XXV. évfolyam, 32. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. augusztus 7.

NIXON

US

US

US

VIETNAM

— Csak tudnám, hogyan húzzam ki innen a fejemet?!...

Balázs-Piri Balázs rajza

KEDVES LUDAS!

SZÉLJEGYZETEK

Vendégségbe igyekeztem a minap, s ahogy az illő, a ház urának egy könyvet, a ház asszonyának pedig egy üveg brandyt vettem ajándékba.

A Cabinet brandy-t önkiszolgáló boltban vettem, s miután leszámoltam 106 forintot a pénztárosnő elé, kértem, lenne kedves egy kicsit becsomagolni az üveget, ha nem fárasztanám vele. Nem teheti, mondotta lekötelező udvariassággal, ő erre nincs berendezkedve, de ha nem akarom így csupaszon végig vinni az utcán az üveget, fáradjak oda a szomszédos pénztárpult végéhez, ott van egy nagy guriga csomagolópapír, göngyöljem be magamnak.

Nem csináltam kabinetkérdést a Cabine-

temből, fogtam magam, letéptem egy lepedőnyit a barna színű durva papírból, s beleburkoltam az üveget. Fájdalom, annak idején hiányoztam az iskolából, amikor a brandy-csomagolást tanították, így munkálkodásom nem járt nagy sikerrel.

Amikor átnyújtottam ajándékomat, a háziasszony megkérdezte: miért nem újságpapírba csomagoltam? Az praktikusabb és mutatósabb. Elmés és találó megjegyzését ez úton továbbítom az Uránia élelmiszerboltba, ahol a brandyt vásároltam.

*

Nagyon kevés könyvben találunk manapság

jelzőszalagot, pedig nagyon hiányzik. Nem mondom, a szélek begyűrésével, vagy az oldal kettébe hajtásával is meg lehet jegyezni, hol hagytuk félbe az olvasást, vagy a vékony selyemszalagocska helyett újságpapírt, szalonnabőrt, tollkést, eset leg kisbaltát is lehe használni könyvjelzőnek, de tudj' isten, valahogy egyik sem az igazi...

*

„Rózsaecet" címmel eresztettem meg lapunkban egy kis eszmefuttatást arról, hogy milyen fura ízű ecettel lepték meg nemrégiben a fogyasztókat. Most választ kaptam a Szeszipari Országos Vállalattól, amelyben többek között ez a mondat olvasható: „A magyar ízlés számára idegen íz természetesen az egészségre semmilyen káros hatással nincs és *kizárólag az élvezeti hatást csökkenti.*"

Nem tudom, ki hogy van vele, de én az ecetet (restelkedve vallom be) *kizárólag* élvezeti hatása miatt kedvelem. Nagyon kérem tehát, hogy *kizárólag* azt ne csökkentsék.

*

Politechnikai képzettségem fogyatékosságairól fentebb, a brandyügynél már szóltam. Épp ezért nagyon kellemetlenül érintett amikor a minap hosszú keresgélés után egy Majakovszkij utcai vasboltban végre sikerült egy

sarlót vásárolnom, de két darabban kaptam meg, külön a vasát és külön a nyelét, azzal, hogy otthon illesszem össze.

Azóta víziók gyötörnek: legközelebb már a ruhásboltban is kezembe nyomják majd a kiszabott kelmét, egy tűt és egy spulni cérnát, fogjam, vigyem haza, s varrjam meg magamnak...

(radványi)

TEJCIRKUSZ

Úgy tűnik nekem, hogy a Csemege Vállalat megirigyelte a Moszkvai Jégcirkusz hatalmas, városligeti sikerét s ezért ő most tejcirkusszal kedveskedik vevőinek.

Eddig hogyan is ment a palackostej vásárlása?

Blokkváltás. Üres üveg be. Tele üveg ki.

Most pedig?

A háromhatvanas tejért héthatvanat fizet az ember, majd megkapja az árut, s utána az üres üveggel sorbaállhat megint egy másik pultnál, ahol az üres palackot elveszik, s négy forintot fizetnek ki érte.

Így egy cserés tejvásárlás időtartama mintegy háromszorosára emelkedett. Legalább is a Népköztársaság útja 1. szám alatti Csemegeboltban, amely hírhedt az állandó zsúfoltságáról

Darázs Endre

OKKÁZIÓ

Most, hogy az üzletekben dúl a nyári vásár, elővettem egy levelet, amelyet nemrég kaptam Kecskemétről. Egy asszony a télvégi kiárusítás során hálóinget vásárolt 30%-os engedménnyel a kecskeméti Centrum Áruházban. Az árcédulán 109 forint szerepelt, ő 76,30 Ft-ot fizetett, majd a hálóinget csomagostól, árcédulával együtt a szekrénybe rakta. Nemrég vette elő: ekkorra azonban az árcéduláról levált az a kis papírszelet, amelyen a 109,— forint szerepelt és látható lett a korábbi ár: 88,— forint. Amihez viszonyítva a 76,30 Ft nem is „vásári" árengedmény.

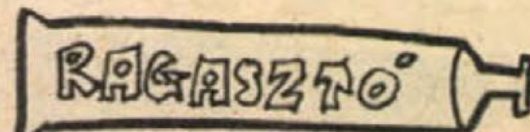
Ha ez lenne az egyetlen eset, amikor egy kereskedelmi vállalat olyan árucikkeknek szállítja le időlegesen az árát, amelyet korábban drágábbá tett, szót sem szólnék. Minthogy azonban egyes vállalatok előszeretettel űzik az engedményadásnak ezt a módját, egyre sürgetőbbé válik a követelés: javítsa meg az ipar a ragasztók minőségét!

Mert képzeljük magunkat a kereskedelmi vállalat illetékes dolgozóinak helyébe: nagy körültekintéssel kiválasztanak olyan cikkeket, amelyek a korábbi olcsóbb áron sem fogytak, a felemelt áron meg még úgysem, és nagy reklámmal elhitetik a vevővel, hogy ő most 30%-kal olcsóbban vehette meg az árut. A vevő elégedetten távozik — és akkor a gyenge minőségű ragasztó leleplezi az egész machinációt. Hogyan lehessen alaposan és végérvényesen félrevezetni a vevőt, ha még megfelelő minőségű ragasztó sem áll rendelkezésre?!

Nem kétséges, hogy ebben a hálóing-ügyben a ragasztógyártó ipar az elsőszámú felelős. Ha ott ügyeltek volna a minőségre, a kecskeméti vevő sohasem jött volna rá a turpisságra, és boldogan viselte volna az olcsón szerzett hálóinget. Tehát ki kell vizsgálni, hová tűnt, kinek a kezéhez tapadt a tartós ragasztáshoz szükséges enyv!

Lehet, hogy a ragasztógyártó-ipar a téli vásár eme tapasztalatai alapján már önkritikát gyakorolt és a nyári vásárra sokkal jobb minőségű ragasztót küldött a kereskedelemnek. Legalábbis remélem, hogy a nyári vásár után már nem kell elmarasztalni — a ragasztógyártóipart.

Földi Iván

BELSŐ ÜGY

A Szivárvány Műszaki Áruházban, a Nagy Lajos király útján, vásároltam 1200,— Ft-ért egy Csepel gyártmányú Tihany kerékpárt, 1969. július 12-én.

A hátsó kerék le volt engedve, az eladó azt mondta, nem ér rá a gumit felfújni, csináljuk meg otthon. Ha valami baj lenne, a jótállási jegyen minden rajta van.

A kerékpár többszöri felpumpálás után is leengedett és így rájöttünk arra, hogy a belső gumi lyukas. Visszavittük. Az eladó azt válaszolta, ragasszuk meg, ezzel az üzlet nem foglalkozik.

Vettünk egy új belsőt ugyanabban az üzletben. Kértük az eladót, hogy pumpálja fel a hátsó gumit, mire ő azt válaszolta, hogy erre nem ér rá.

Hazavittük, felfújtuk és kiderült, hogy a vadonatúj 26-os belső gumi vízbe mártva úgy fúj, mint bálna a tengeren. Ezt sem cserélték ki. Menjek a gyárba, reklamáljam meg ott, vagy ragasszam meg magam — mondták. Valóban ez volna a megoldás? Nem a boltnak kellene intézkednie?

Pintér Jánosné
Bp. XIV., Újvilág u. 43.

NEM PRAKTIKUS

Hatalmas, az oldal egyharmadát befedő hirdetésekben ajánlja a Magyar Cukoripar az újságokban új termékét, a tasakolt finom kristálycukrot. „Egy tasak kb. 4 mokkakockának megfelelő cukrot tartalmaz" — mondja a hirdetés. Nem mértem utána, de elhiszem. Ám nagyon kevesen, csak a „kocakávésok" (bocsánat!) tesznek négy cukrot a kávéjukba, a tasakos cukor használata épp ezért nem praktikus, nem gazdaságos. Mindemellett, ha nem kezelik kellő ügyességgel, a cukor szóródik is a kis tasakból. Mindezek hozzájárulnak ahhoz, hogy velem még egész oldalas hirdetmények sem tudnák megkedveltetni a tasakolt kristályt. Remélem, hogy az ipar ezután is gyárt majd eleget belőle. Mármint a mokkából! Mert volt már olyan példa, hogy egy új árucikk „sztároltatása" érdekében csökkentették a régi, kedvelt cikk gyártását. Bizom benne, hogy most nem járunk így!

T. K., Budapest

JÓ TIPP

Az OTP székházának
Esőcsatornája csorog,
Pórul jár az, ki esőben
Arra jár vagy ott ácsorog.

Én is beáztam ott múltkor,
Itt üzeni e kis ének:
Kamat nélkül adok kölcsön
Egy tippet az OTP-nek.

Ha nincs pénze javításra,
Hogy jó legyen csatornája,
Vegyen fel a nagy OTP
Kis OTP-kölcsönt rája.

H. F.

NEM TUDUNK TISZTÁLKODNI!

Mi, az ócsai MÁV-állomáson levő munkásszállás lakói, nem tudunk rendszeresen tisztálkodni. Pedig a megfelelő helyiségek és a berendezés megvolna hozzá, fűtők is vannak, csak éppen fűteni nem tudnak, mert a pincében fél méter magasan áll a szennyvíz. Hetenként ki kellene szivatni, de ez sajnos, kéthavonként sem történik meg.

Sürgős és hathatós intézkedést vár:

Huszonöt vasúti munkás

FOTÓZZON A LUDASNAK!

ILLATOS HIRDETÉSEK

Szegeden az új nyilvános illemhely oldalfalára függesztették ki a Magyar Hirdető Vállalat hirdetőtábláját. Gusztus dolga...

(Beküldte: Dömötör Ödönné, Szeged)

VÁNDORZÁSZLÓ

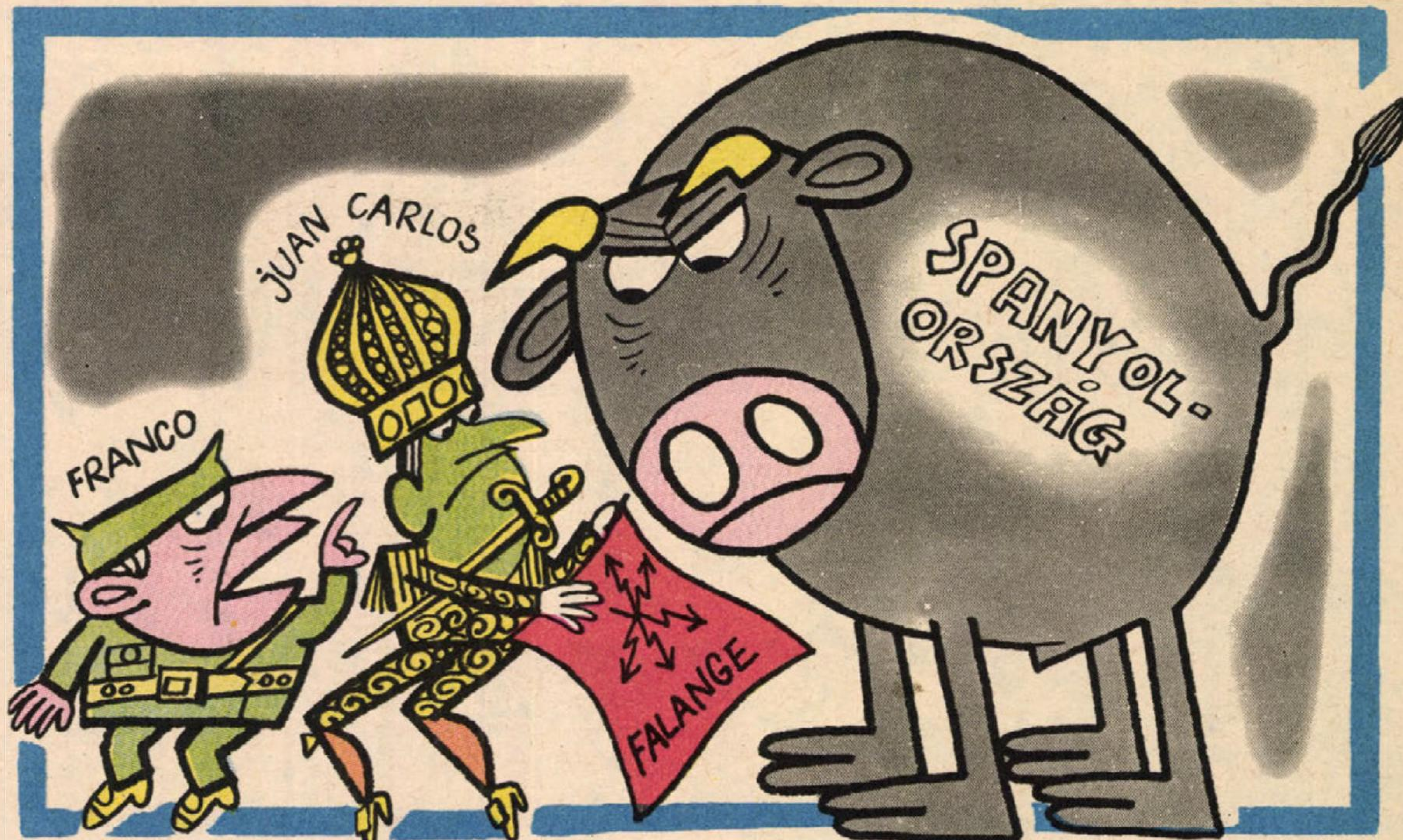
STRANDSZEZON

– Úgy kell neked! Te mindig túlzásba viszed a napozást!...

FRANCO KINEVEZTE UTÓDJÁT

Fülöp György rajza

– Azért jó lesz vigyázni, hercegem, egyre komorabban néz ez a bika!

A LEGESLEGUTOLSÓ

A Bakony rengetegének eldugott tisztásán, egy matuzsálemkorú vadgesztenyefa odvában lakott immár félévszázada Drúz Kálmán remete. Az odú szűk volt, sötét és kopár, dehát mi kell egy remetének, aki mohán hál, makkot eszik, napszámra törökülésben ül és elmélkedik? Mert az az előnye kétségkívül meg volt ennek a kies otthonnak, hogy környékén nyugalom. csend, békesség honolt.

Általában.

Mert most szörnyű zsivaj, lárma tombolt itt. Egymást buzdítva három fiatalember húzta-vonta volna kifelé az odúból Drúz Kálmán remetét, aki visítva, foggal-körömmel védekezett. Elszántan és sikeresen. Persze, előbb-utóbb győzött volna az ifjúság lelkesedése és túlereje, ha egy erélyes kiáltás véget nem vet az egyenlőtlen küzdelemnek.

— Mi történik itt, az áldóját?!

Az erdőkerülő volt, aki a változatosság kedvéért épp nem kerülte az erdőt, hanem bele ment, aztán a nagy ricsaj nyomán jutott el a tisztásra. A kezében lövésre készen tartotta a sörétes puskáját.

A támadók elengedték az öreget, egyikük előbbre lépett.

— Kisteleki Jenő vagyok a Déli Mendemonda munkatársa — mutatkozott be, majd a másik kettő felé intett —, ők is újságírók, más országos lapoknál. — Reggel óta mászszuk a hegyet, bolyongunk az erdőben, mert tudomásunkra jutott, hogy él itt még egy ember, aki nem nyilatkozott a sajtóban, hogy a prágai viszszavágó előtt milyen szakszempontok alapján kell kiemelni a magyar labdarúgást a jelenlegi kátyúból. A legeslegutolsó! Nagynehezen megtaláljuk, ő meg egyszerűen kijelenti, hogy nem nyilatkozik!

— Igaz ez? — nézett nagyot az erdőkerülő. — Hiszen e nehéz napokban mindnyájunk kötelessége, hogy szaktanácsokat adjunk a szakembereknek. Én már kétszer is kifejtettem az álláspontomat a megyei újságban, meg az Erdőkerülők Lapjában, az ötéves Pisti fiam meg a rádióban beszélt erről a problémáról, mivel hogy ő írni még nem tud. Ne húzódozzék hát Kálmán bácsi sem!

— Legalább te értsd meg, fiam — kiáltott ki odújából a szent ember —, hogy én nem nyilatkozhatom, mert én itten élek az erdőben, úgyszólván teljesen elidegenedve, nem tudom, hogy mi történik a nagyvilágban!

— Más is él így, más sem tudja — szólt az egyik újságíró —, mégis nyilatkozott.

— De hát én semmit sem értek ehhez a labdarúgósdihoz!

— Mások sem értenek hozzá semmit — jegyezte meg a középső újságíró —, mégis nyilatkoztak.

— Én még életemben nem is láttam ilyet! — siránkozott az öreg.

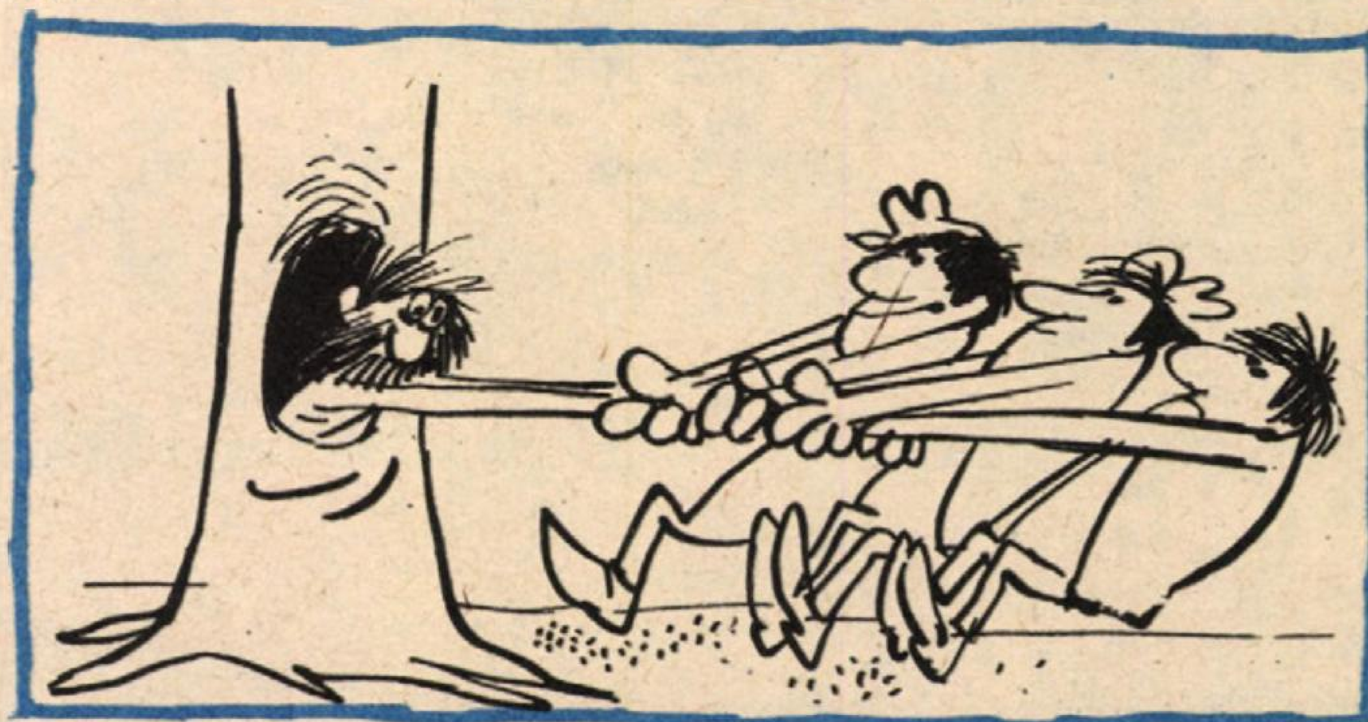
— Annyi baj legyen! — jelentette ki a harmadik újságíró. — Legalább nem szűk prakticista szemszögből tetszik hozzászólni, hanem elvileg.

A remete felsóhajtott, előbújt a fa odvából, megvárta, amíg a három fiatalember golyóstollal, notesszal hozzákészülődött a munkához, aztán elkezdte:

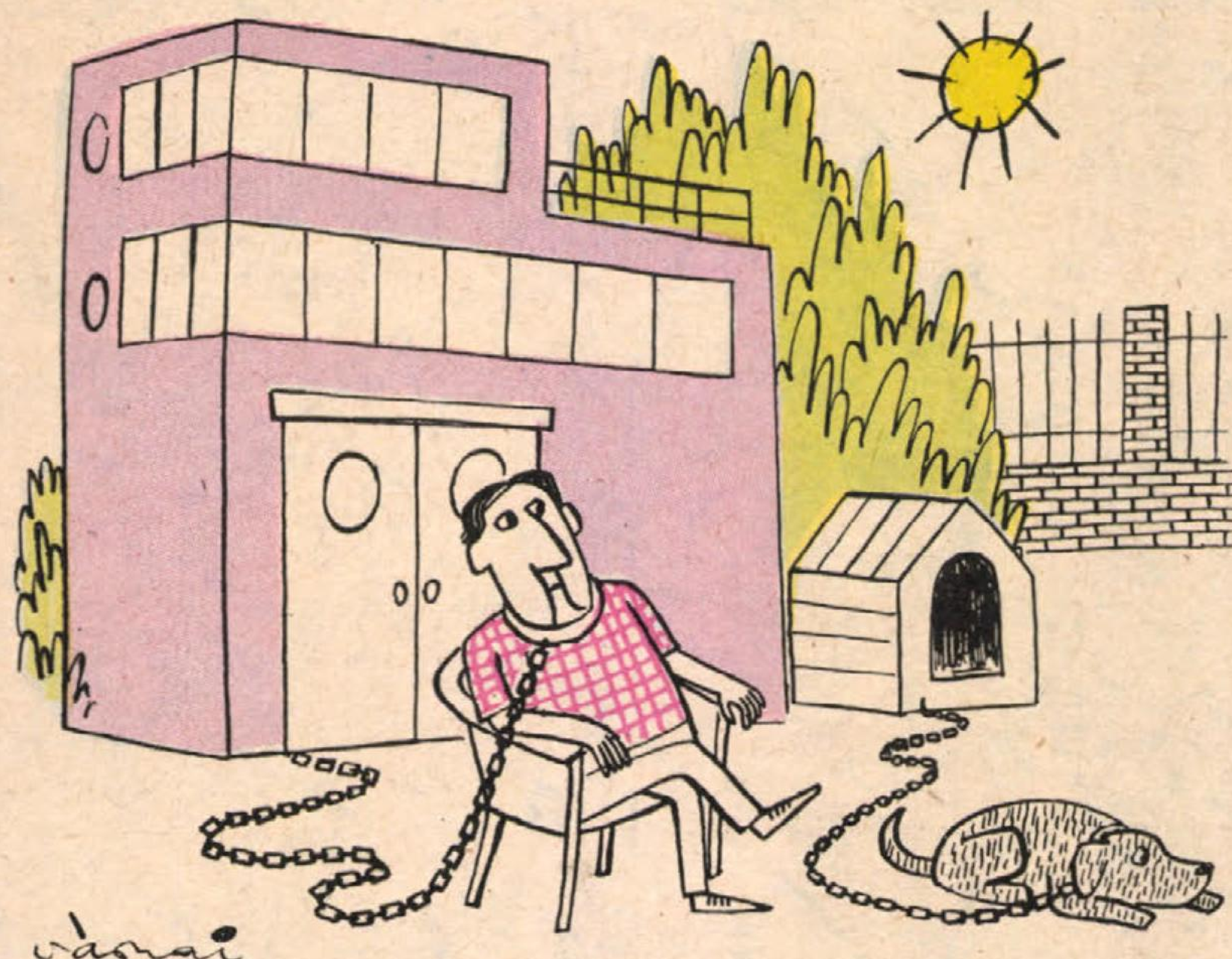
— Én, Drúz Kálmán remete, azt gondolom, hogy egy kicsit más dolog lehet a labdarúgósdi, mint a remeteség. De az angyalok segítségével az én szakmai tapasztalataim azért talán ott is hasznosíthatók. Szerintem akkor lesz jó nálunk a labdarúgósdi, ha akik csinálják, mohán hálnak, makkot esznek és napszámra törökülésben üldögélnek a vadgesztenyefák odvában...

— No, látja? — mosolygott biztatóan az öregre az erdőkerülő. — Ugye, nem is olyan nagy kunszt a nyilatkozás, csak akarni kell!

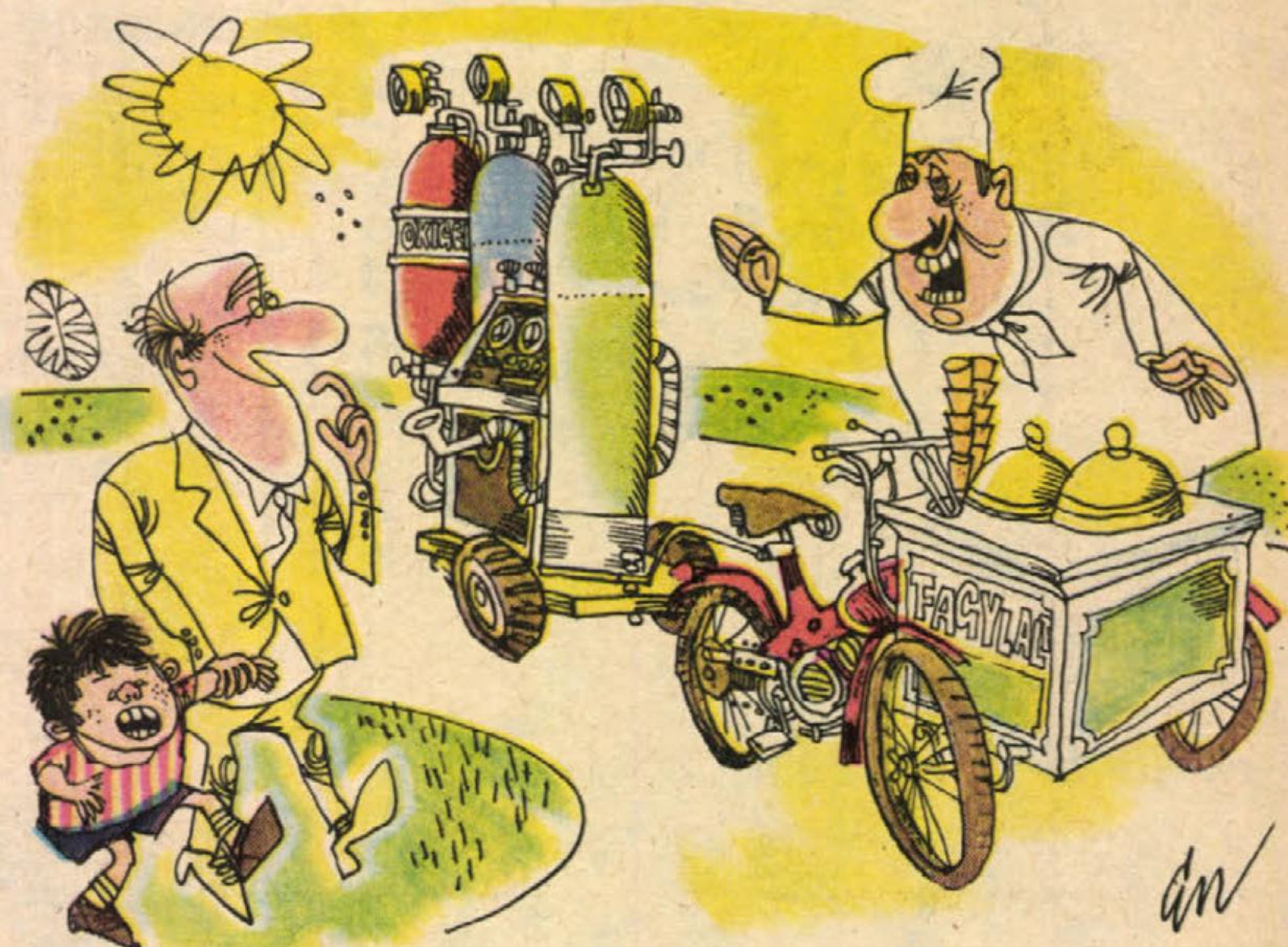
Kürti András

MEGKÖTÖTTSÉG

ÖSSZKOMFORT

– Nyugodtan vegyen fagyit a fiacskájának, korszerű gyomormosó berendezésem van!

mert kőből vannak...

Mintegy húsz éve annak, hogy illetékes helyről megkérdezték tőlem: volna-e kedvem a Belkereskedelmi Minisztériumban dolgozni. Megtisztelő, igen magas állást ajánlottak fel, de nekem már akkor meg volt a magamhoz való eszem. Azt mondtam, inkább maradok egy kis lapszerkesztő, mint egy nagy belkeres. És mivel akkoriban már a hatodik helyre helyeztek, mint szakembert (1950-ben mindenkinek minden szakmához kellett értenie) méltányolták kérésemet és a helyemen hagytak. Így történt, hogy nem kerültem a Belkereskedelmi Minisztériumba, — hála az istennek.

Mert mi lett volna, ha odakerültem volna? Akkor most engem szidna minden vásárló:

— ha nem kap valamit, amire szüksége van;

— ha, bár megkapja azt az árucikket, amire vágyik, de drágálja;

— ha bosszankodik, hogy pont az ő mérete kifogyott;

— ha rossz minőségű árut kap (noha annak a gyár az oka!) és így tovább.

Nálunk ugyanis (velem együtt) mindenki a Belkereskedelmi Minisztériumot szidja a legszívesebben. A legtöbbször alaptalanul. Állításom bizonyítására a Népszava július 26-i (szombati) számára hivatkozom. A lap első oldalán a Belkereskedelmi Minisztérium iparcikk főosztályának a vezetője nyilatkozott. Egyebek között felhívja a kereskedelmi vállalatokat, rendeljenek több árut, nagyobb legyen a választék, hogy a fogyasztók igényeit maradéktalanul ki tudják elégíteni.

Ám ugyanazon lapszám utolsó oldalán a „Körtelefon" című rovatban olvasom, hogy Budapesten alig lehet shortot kapni (a nyár kellős közepén!), mert a kiskereskedelmi vállalat ilyenkor már *nem vesz át* nyári árut. (Miért nem vett át korábban, hogy legyen készlete a nyárra?!) A nagykereskedelmi vállalat is nyilatkozott: neki ugyan van tizenötezer short nadrágja raktáron, de mit csináljon, ha a kiskereskedelem nem igényli? Elteszi jövőre, és a nagy készlet után fizeti a kamatot.

Pusztába kiáltó szó tehát, amit a minisztériumi főosztályvezető mond, pedig nem is először mondja. Én az ő helyében aligha bírnám idegekkel, hogy Minisztérium létemre nincs se befolyásom, se tekintélyem a kereskedelmi vállalatoknál. (Ne tessék a vállalatok önállóságára és a gazdasági reformra hivatkozni!)

Még van egy idézni valóm ugyanebből a lapszámból.

A lap harmadik oldalán a Belkereskedelmi Minisztérium egyik hozzáértő szakembere még januárban javasolta, olvasom a cikkben, hogy „*... amennyiben a nagykereskedelmi készletek egy részét átvenné a kiskereskedelem ..., úgy rögtön felszabadulna hely az ipar ... szükséges árui számára.*" (Hiába javasolta: nem hallgattak rá, akkor nem shortról, hanem mindenfajta árukészletről volt szó!)

Jól figyeljük meg: *amennyiben* a kiskereskedelem átvenné — hangzott a szakember javaslata. De, ha nem hallgat a szép szóra, és nem veszi át? Akkor a nagykereskedelem, mivel nagy a raktára — akár shortból, akár másból —, nem rendel az ipartól. Erre az ipar mást kezd gyártani, és amikorra már rendelne a *kicsi* a *nagytól*, a *nagy* pedig az *ipartól*, akkorra az iparnak le van kötve a kapacitása. A fogyasztó nyakába veheti a várost a hiánycikkért... És szidja a Belkereskedelmi Minisztériumot. Így forgunk szépen, körbe-körbe...

Valamikor megírtam egy anekdotában, hogy *amennyiben* a pécsi Dóm homlokzatát díszítő apostolok (12-en vannak) meghallják a déli harangszót — megfordulnak. De: hogyan hallhatnák meg, kérdem tisztelettel, amikor kőből vannak. Kőből...

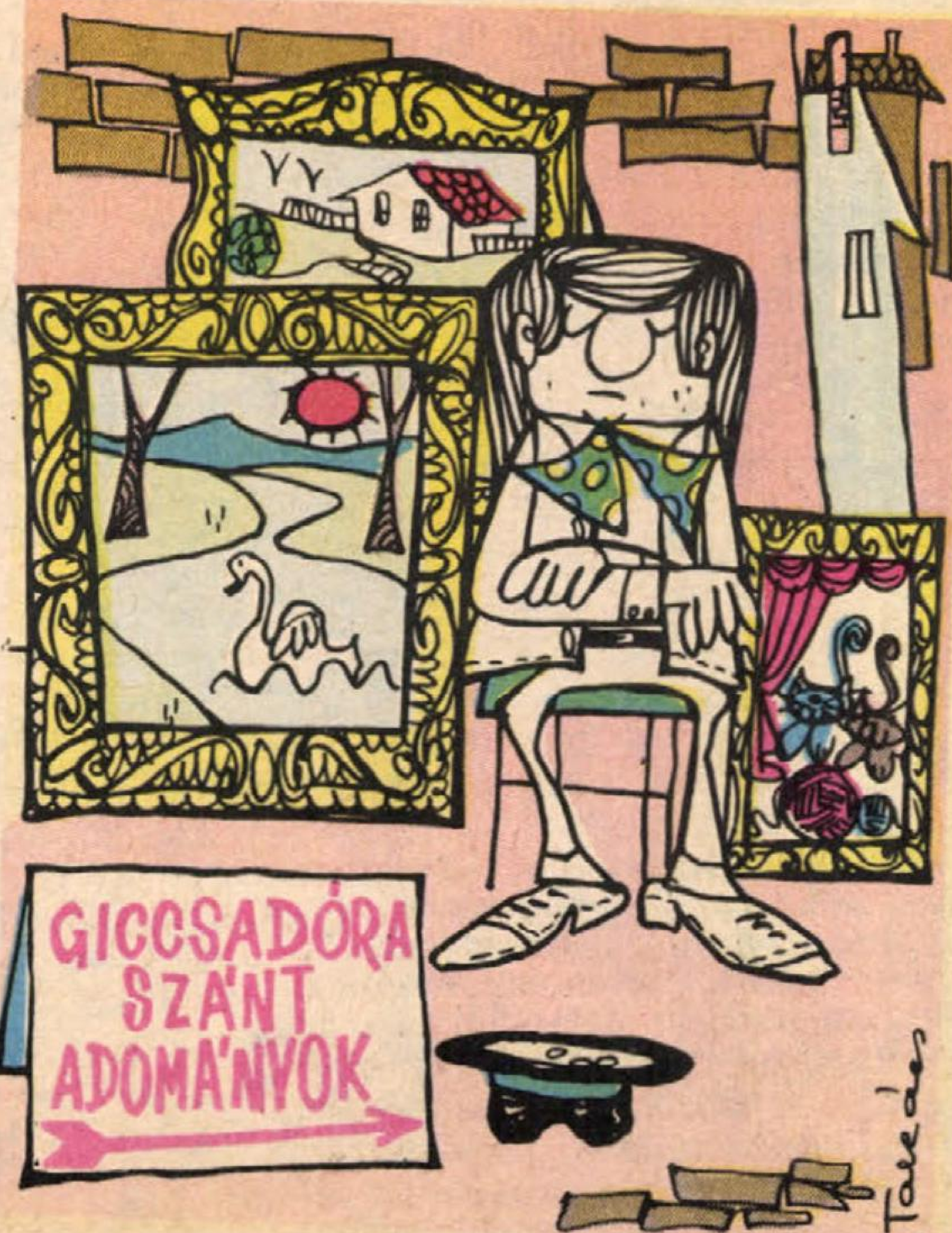
Földes György

ESTÉLYI PIZSAMA

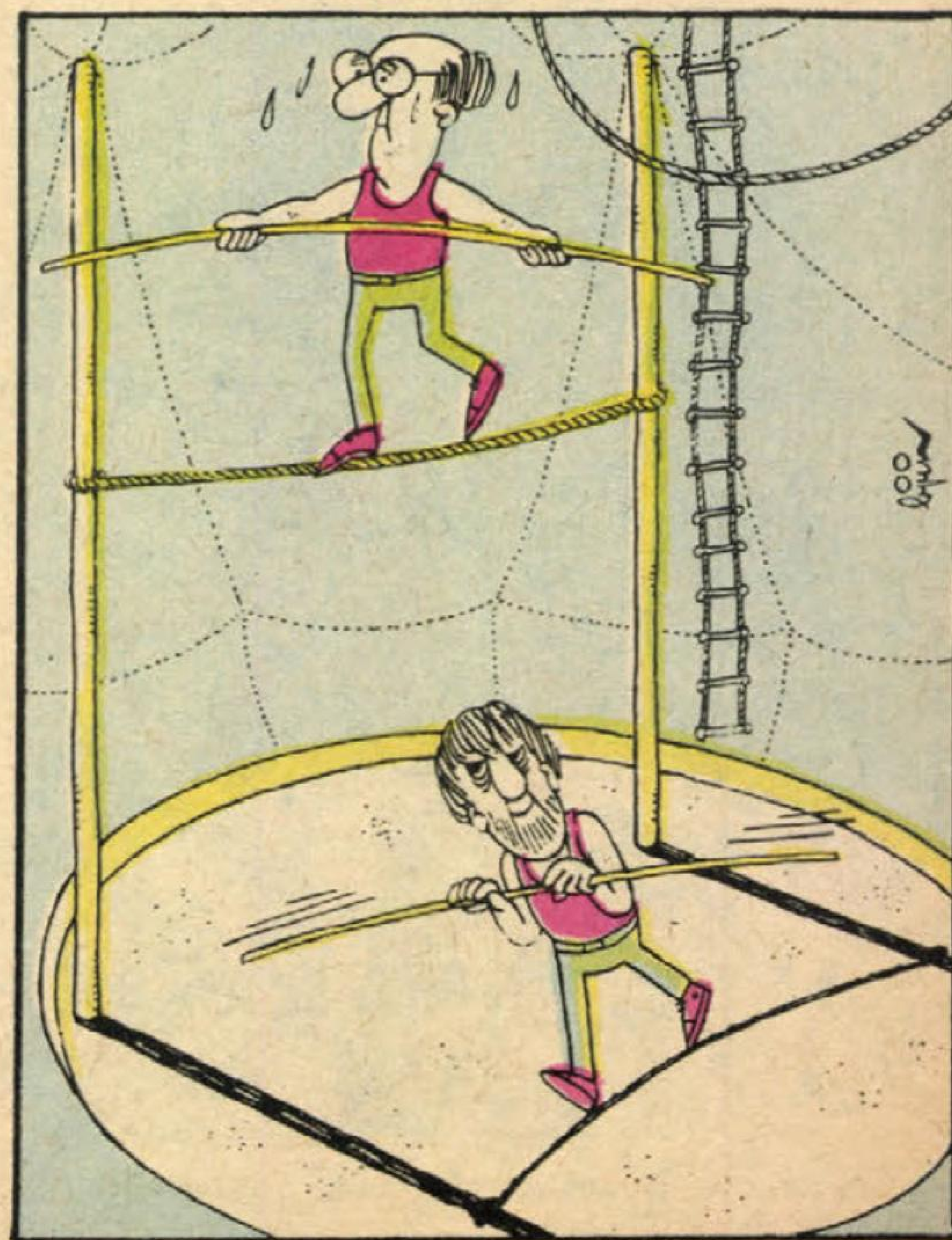

– Bocsánat, Micike! Most lefekvéshez készülődik, vagy táncolni megyünk?

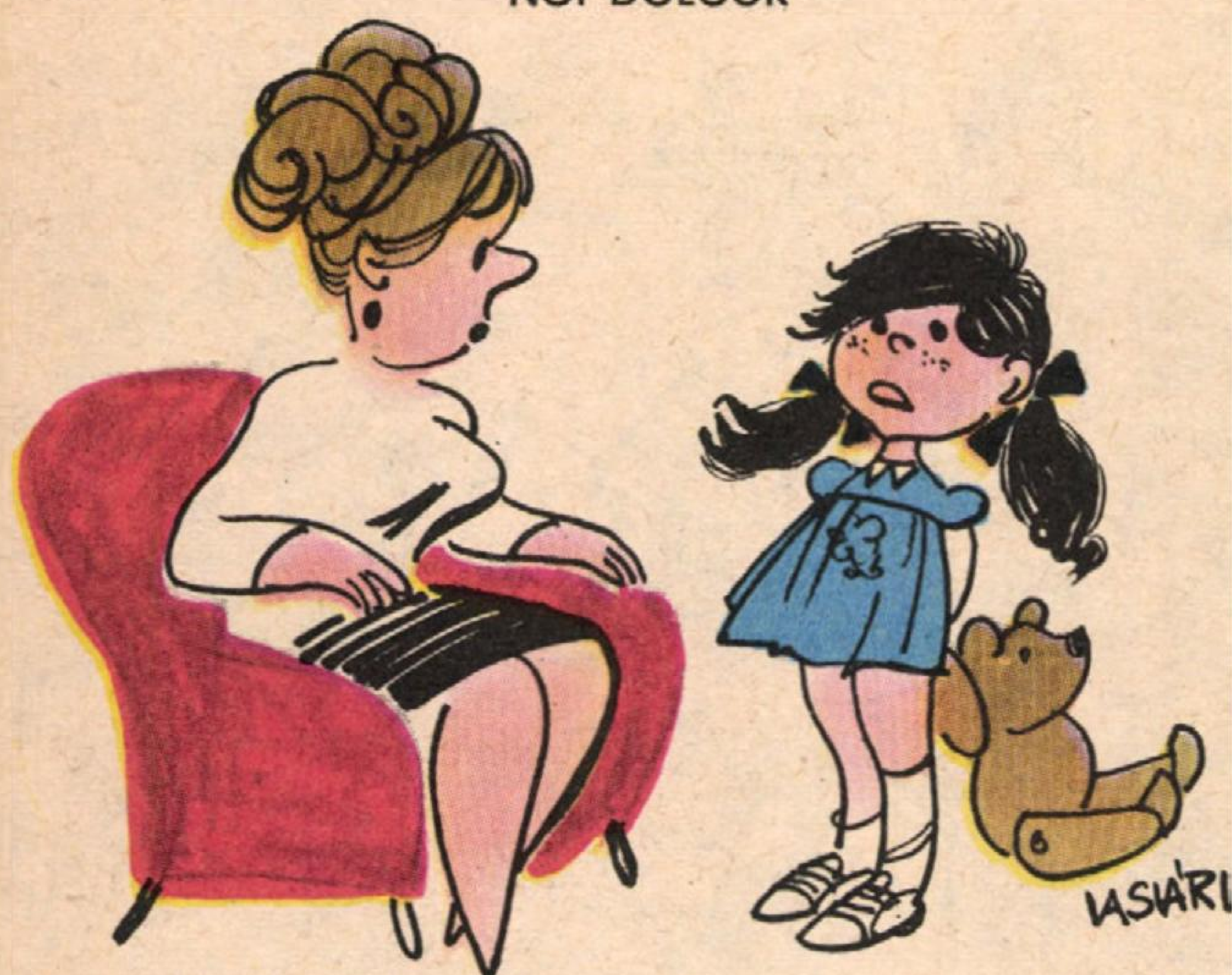
A MŰVÉSZ ÖNKRITIKÁJA

AZ EPIGON

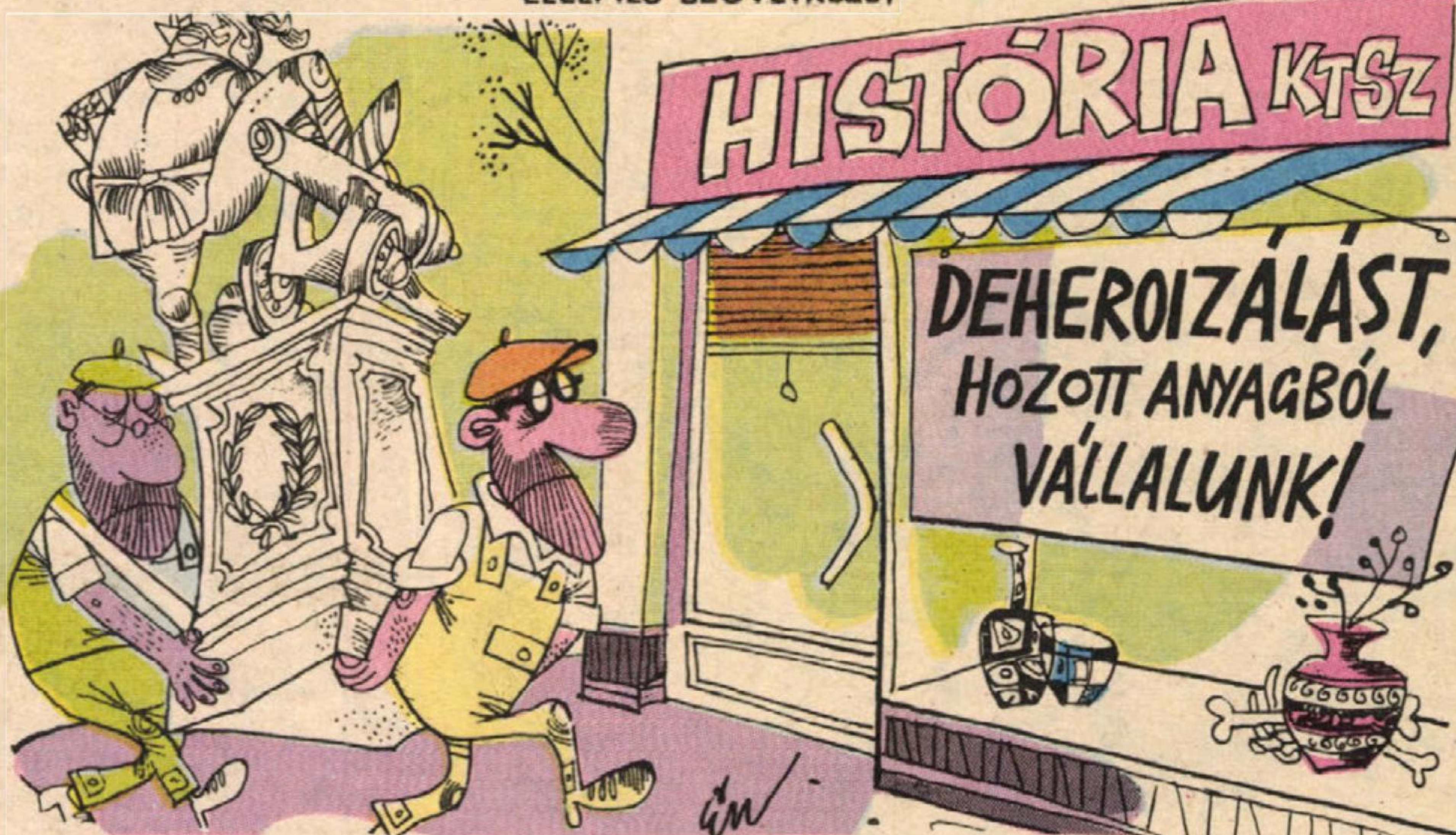

NŐI DOLGOK

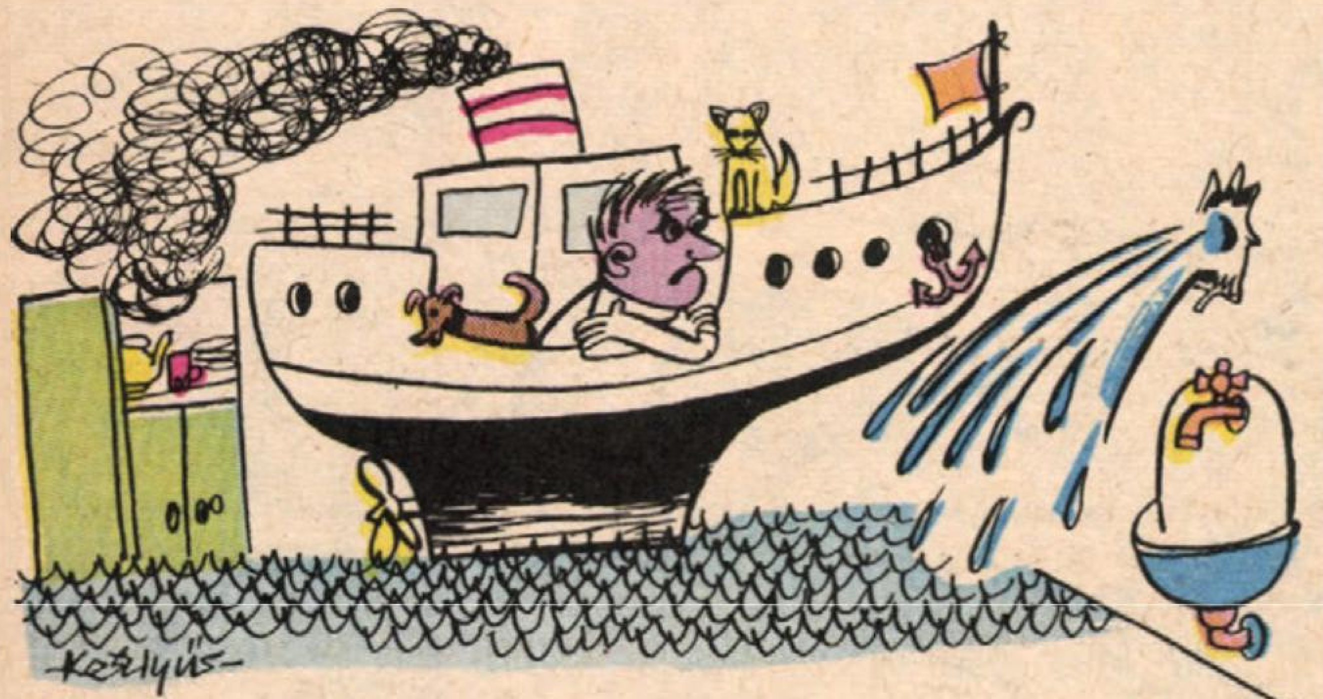

– Anyu, nekem két terfi van az életemben...

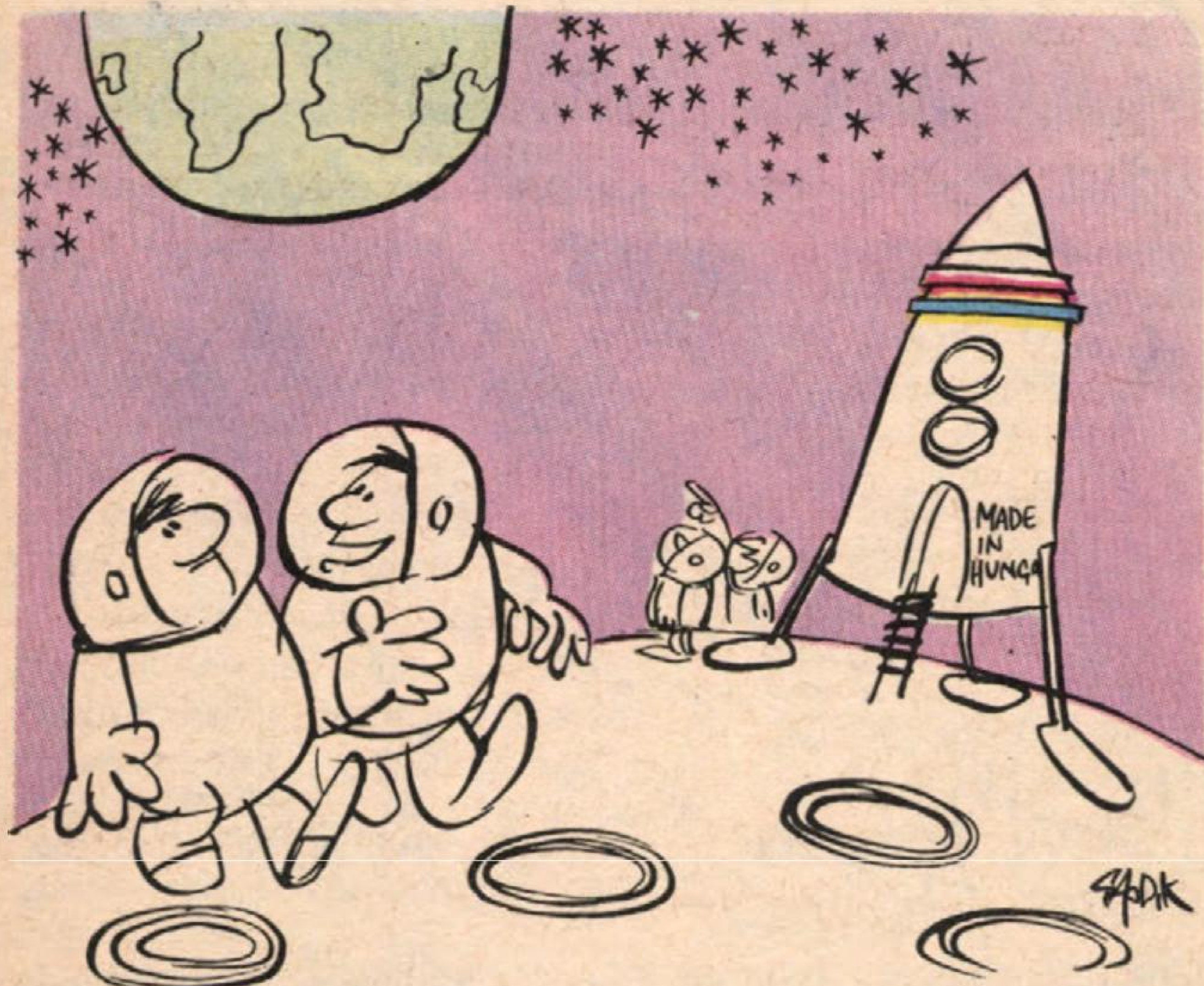
ÉLELMES SZÖVETKEZET

MAI NOÉ

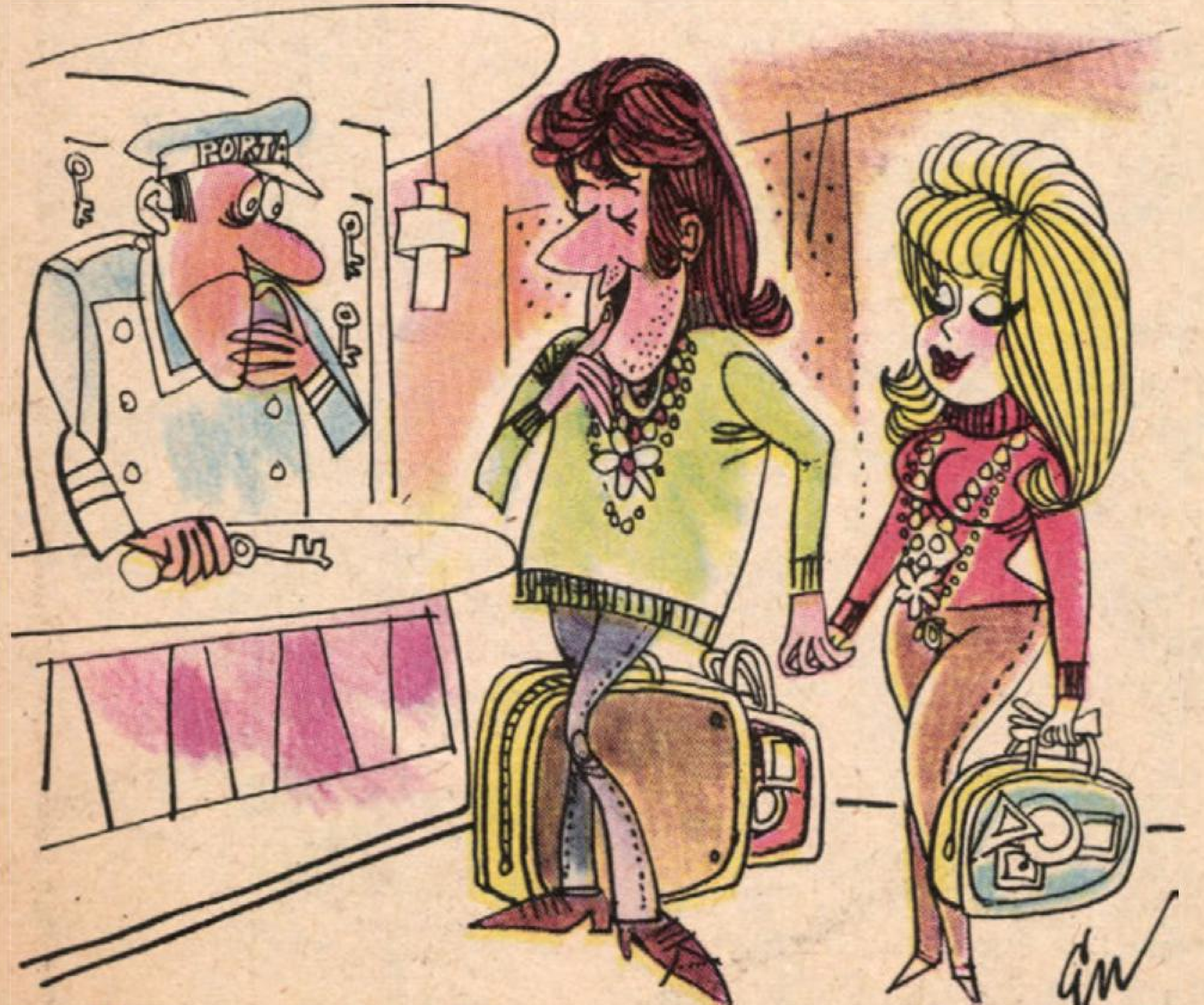

KÉP A JÖVŐBŐL

– Egyébként három év múlva megkapom a Trabantot, amit annak idején előjegyeztem...

RAVASZ HIPPI

– Nagyon jó barátnők vagyunk, szeretnénk egy kétágyas szobát...

AZ AUTÓVEZETÉS MŰVÉSZETE

A múlt héten, pénteken délután Nándi barátom meghívott egy adag csokoládés lángosra, amely világhírű eledel alig hetven kilométerre Pesttől, a népszerű szövetkezeti csárdában kapható.

Sejtettem, hogy a lángos csak ürügy, barátom az új Skodáját akarja bemutatni nekem.

Valóban, alighogy kiértünk a nyílt országútra, beletaposott a gázba, s büszkén nevetett, amikor eltátottam a számat és két kézzel markoltam magam alatt az ülést.

— Nos, mit szólsz hozzá? He? — és hogy nem tudtam szóhoz jutni, fölényesen hunyorított: — Tud a kicsike, mi?

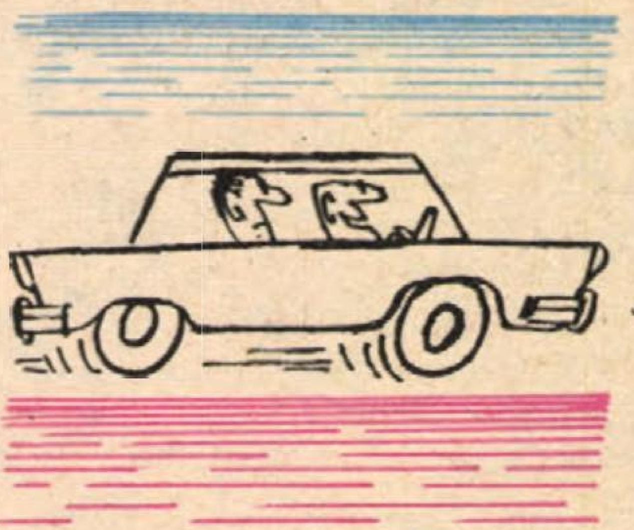
— Száztíz? — nyögtem a kilométerórára sandítva. — Ne bolondozz, Nándi, egy új kocsival?

— Nyugi, túl van a bejáratáson.

— Elhiszem, de minek? Hova sietünk?

— Nem sietünk, csak autókázunk. Tudod, öregem, az autózás számomra nem egyszerűen közlekedés, hanem passzió, sőt művészet. Úgy ám! Mert óránként ötöt mehetsz gyalog, húszat biciklivel, ha jól beletaposol, de százzal... Nézd, hát nem elém szemtelenkedik ez a kis skatulya! No, megállj, te világhíres! Elkapom a farmotorodat. Figyelj! Kis billentés a lábujjheggyel, s már ugrunk. Félre az útból kis Fiatocska, mert rálépek a tyúkszemedre. Így ni, és most elébe! Nem szeretem, ha az orrom előtt csoszognak. Én ráállítom a mutatót a százasra, ott járhatja a csárdást. Kettőt jobbra, kettőt balra. Mert mesebeszéd az, öregem, hogy a nagy sebesség veszélyes. Ez csak olyan laikus duma. Aki valaha is vezetett, tudja, hogy mennyivel biztonságosabb a száz, mint a hatvan. A veszélyt nem a sebesség jelenti, hanem az ilyen kis hölgyikék, akik azt hiszik, hogy ha Fordék gyártották a járgányukat, övék a nagy magyar sztráda. Hát tévedsz, kisanyám! Skodicsek is tud százhúszat; tessék csak visszabújni a művész úr mögé!

Így szónokol a barátom, miközben valóban biztos kézzel viszi a kocsit, s a szabad szombat előtti kis csucsiban ki-be bújkálunk a végtelen kocsisorban. Nándi nagyon vigyáz a tekintélyére, „lelép” egy Moszkvicsot, két Wartburgot és egy Opel-Rekordot, a Trabantokat nem is számolom. Azonban két Merci, s köztük egy ügyes Volga elsöpör mellettünk, majd

egy Simca dudál ránk, s meglepetve tapasztalom, hogy simán elengedi maga mellett. Azután a kilométeróra mutatója hirtelen leesik a hatvanra, majd negyvenre, s mégsem nyomul előre senki a mögöttünk levők közül.

Kérdezem Nándit, mi van. Ő nem szól, csak az állát vágja előre, majd oldalt. Már látom én is a rendőröket, a jellegzetes kék-fehér helyszínelő kocsit, három mentőautót és az út mentén a tömeg közül kikandikáló égre forgó kerekeket.

Az út kanyarodik. Talán húsz kilométerrel gurulunk, s messzi magunk előtt látom az ismerős kocsikat. A két Merci udvariasan követ egy Trabantot. Mögöttük az ügyes Volga maga elé engedett egy muzeális értékű Renault-t, s a Simca közvetlen előttünk csoszog.

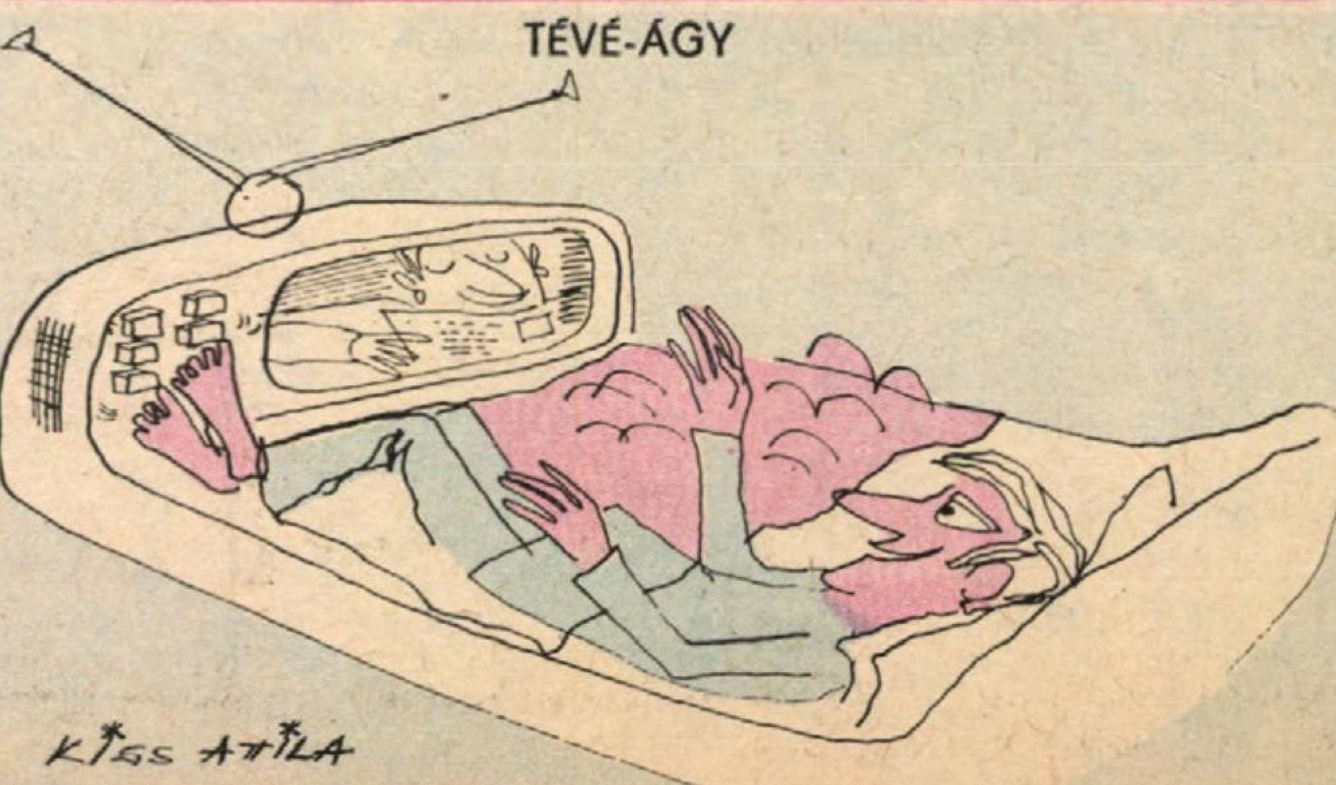
— Mert mennek a barmok ész nélkül! — szólal meg sokára Nándi. — Mert összetévesztik a gázpedált a zongorapedállal. Mert ha a zongorán mellépedálozol, na bumm... De az autón, ha benne van a száz, és szemközt a másikban is a száz!... Mesebeszéd, hogy biztos a kezed, meg tökéletes a reflexed... A száz az száz. Nagyképű sofőr-hőzöngés, hogy a száz biztosabb, mint a hatvan. Hatvanról pillanat alatt lecsúszhatsz negyvenre, avval pedig a másik pillanatban simán kifordulhatsz — akár bele az árokba —, még mindig életben maradsz, de száznál... És nézzük csak logikusan a dolgokat! Milyen távolságra megy az ember nálunk? Száz kilométerre, kétszázra? Ha százzal megy nyolcvan helyett, keresett huszonöt százalékot, vagyis két óránál, jó, ha fél órát. Az ember nem másfél óra alatt ér Lellére, hanem két óra alatt. Na, bumm és akkor mi van?... Az autó nem játék, nem passziózás, hanem közlekedési eszköz. Értem?

Így beszél, beszél a barátom, és gurulunk szép lassan, komótosan benne a kocsisorban, ahonnan senki sem próbál kitörni, előzni, mert minek sietni...

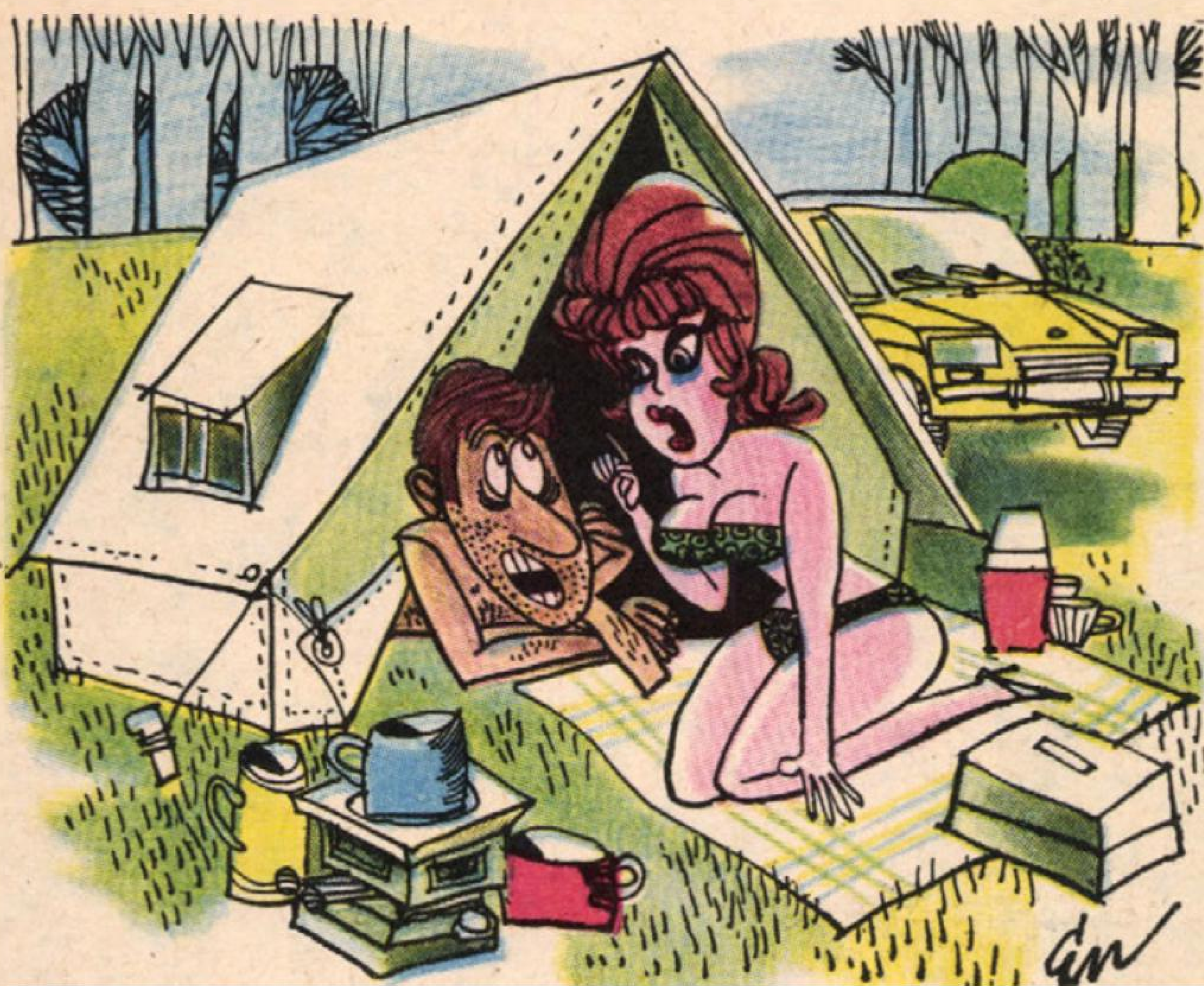
Nekünk is jutott még a csokoládés lángosból.

Sólyom László

TÉVÉ-ÁGY

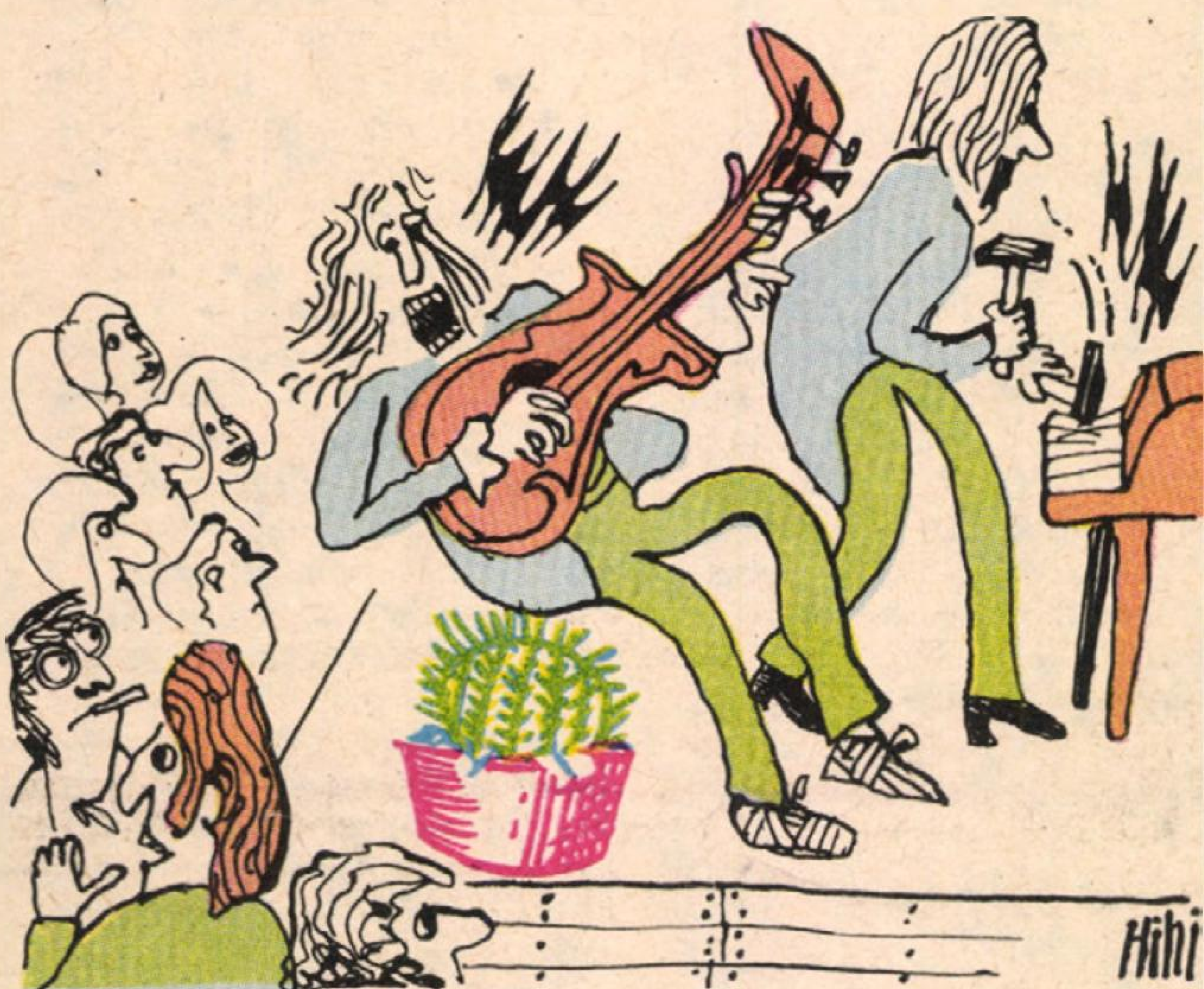

KALKULÁCIÓ

– A kocsink és a felszerelések árából évekig a legelőkelőbb szállókban nyaralhattunk volna!

KEZDŐ BEAT-EGYÜTTES

– Egyelőre nincs pénzük elektromos hangerősítőkre.

FÜLLENTETT HÍREK

A Magyar Apacsavargyár túlzottaknak minősíti azokat a híreszteléseket, amelyek szerint munkát vállaló darusok, szerelők és anyagmozgatók számára háromheti nyaralást biztosít a siófoki Európa-toronyszállóban. Az igazság az, hogy csak a szántódi Touring Hotelben kapnak szállást, ellátást és vízisí-oktatást és azt is csak két hétre.

*

A Magyar Televízió nemrégen Leonard Bernstein, a világhírű karmester-zeneszerző szereplését Lionar Börnsztin néven jelentette be. Miután nevét többen nem értették tisztán, a Tévé elhatározta egy Sznob—Magyar szótár kiadását.

*

A Magyar Filmgyártó Vállalat kisfiúkat keresett, akik Latinovits Zoltánra hasonlítanak. A sokszáz jelentkező közül egyetlen komoly tehetség akadt, akit a gyár költségén kozmetikai műtétnek vetnek alá, mert egyelőre Kabos Lászlóra hasonlít.

*

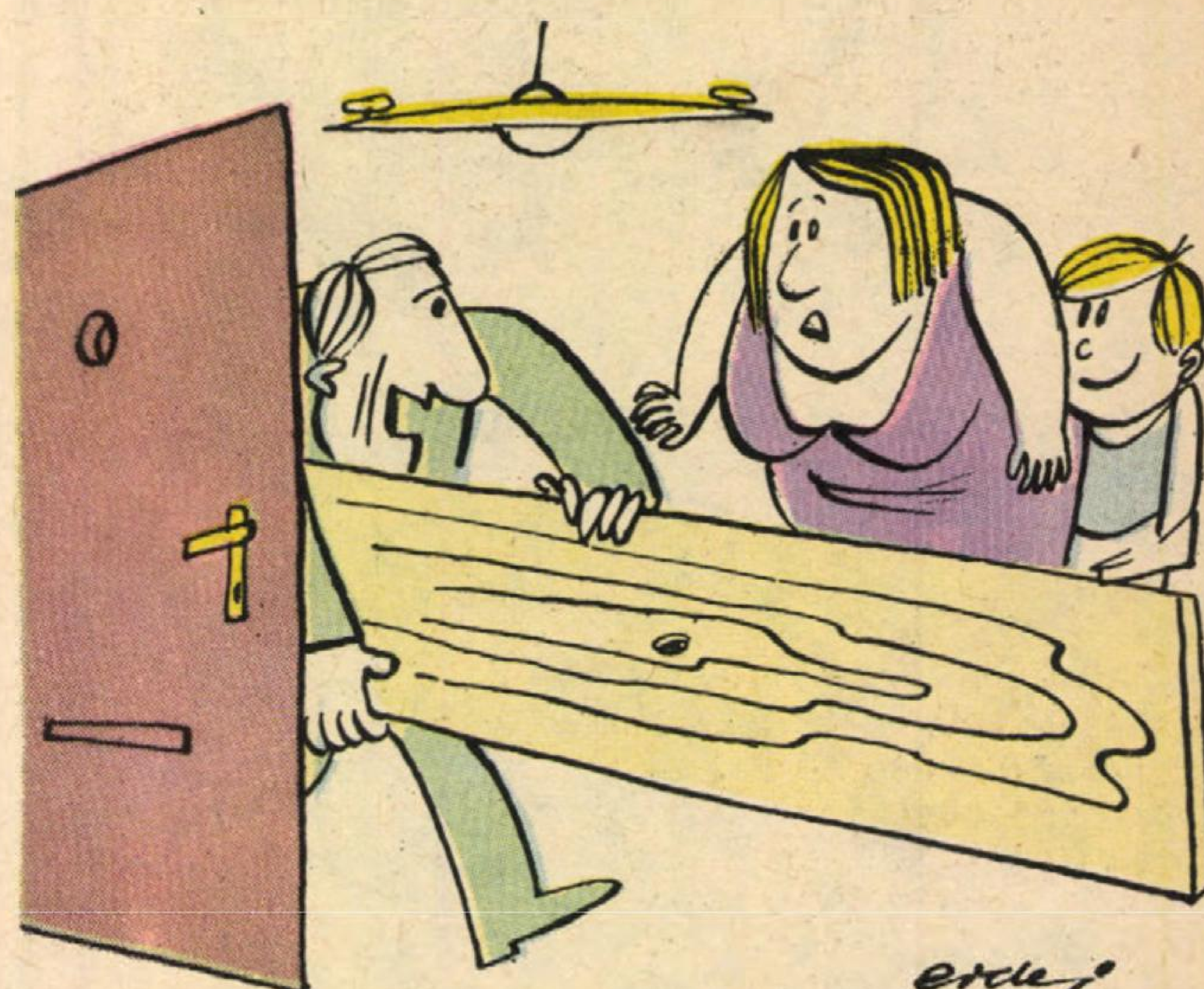
95 éves a budapesti fogaskerekű vasút. Illetékesek elhatározták modernizálását, mert már kezdenek kihullani a fogai. Az újítási terveken több neves szájsebész dolgozik.

*

Új intézmény jött létre: a „Mentegető, Kimagyarázó, Kimosó és Igazoló Vállalat". Bármilyen ügyben bárkit menteget, kimagyaráz, kimos, igazol.

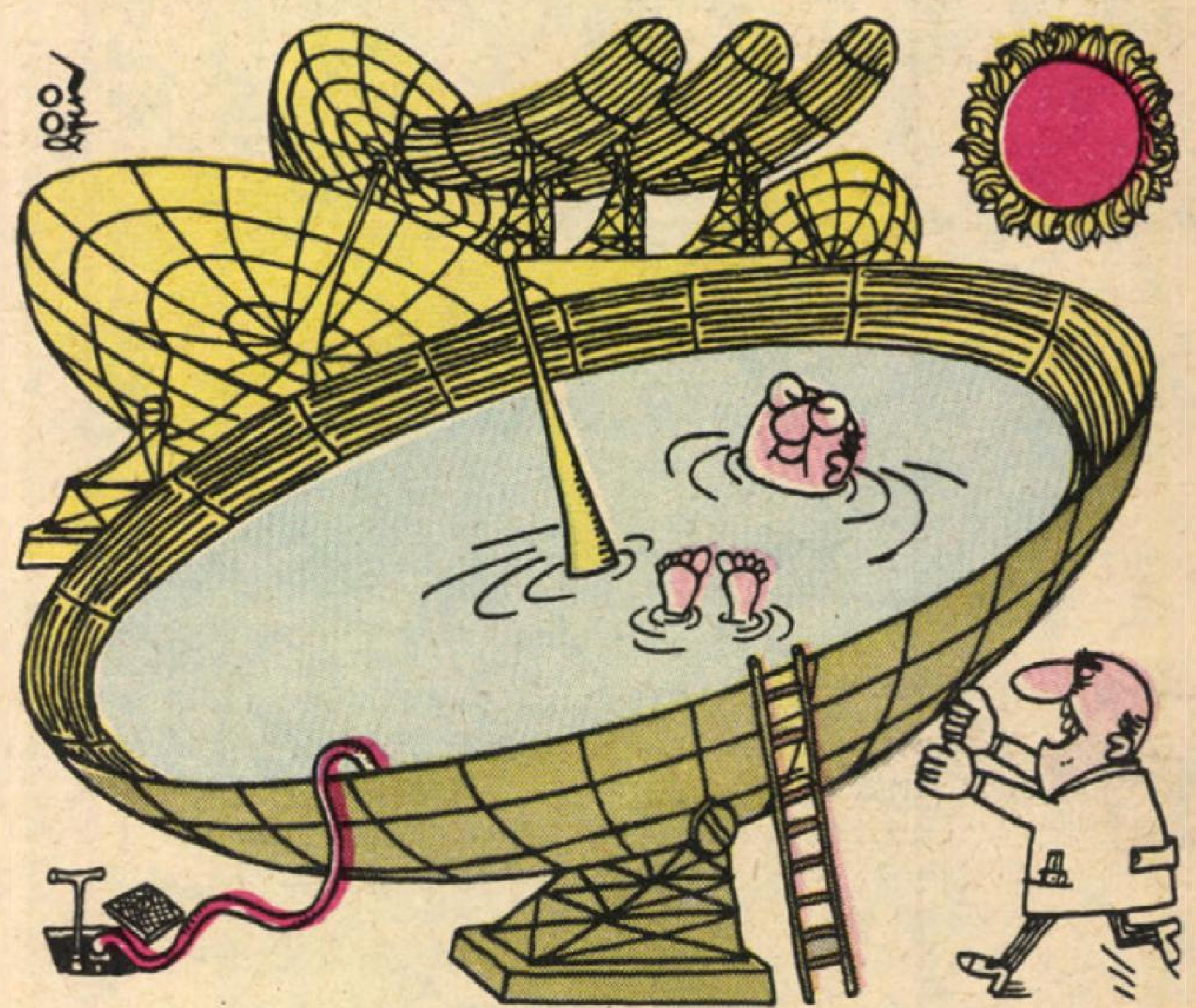
Sz. D.

AZ EZERMESTER

– Na, asszony, ebből vagy kredenc lesz, vagy fegyelmi!

KÁNIKULA

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

90000 KM - GENERÁL NÉLKÜL

Ha stílusos akartam volna lenni, futva megyek hozzá Budára. Ő is csak úgy gyalogosan szaladgál, ha hívják valahová: Bécsbe, Moszkvába, Varsóba. Gondolom mindenki tudja, hogy az ismeretlen olvasó aki meghívott, nem más mint Schirilla György, aki ugyan nem ismeretlen, de olvasó. Ha a róla írt cikkeket elolvasta, már jelentős tejesítménnyel büszkélkedhet. Márpedig elolvasta. Sőt, bekeretezte őket és szobája falát díszítette velük. A szoba jelenleg megtelt, így ez a cikk, legfeljebb a mennyezeten kaphat helyet.

Hogy miért írtak róla annyit? Mert az olvasó szereti a szokatlan dolgokat, az újságíró szereti a szenzációt, Schirilla pedig szereti a nyilvánosságot. Így mindenki megtalálta azt, amit keresett. Meséltek, hogy Schirilla ezeken a futásokon vagyonokat keresett. Ez utóbbi azonban nem igaz. Meg is írták az újságok, hogy Schirilla taxisofőr és nem is hagyja ott az állását.

— Már nem vagyok taxis — mondja.

— Hanem?

— Van egy sportállásom... Az Állami Biztosítónál vagyok...

— Csak van? Dolgozni nem kell?

— Áprilisban tizenegy életbiztosítást kötöttem...

A beszélgetés természetesen mindig visszakanyarodik a sporthoz. Így kiderül, hogy sofőr-nyelven szólva: kilencvenezer kilométer van a lábaiban, generál és nagyobb meghibásodás nélkül.

— Meddig lehet ezt csinálni?

— Most harminc éves vagyok. Azt hiszem harmincöt a legjobb kor.

Természetesen a terveiről is kérdezem. Kiderül, hogy a Budapest — Moszkva futásával felállított világrekordját, egy Bruce Tulloh nevű amerikánus, a New York — Los Angeles távon megdöntötte. Schirilla kihívta őt a tervezett Budapest — Párizs távon, Tulloh válaszolt és azt ajánlotta, hogy Budapest és London között fussanak. Schirilla a módosításba beleegyezett, de csak azzal a feltétellel, ha közben a La Manche csatornát átússzák. Egyelőre nem érkezett válasz.

Mert mint tudjuk, Schirilla nemcsak szalad, de úszik is. Különösen télen szeret úszni, pontosabban január 12-én, amikor — immár évek óta — az Erzsébet-hídnál átússza a jeges Dunát.

Az idén is úszik?

— Természetesen. Hatvan éves koromig minden évben. És most van egy új tervem. Nyomatnék képeslapokat, amelyen látható, amint a jég között úszom. Az attrakcióhoz mindig összeszalad negyvenezer ember. Hacsak húszezer lapot eladnék a tömegben két forintjával az nagyon jó lenne. Egyelőre a hatóságok még nem mondtak igent...

- Közben még ennél is nagyobb terveket forgat a fejében, — ezekről azonban még nem tartaná helyesnek beszélni.

— Ezt még meg kell tanácskoznom X és Y bácsival — mondja. A betűvel jelzett „bácsik", az ország vezető emberei, akik egy ízben már fogadták őt.

Az a helyzet ugyanis, hogy az újságírók és az olvasók hálátlanok. A Moszkva — Budapest útról még köteteket írtak, ám az idén, amikor elszaladt Varsóba, legfeljebb néhány rövid hírecskére érdemesítették. Valami új kellene, valami megdöbbentő, amire megint odafigyelnek az emberek, amiről megint vastagbetűs címekkel tudósítanak az újságok. Ez pedig nem könnyű. Mert ugyebár itt van ez a Tulloh nevű amerikai: a kétszeresét futotta a Budapest —Moszkva távnak, közben vannak, akik kézenállva gyalogolnak egyik városból a másikba, akadnak, akik papírusz hajóval csónakáznak az óceánon, hogy egyéb szenzációkról már ne is beszéljünk. Ilyen ez a világhírnév: nem elég megszerezni, naponta újra meg kell küzdeni érte...

Schirilla György számos történetet mesélt el, sajnos legtöbbje már megjelent az újságokban, vagy a róla írt könyvben. Így történetei közül csak egyet idézek:

Amikor még a sportpályákon is rajthoz állt, feltűnt a tribünön egy idősebb úr, aki a szurkolók biztatásával szemben ezt kiabálta a pályára:

— Lassabban! Ne hajtsd magad!

Klubtársai a verseny után figyelmeztették, hogy egy ellensége is volt a pályán. Schirilla mosolyogva világosította fel őket:

— Nem ellenség! Az apám. Nagyon félt engem...

A történet kedves és tanulságos... Hinni kell az apáknak!

MIKOR TELIK MEG EGY PESTI STRAND?

E fontos és az emberiség szempontjából sorsdöntő kérdésnek vizsgálatával bízott meg a legtekintélyesebb tudós társaság, úgyis mint e téma legkiválóbb hazai ismerőjét. E célból látogattam meg egyik népszerű fővárosi fürdőnket.

Vasárnap volt és a nap teljes igyekezettel szórta sugarait. A hőmérő harmincöt fokot mutatott volna árnyékban, de nem volt se hőmérő, se árnyék.

A strand pénztárától a másik strand kerítéséig ért a sor, melynek elején csupa öreg nagymama ült hordozható hintaszékében. Őket a család egy hete küldte ki, hogy foglaljanak helyet, ismervén a vasárnapi csúcsforgalmat. Nyolc óra felé elterjedt a hír, hogy két kuwaiti olajsejk egy millió dollárt ígért egy kabinért, de elutasították őket, mivel a fürdőigazgató is otthon vetkőzött le és fürdőnadrágban érkezett. Felkínáltak viszont két fogast a sejk-delegációnak ötszázezerért.

Miután fontos megbízatásomat kellőképpen igazoltam, a fürdőigazgatóság külön helikopterén leereszkedtem a strand kerítésére. Innen azonban nem sikerült a strand területére jutnom, mert nem találtam egy talpalatnyi szabad területet sem, ahol a lábamat megvethettem volna. Alattam egy család állt, szorosan egymás mellett. Az anya egy darab sajtot kívánt nyújtani egyszem magzatának, akit azonban az embertenger rejtett áramlásai elsodortak mellőle és helyébe egy Budapestre kiránduló téesz-brigád néhány tagja került, de ők nem szerették a sajtot.

A medence hollétét kideríteni csak akkor sikerült, amikor bekapcsolták a hullám-gépet. Akkor egy téglalap alakú területen a fejek hullámzani és sikongatni kezdtek. Másutt a fejek örvényszerűen, köralakban áramlottak. Egy kabinos, aki mellém szorult a kerítésre, elmondta, hogy az örvény centrumában egy fagylaltos működik és ugyanazon harminc ember vonul el öt percenként előtte. Hasonló örvény forgott egy sörös pavilon előtt is, de ez hamarosan beszüntette működését, mivel URH-telefonon értesítették, hogy a strandolók nem is isszák a sört, hanem a hátukra locsolgatják.

Lekiabáltam az egyik fejnek:

— Milyen maga alatt a talaj? Füves vagy köves?

— Fogalmam sincs — felelte. — Én azokon állok, akik még fekvőhelyhez jutottak.

— Azok mikor jöttek?

— Csütörtökön és pénteken — felelte a fej, majd eltűnt a szemem elől. Összecsapódtak felette a többi fejek és nem láttam többé.

Egyszerre a fejek tetején egy férfiú közeledett. Fehér shortot, ellenzős sapkát viselt, nyakában síp lógott, melybe időnként belefújt. Amikor meglátott, egyenesen felém indult:

— Maga mit keres ott fent? Vagy menjen ki, vagy jöjjön be!

— Sajnos nem férek be — válaszoltam meghunyászkodva, mert láttam, hogy az illető az úszómester.

— Ne finnyáskodjon, ugorjon nyugodtan, az előfürdő a buszon úgyis megtörtént.

Felmutattam pecsétes papírjaimat, ismertettem vele fontos küldetésemet és neki is feltettem a kérdést:

— A fürdőigazgatóság szerint mikor telik meg egy strand?

— Soha — felelte a mester. — Van egy nagy újításunk. Lebontottunk néhány kabin- és szekrénysort. Helyükbe fogasokat tettünk, így ötször annyi ruhát tudunk elhelyezni, mint eddig.

— Ruhát igen, de embert aligha.

— A fürdőigazgatóság csak a ruhák és értékek megőrzésével foglalkozik.

— És azt nem garantálja, hogy vizet is nyújt a belépőjegy ellenében?

— Vizet? Minek? Úgyis kiszorítják és kiisszák...

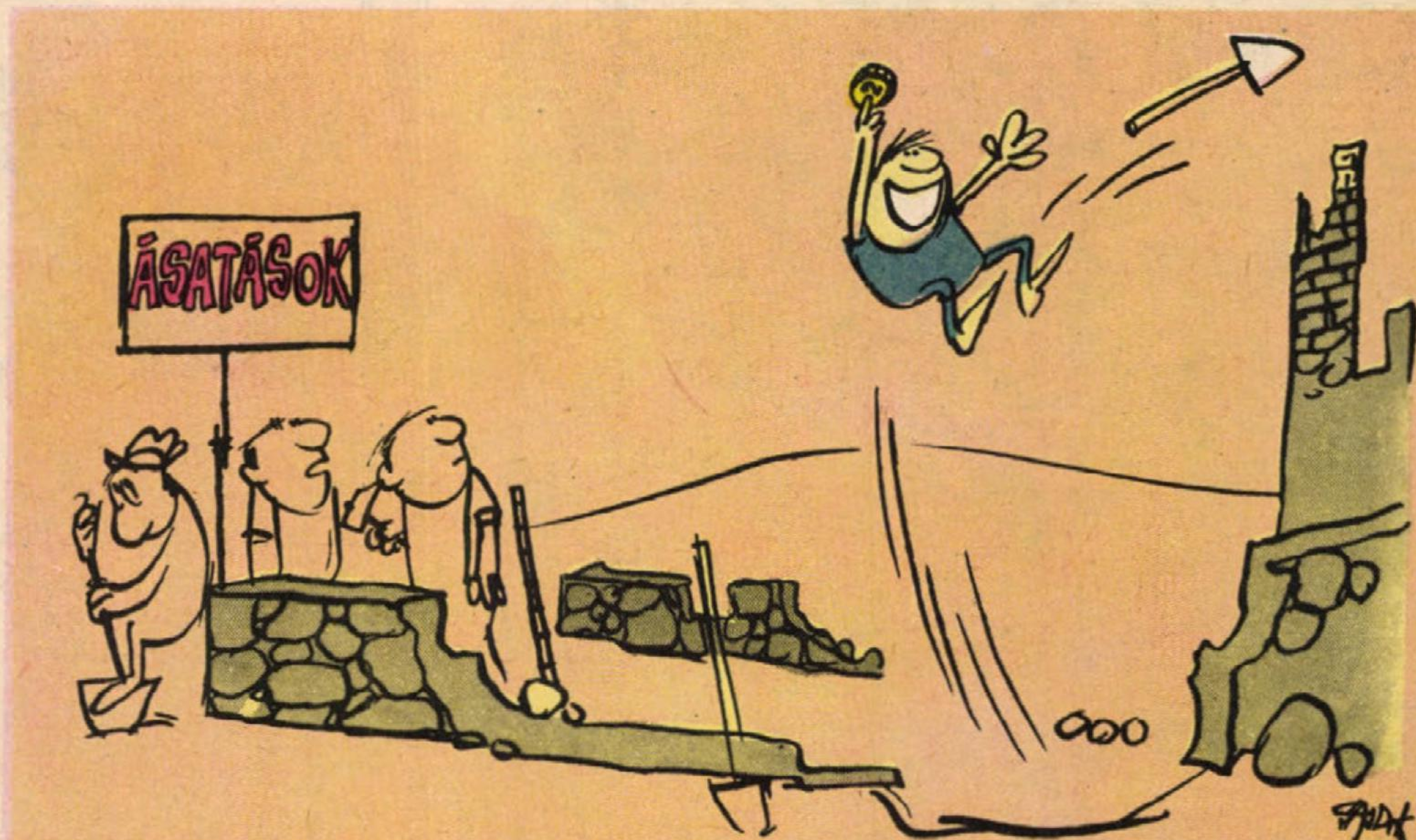
— De a pénztáraknál még mindig adnak jegyet! — méltatlankodtam.

— Persze, hogy adnak. Az új gazdasági mechanizmus alaptörvénye, hogy amire kereslet van, azt adni kell. Nálunk a strand-belépő nem lehet hiánycikk! — mondta öntudatosan, majd a fejek tetején elviramodott, mert észrevette, hogy a strand túloldalán egy fiú-frizurás családanya nem visel fürdősapkát...

Ő. F.

SZERENCSÉS TUDÓS

– Micsoda mázlista! Már a harmadik kétforintost találja...

JANCSI ÉS JULISKA

– Ezeket már nem is kell felhizlalnom...

HÁZASSÁG

TŰNŐDÉSEK RÖVID PÓRÁZON

Ritkán halljuk, hogy valaki bánatában abbahagyja az ivást.

*

A felvételi vizsgák rendjében olvasom: „A tervszerűen és hatékonyan végzett felvételi munka alapvető feltétele a minőségibb tanítók képzésének."
Mikor képezzük a legminőségibb tanítókat?

*

Van olyan szerelem, amelyet nem szabad elkezdeni.

*

Kételkedem, tehát gondolkodom.

*

Mondj igazat akkor is, ha vigasztalsz!

*

A süket oroszlán a legkülönb muzsikust is fölfalja.

*

Abban a kocsmában mérnek jó bort, ahol barátod a kocsmáros.

*

Milyen ostoba időpazarlás! — bosszankodom, ha kártyázókat látok. És bosszúságom csak akkor nagyobb, ha ultipartimhoz hiányzik a harmadik.

*

Miért vitte az osztályvezető a titkárnőjét Siófokra, hiszen a „Vénusz"-ban nem lehet frógépet bérelni?

*

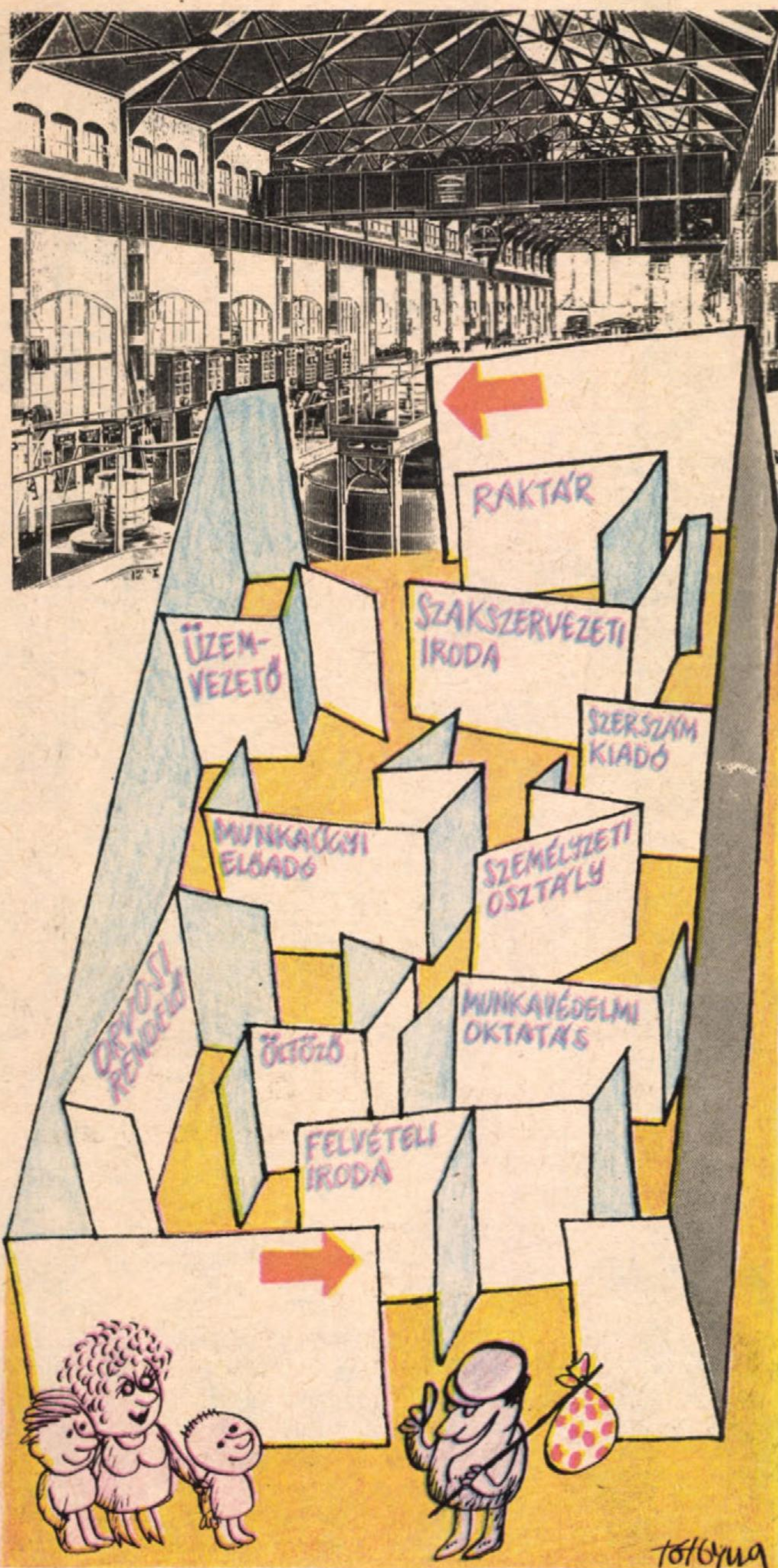
Elvárod, hogy — rajtad kívül — mindenki áldozatot hozzon a szent ügyért.

*

Akkor láttunk meg, hogy milyen kicsiny vagy, amikor magas lóra ültél.

E. Kovács Kálmán

FELVÉTELIZŐ MUNKÁS

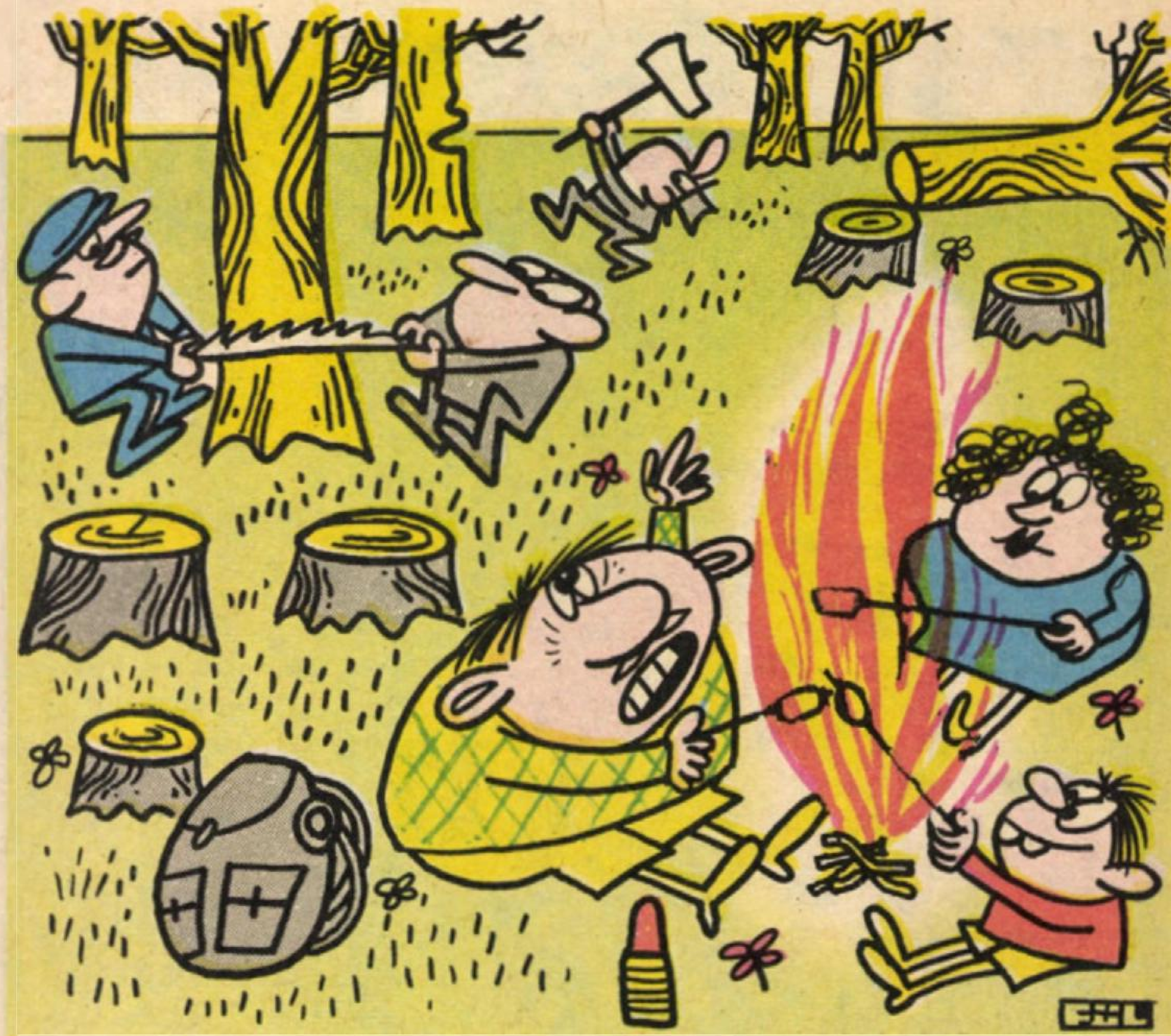
– Mire átjutok, lejár a próbaidőm!

MEGFONTOLT KEMPINGEZŐ

– Ha tud bográcsgulyást főzni, beszállhat!...

IRTJÁK A BUDAI ERDŐKET

– Ha ez így megy tovább, nem lesz mit felgyújtani!

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

Sokan ismerik nyilván ezt a szót, hogy *Fregoli*. Így nevezik az átváltozóművészeket, a kifordítható kabátokat

De azt már kevesen tudják, hogy *Fregoli*, pontosabban Leopoldo *Fregoli*, római születésű színész volt, harminchárom esztendeje halt meg, hetvenegy éves korában, s a gyors öltözéséről nevezetes világot járó átváltozóművész családi neve vált sokféleképpen értelmezett fogalommá.

Már életében számos történet járt róla közszájon, egyik legnevezetesebb kalandja a genovai állomásfőnökkel esett meg.

Fregoli mester ugyanis sokfigurás férfiak, nők sorát szerepeltető darabjait egy gépmester, egy öltöztető és egy fodrász segítségével maga játszotta el. Ezzel a négytagú „társulattal" indult egyszer Genovából Torinóba és hirtelen ötlettel betért az állomásfőnökhöz, hogy mérsékelt árú, csoportos jegyet kérjen. Azonban az állomásfőnök arra való hivatkozással, hogy mérsékelt árú, csoportos jegyet csak teljes színtársulatoknak bocsáthat rendelkezésére, megtagadta Fregoli kérésének teljesítését.

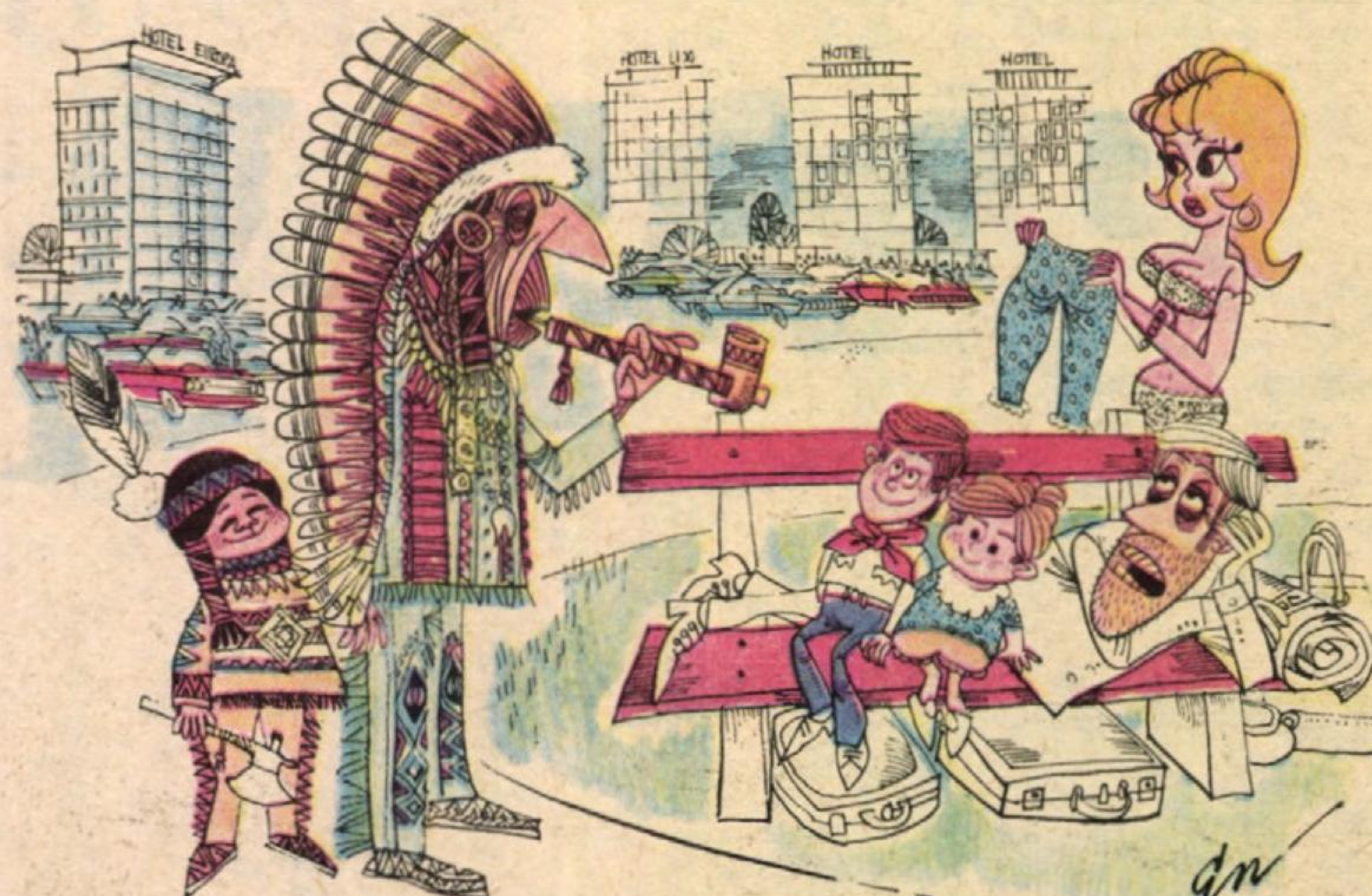
— *Állomásfőnök úr* — hajolt Fregoli az állomásfőnök füléhez —, *könyörgöm, ne tegyen tönkre. Elárulok önnek egy titkot. A közönség azt hiszi, hogy én, magam, egyedül játszom az összes szerepeket. De, persze, ebben egy kis csalás is van... Egész csomó titkos segítőtársam játszik velem a színpadon...*

— *Tudtam én, tudtam én régen* — bólogatott önelégülten a derék vasutas. — *Mondtam én, hogy lehetetlen, egy ember nem játszhat el annyi alakot. Most már mindent értek. Tessék, itt van a mérsékelt árú jegyek váltására jogosító igazolvány és biztosíthatom, kedves Fregoli, hogy hallgatni fogok, mint a sír. Nálam az ön titka el van temetve...*

A híres olasz származású bohóc-hármas: Paul, Francois és Albert *Fratellini*, amely világszerte hatalmas sikert aratott, egy ízben az öreg Ferenc József császár és király jelenlétében lépett fel Ausztriában. Ferenc József akkor már süket volt, mint az ágyú, s a vicces poéneket leánya, Mária Valéria főhercegnő tolmácsolta az agg uralkodónak. A tolmácsolás eredményeképpen ő császári és királyi felsége általában öt perccel a viccek elhangzása után nevetett. Mivel pedig a bécsi publikum mindig lojális volt uralkodójához, ők is akkor kezdtek nevetni, amikor Ferenc József, némi ütemkülönbséggel hangosan fel-felderült. A Fratelliniek hovatovább maguk sem tudták, hogy ki, mikor, min nevet és ezt az előadást mindvégig úgy emlegették, mint pályájuk legsúlyosabb próbatételét.

(Békés István gyűjtése)

FŐSZEZON A BALATONNÁL

– Látja, nagyfőnök, nálunk is teljesen kiszorul az őslakosság!...

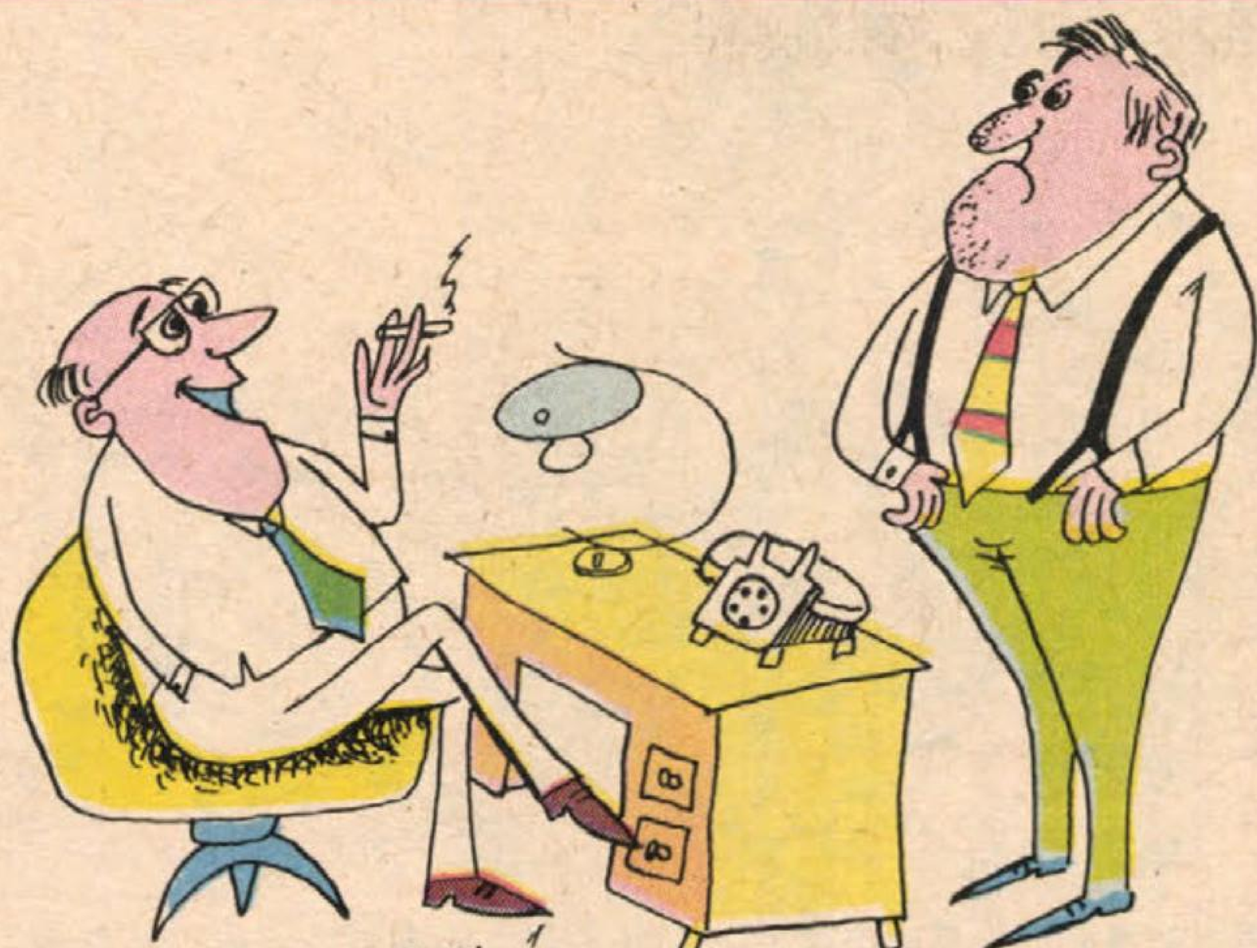
ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

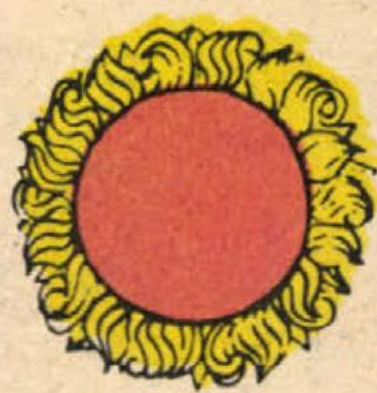
– Lottót tessék!

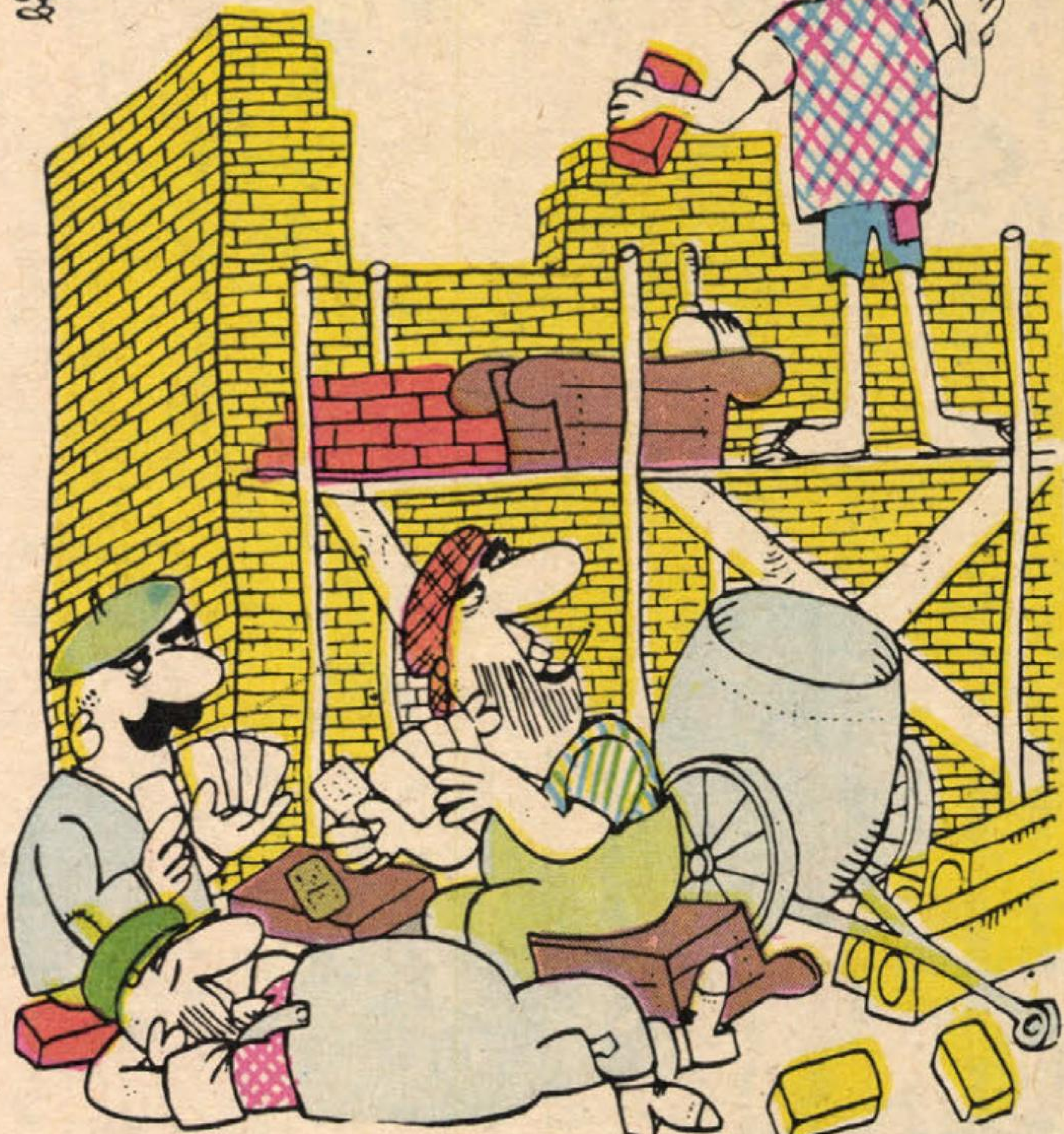
HIVATALBAN

– Hoztak már széket az új kollégának?
– Fölösleges. Egész nap a telefonon ül...

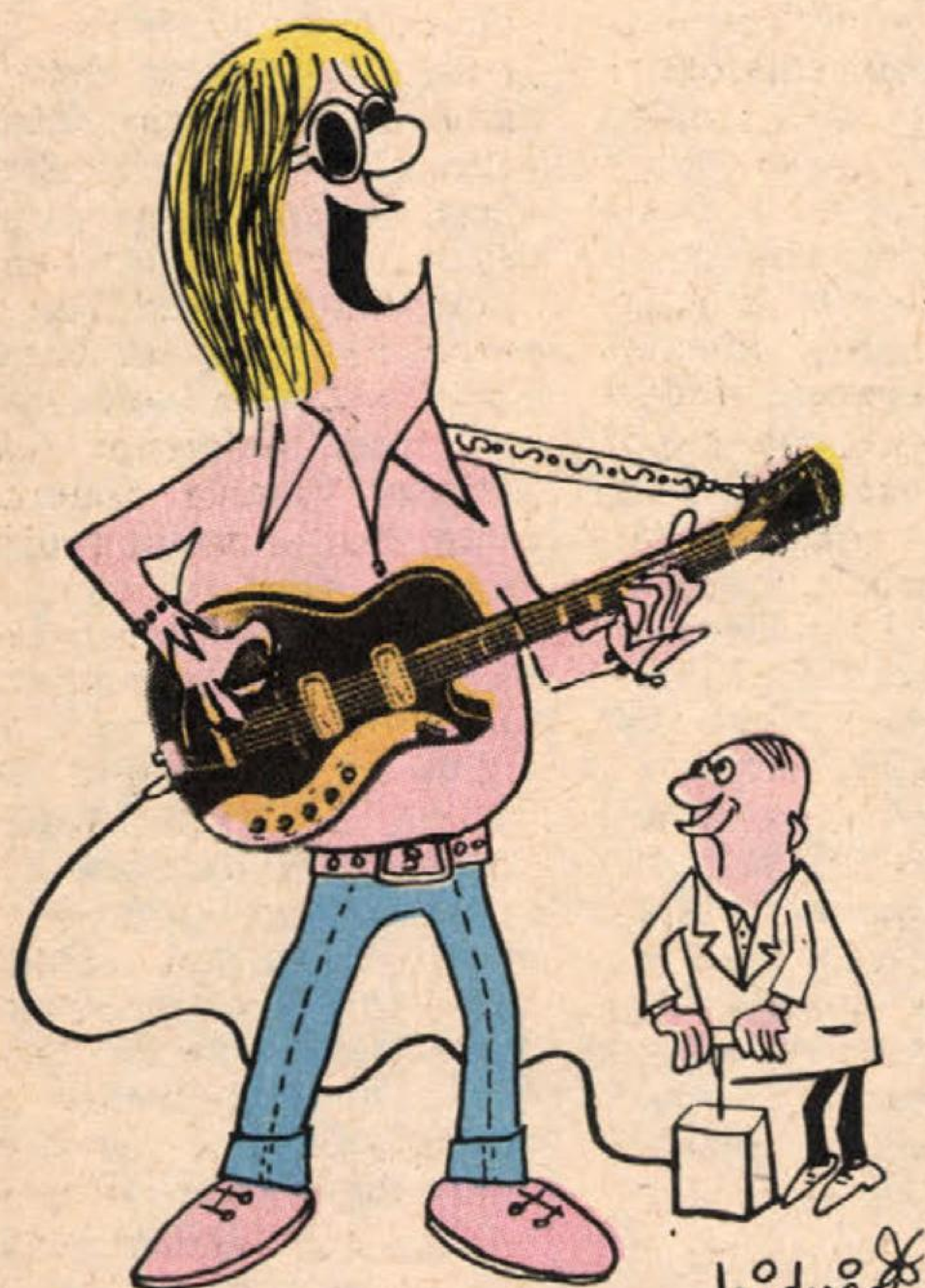
FIATALOK NYÁRI MUNKÁN

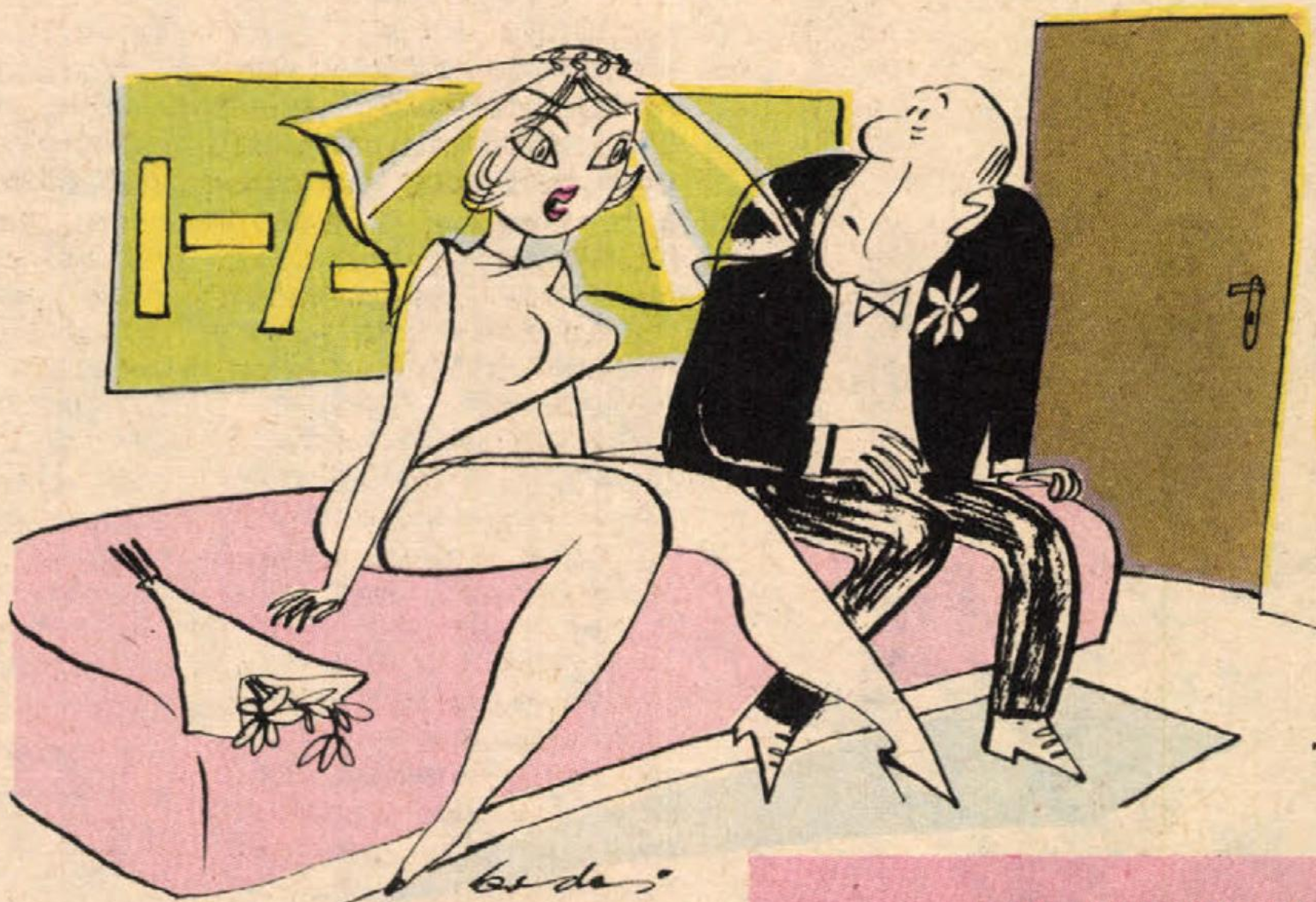

– Szóljunk rá erre a kölyökre, mert még határidő előtt befejezi az egész házat...

BOSSZÚ

ESKÜVŐ UTÁN

– Na, most már remélem, el mered mondani azt a pikáns viccet, Géza...

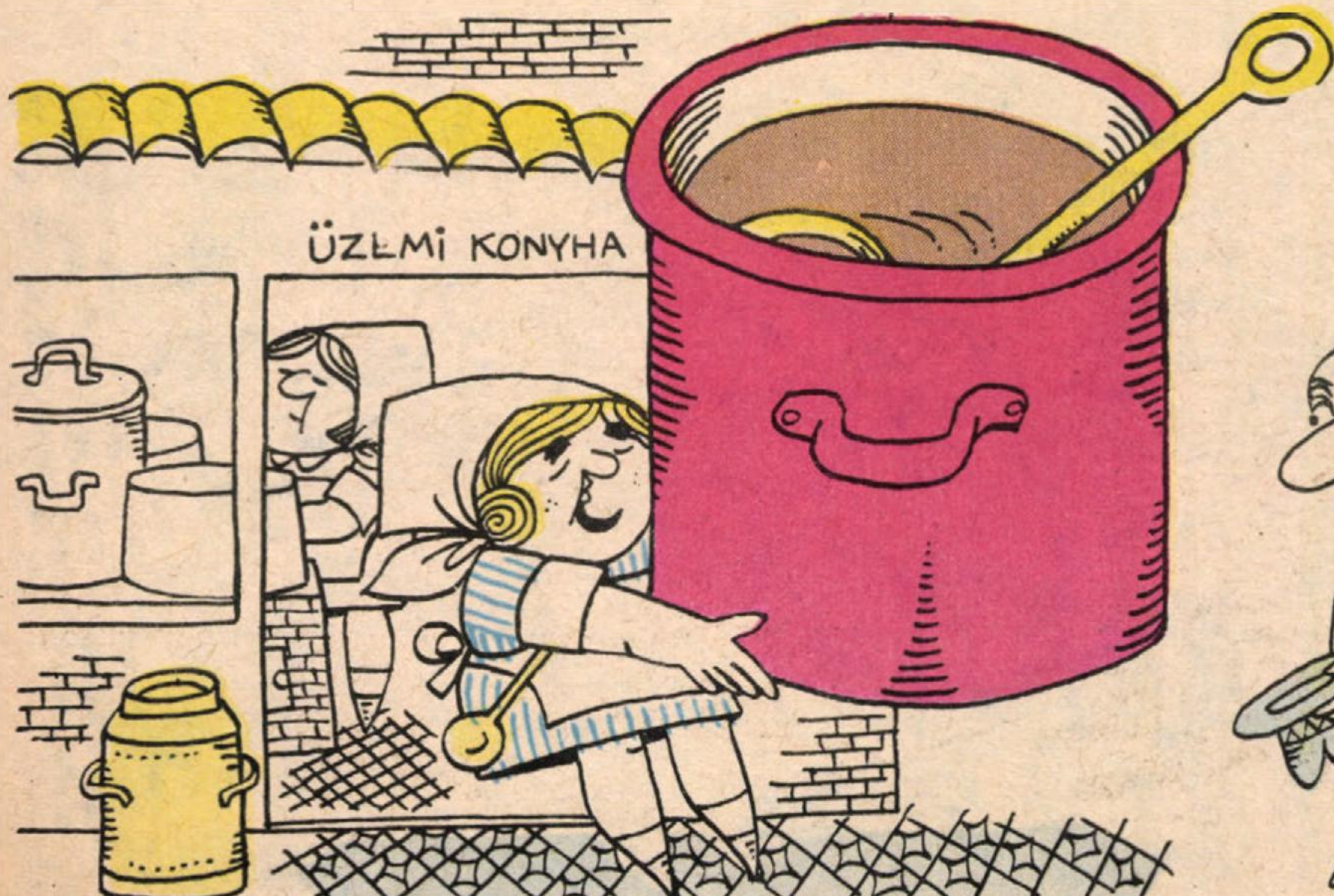
EGY KÜLÖNÖS VÉRÁTÖMLESZTÉS

Egy damaszkuszi bíróság előtt Robert Khoury, aki kilenc nap alatt nem kevesebb, mint hat alkalommal lopott, kijelentette, hogy a lopás a vérében van... És ezt nemcsak jelképes értelemben mondta.

– Életem eddigi negyven éve alatt a becsület mintaképe voltam – vallotta –, de három hónapja egy baleset következtében vérátömlesztést hajtottak rajtam végre. Amikor magamhoz tértem, ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy lopjak. Ekkor megtudtam, hogy a véradó egy tolvaj volt.

A bíróság nem fogadta el az eredeti védekezést, és vércserére sem kötelezte a vádlottat.

GYENGE VOLT AZ ÜZEMI EBÉD

– Fogja, jóember, egy kis maradék...

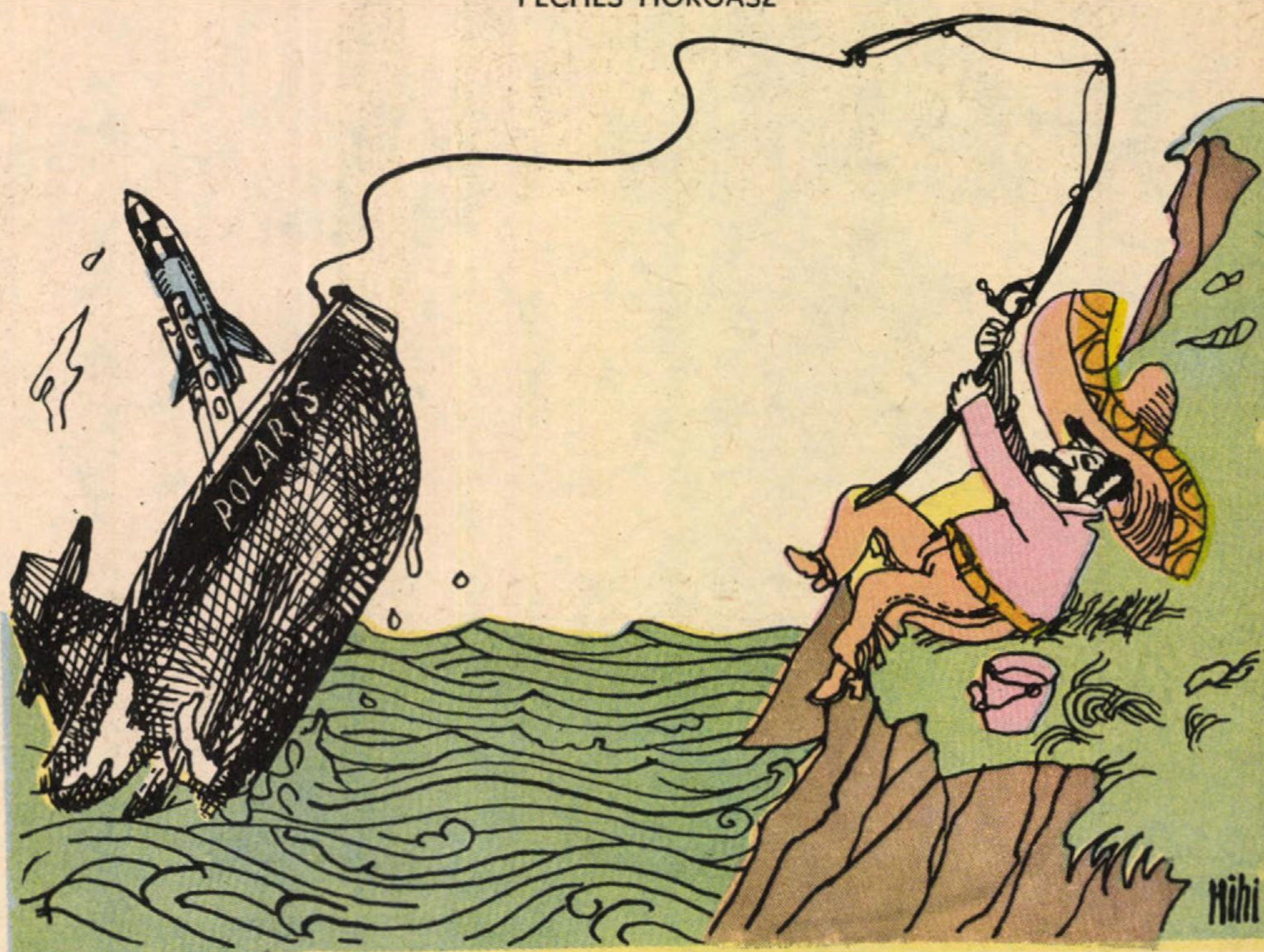
NYÁRESTI IDILL

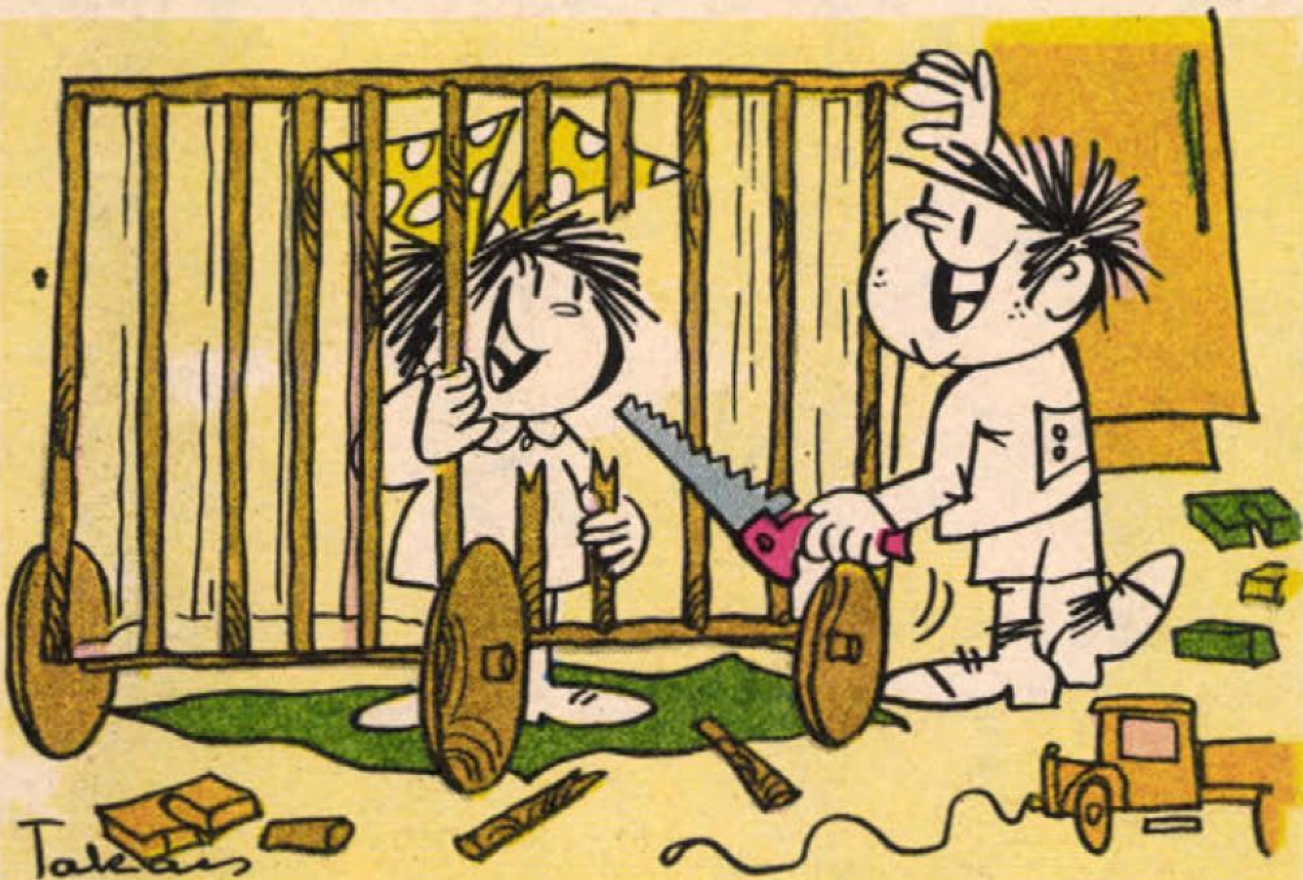
BÉKÉS EGYMÁS MELLETT ÉLÉS

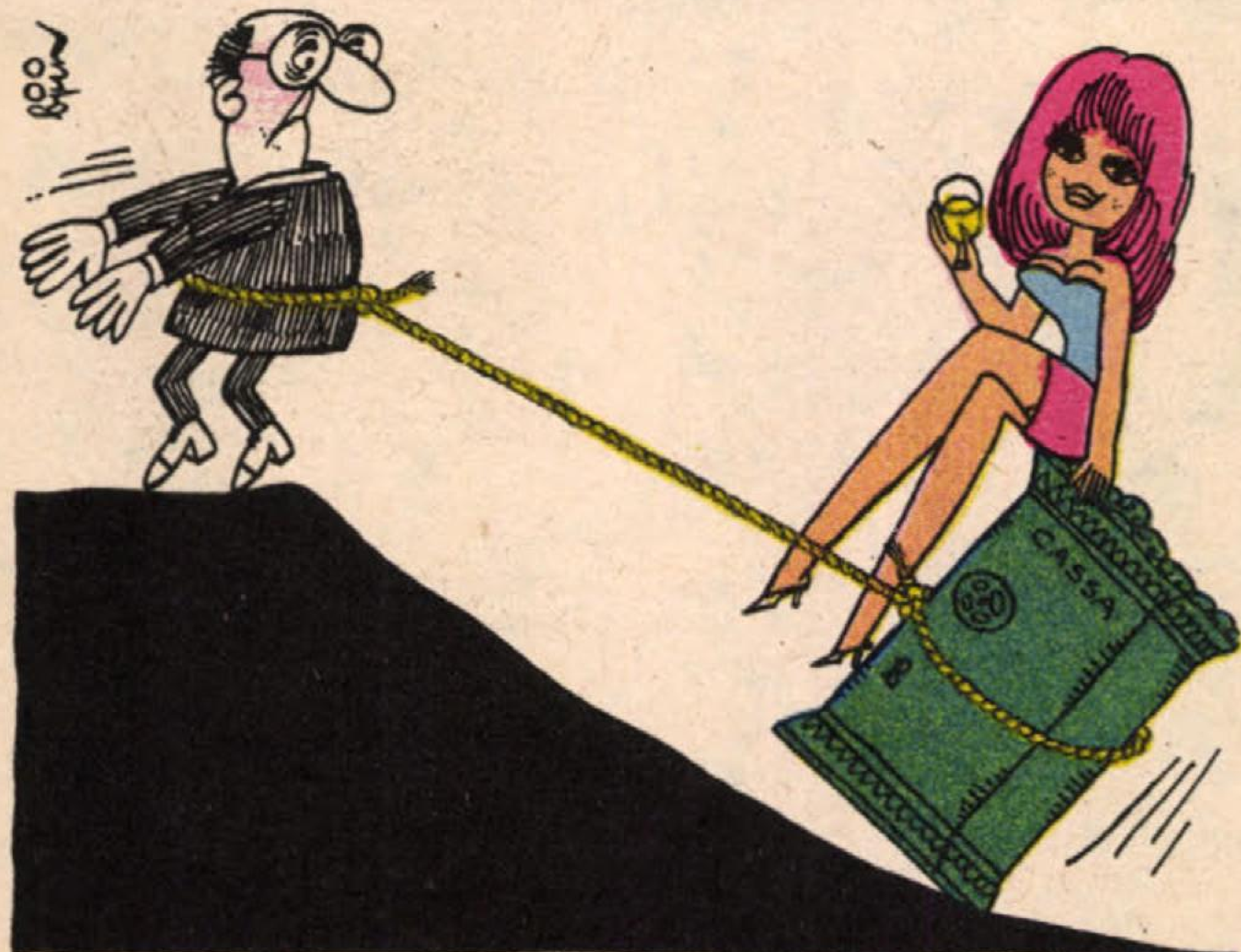
PECHES HORGÁSZ

SZÖKTETÉS

A LEJTŐ SZÉLÉN

A LÁTHATATLAN SZÍNÉSZ

— Hiába... Nincs szerencsém... Én vagyok a láthatatlan színész — mondta keserűen a barátom. — Úgy érzem magam, mintha H. G. Wells utópisztikus, fantasztikus regényének hőse lennék. Ő a láthatatlan emberről írt, én meg a láthatatlan színész vagyok... Mintha átok ülne rajtam... A sors úgy hozta, akárhol játszom, akárhol lépek fel, nem látszom, nem látnak. Szinkronizálok, sokat szerepelek a Rádióban, játszom a Bábszínházban, de testi mivoltomban még senki sem látott, csak a hangom hallatszik. És ez egy bizonyos idő után nagyon idegesítő... Nem mondom, a Rádióban szép feladatokat bíznak rám. Játszottam már a Hamletben Poloniust, egy regény rádióváltozatában Hüvelk Matyit, egy mai társadalmi drámában a megcsalt szeretőt, de mit ér mindez, amikor csak a hangom hallható?

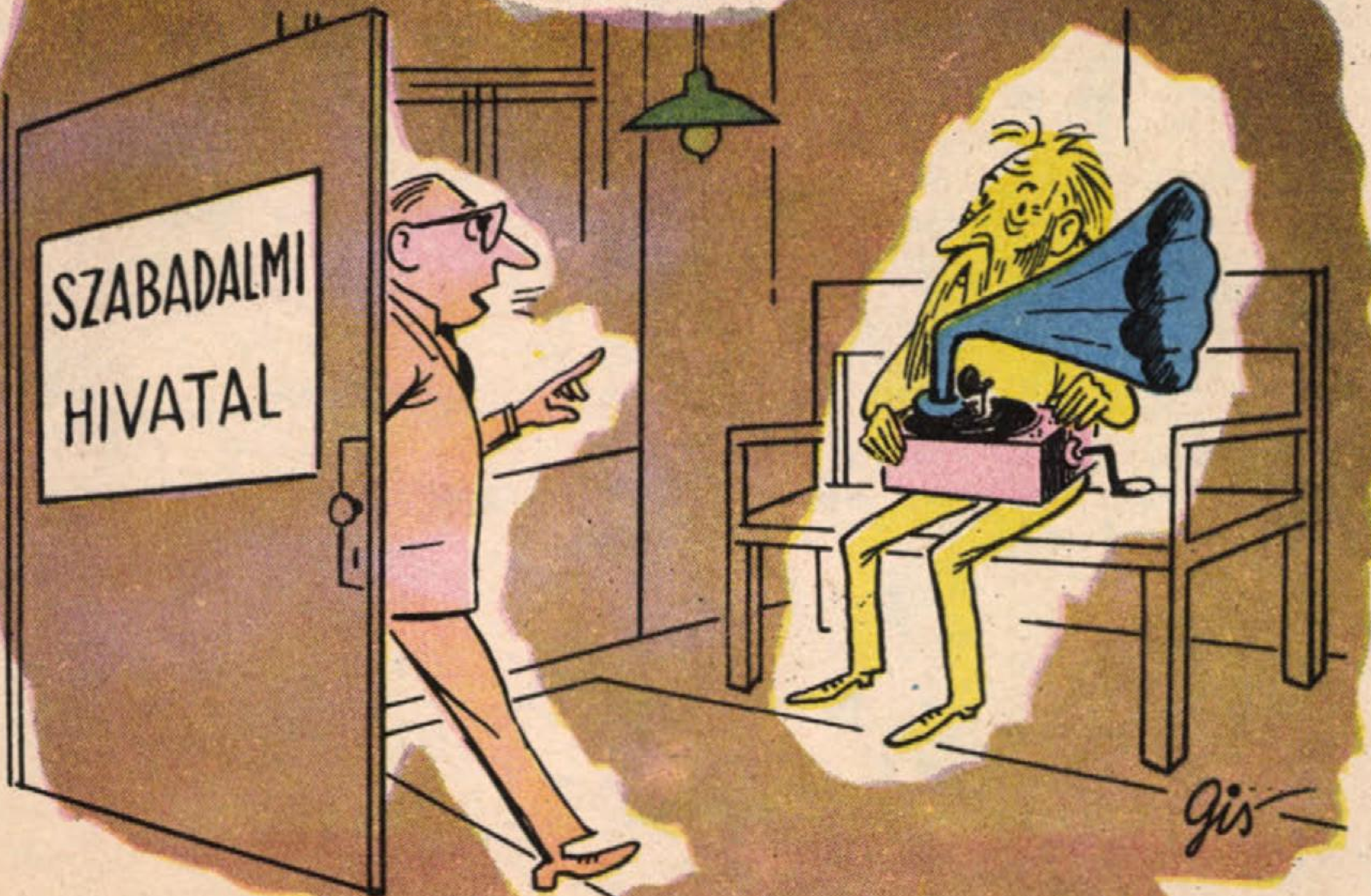
— A magyarra szinkronizált filmekben is jó szerepeket kapok, de hiába játszom, a közönség a filmen nem engem lát, hanem Peter Sellers-t, Oleg Sztrizsenovot, vagy Charles Boyer-t. És a bábszínházban? Ott se különb a helyzet. Hiába játszom Sárkányt, Gullivert, macskát, nyulat, Kukorica Jancsit vagy szultánt... Sajnos, rajtam még a dzsinnek se tudnak segíteni... Csak a hangom hallatszik. Hát színész az ilyen? A feleségem már elhidegült tőlem, tizenhat évi házasság után megunta, hogy csak otthon lát pizsamában, a színházban soha, az anyósom előtt nincs tekintélyem, a gyerekeim szégyenkeznek miattam az iskolában és a rokonság nyíltan röhög rajtam... A házfelügyelő szánakozva néz végig: Jó-jó, rendes ember, ha színész is — dünnyögi magában —, de nincs arca...

— Legutóbb — végre! — kaptam egy szerepet, rendes kőszínházban, élő színészek között. Végre nem szinkron és nem Rádió! A szerep kicsi volt, csak egy jelenetben fordultam elő, pár mondat, mégis boldog voltam. Minden próbán én jelentem meg elsőnek. A szerepemet könyv nélkül fújtam. Állandóan új és új játékokat találtam ki. Annyi ötletem volt, hogy még a többieknek is adtam. Azt hittem, hogy a szerencse végre rámmosolygott... Nemcsak a hangomat fogják hallani, de látni is fognak. Színpadon. Minden este. Végre lesz arcom és kezem. Már azon törtem a fejem: hogyan fessem ki magam? Kell-e szakáll, kis bajusz vagy paróka?

Azután a főpróbán támadt a rendezőnek egy kolosszális ötlete: az én jelenetemet koromsötétben játszatta végig.

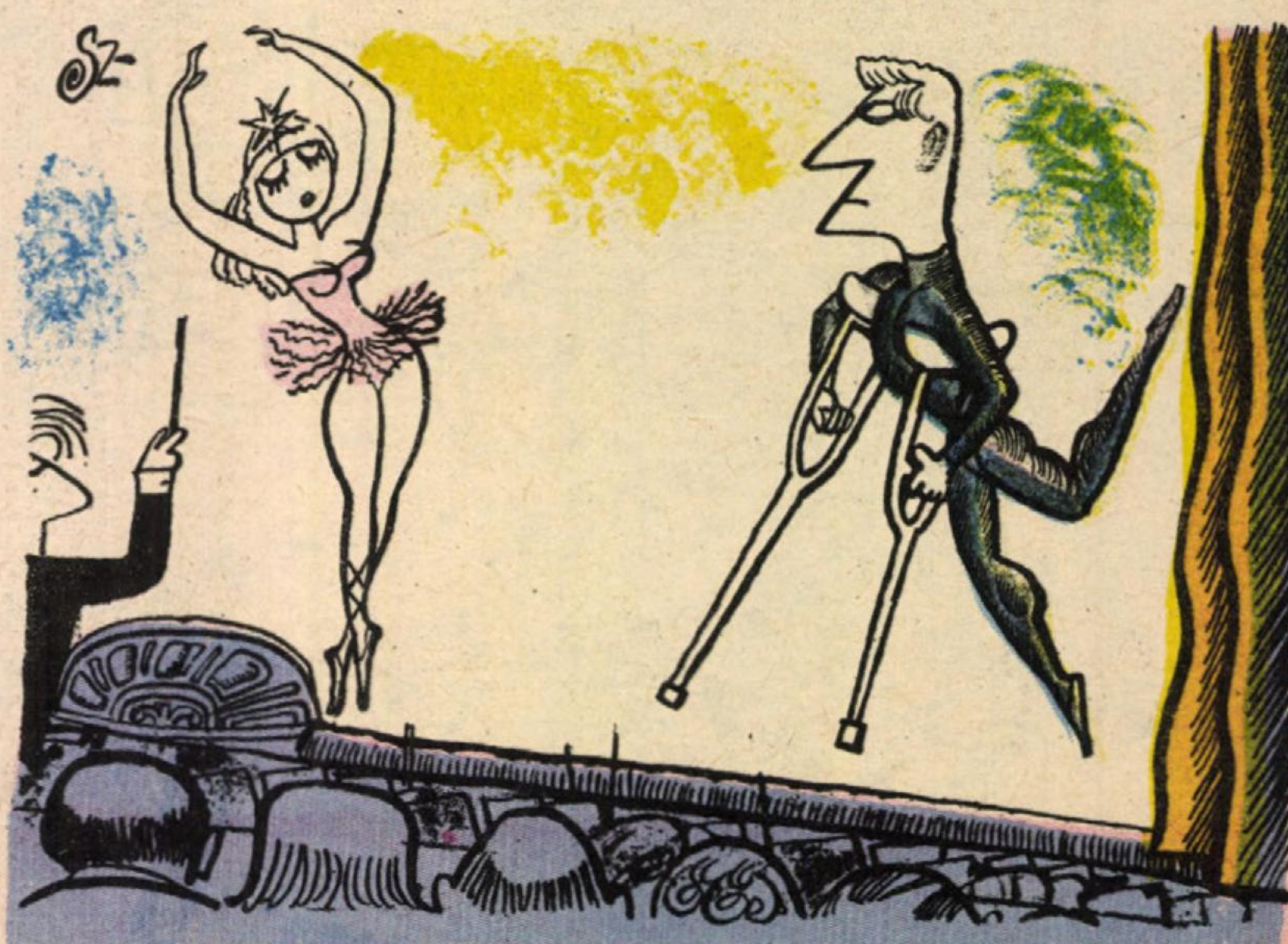
Kemény György

A FELTALÁLÓ

— Már régen várakozik?

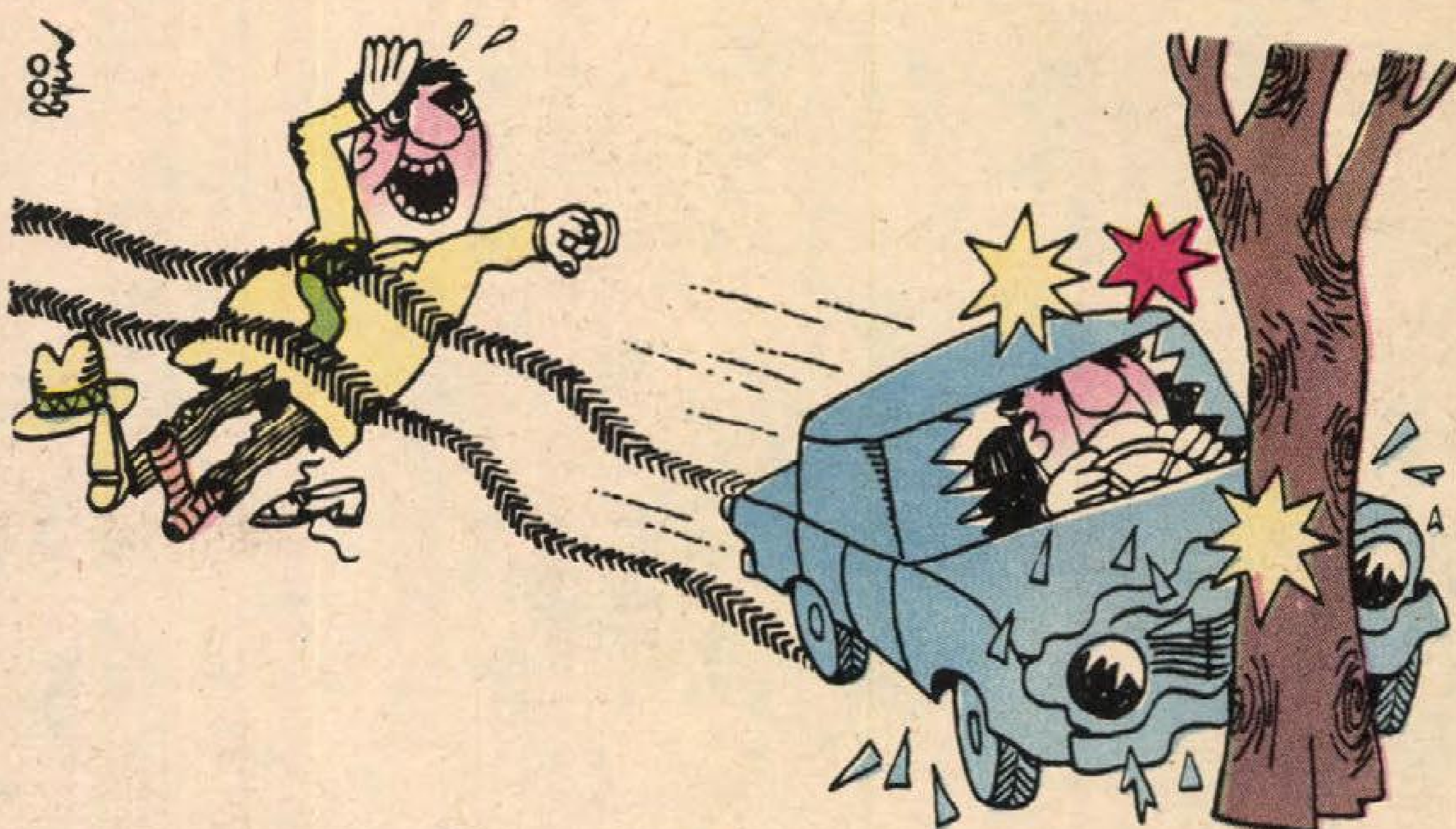
LELKIISMERETES BALETT-TÁNCOS

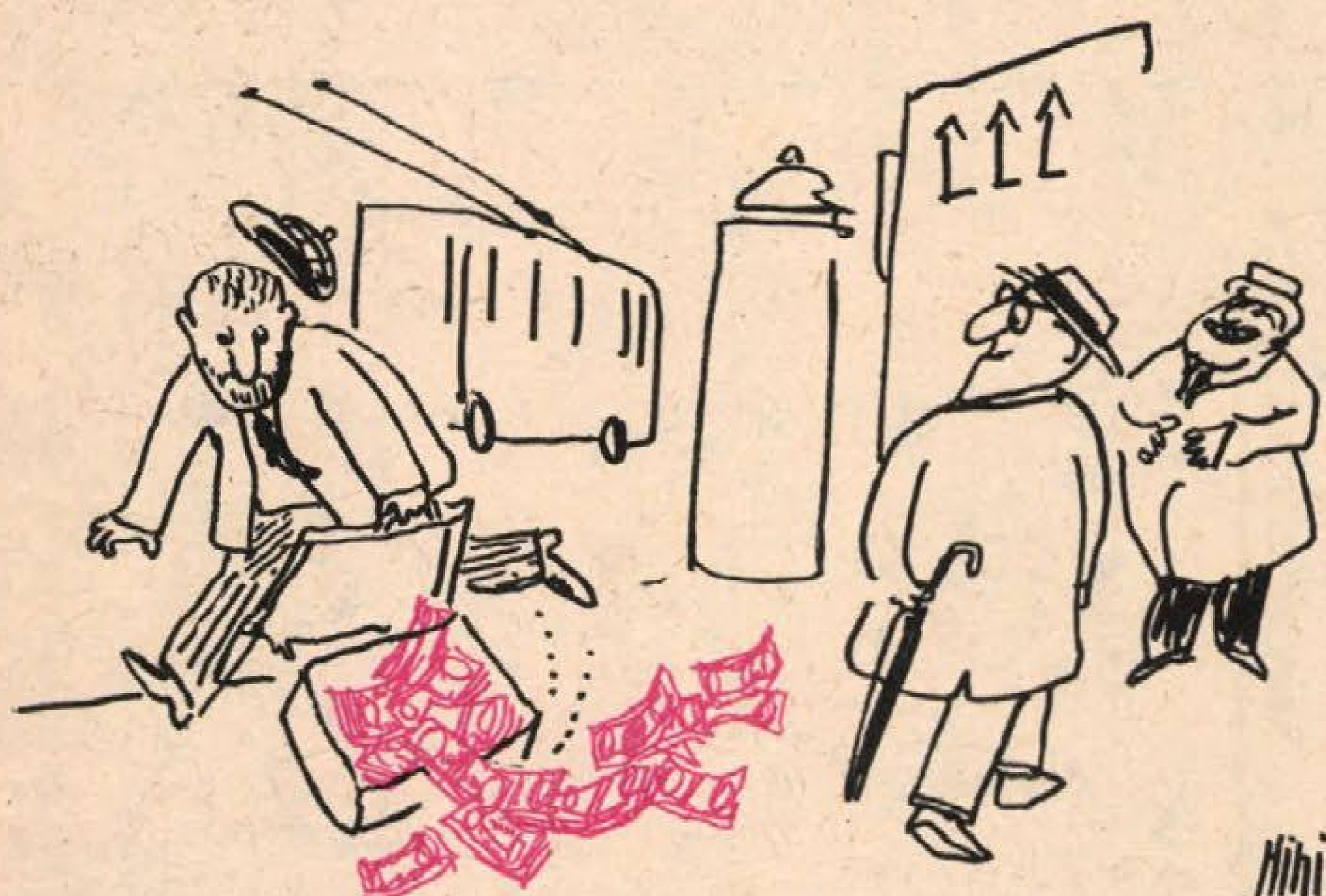

Így is bejött dolgozni

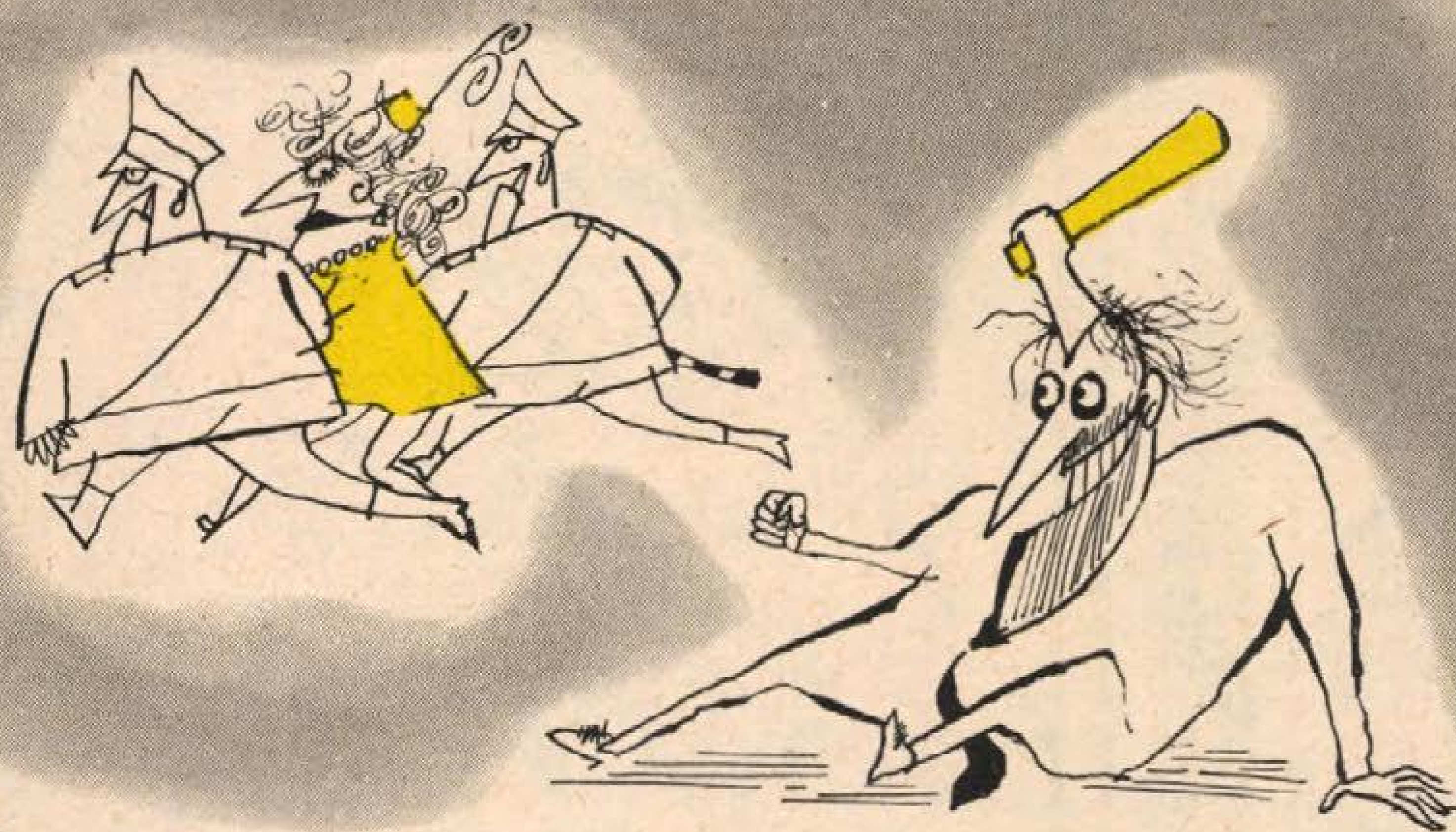
KÁRÖRÖM

BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, SAJDIK,
CSÁSZÁR, FÜLÖP, SZÜR-SZABÓ, VÁRNAI

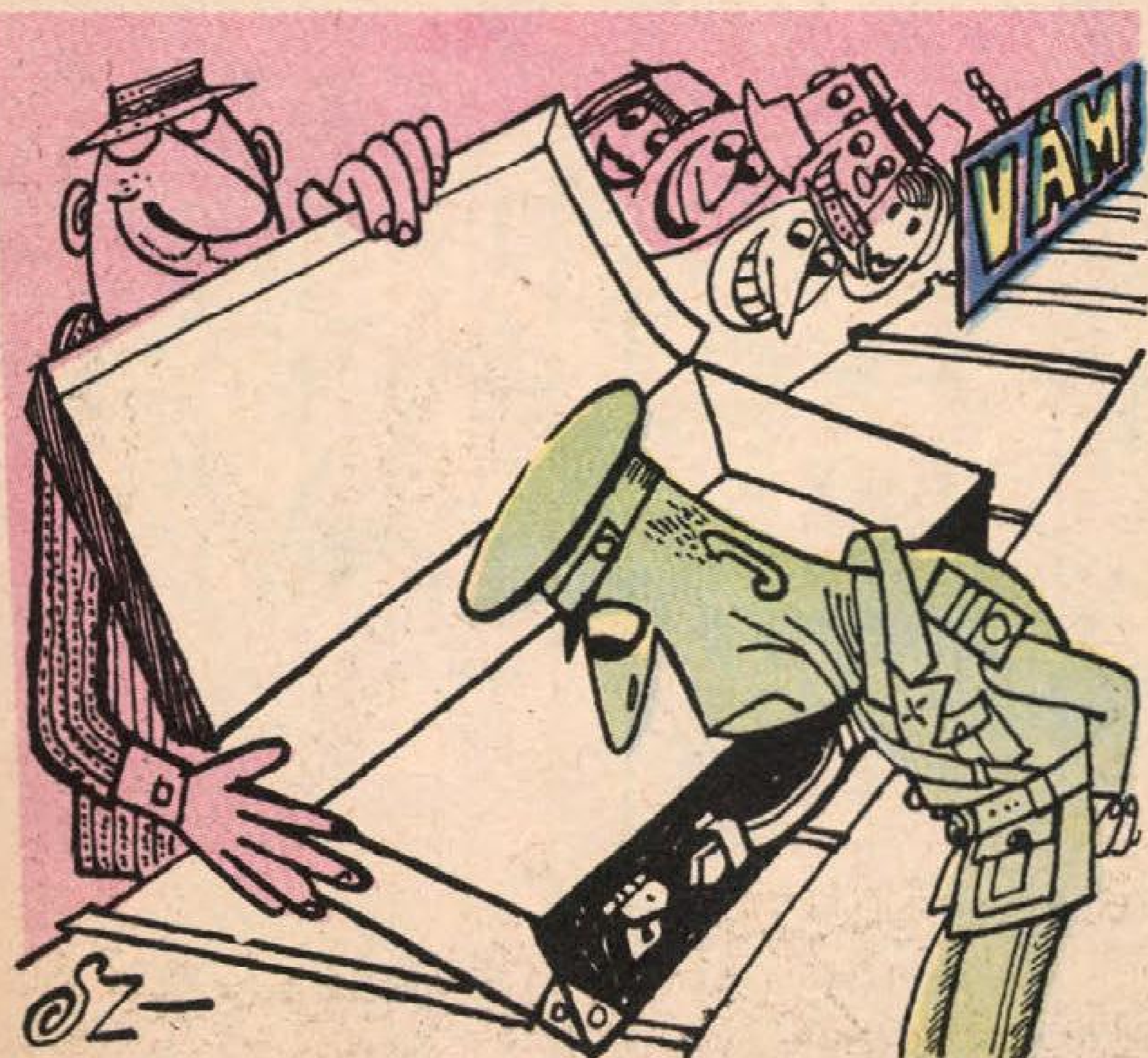

SZILÁNKOK

FELEDÉS

Azért iszik, mert felejteni akar. Ez néha olyan jól sikerül neki, hogy a fröccseit is elfelejti kifizetni.

REPÜLÉS

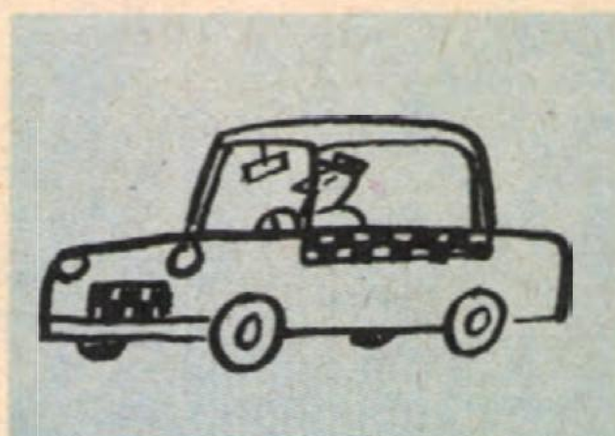
— Megmondom őszintén, nem szívesen utazom repülőgépen. Dehát mit csináljak, ha pilóta vagyok?

TAXI

— A Markó utcába legyen szíves — mondta a taxisofőrnek. Percek alatt fékeztek az épület előtt.

— Mindjárt jövök — kiáltotta vidáman az utas, és ruganyos léptekkel felszaladt a lépcsőn. Jó magaviseletéért, kedvezménnyel, négy év múlva szabadult.

ÜZLETBEN

— Uram, bátran ajánlom ezt a gyűrhetetlen nadrágot. Csak nem szabad leülni benne.

OK

X azért jár olyan görnyedten, mert mindig meghajolt a mások tudása előtt.

HÍR

Szavahihető szemtanúk repülő csészealjat láttak a Rottenbiller utca 81. számú ház földszinti lakásában. A Brahovácz házaspár lakásában mindennaposak a tettlegességig fajuló veszekedések.

SZÉPSÉG

Annyiszor vágták a képembe, „Maga szép lehet, de okos nem", hogy elhatároztam, jelentkezem a balatoni szépségversenyre.

TANÁCS

A házassághoz anyagi megalapozottság is kell. Addig egyetlen pár se álljon anyakönyvvezető elé, amíg az utolsó fillérig nincs együtt a válóper költsége.

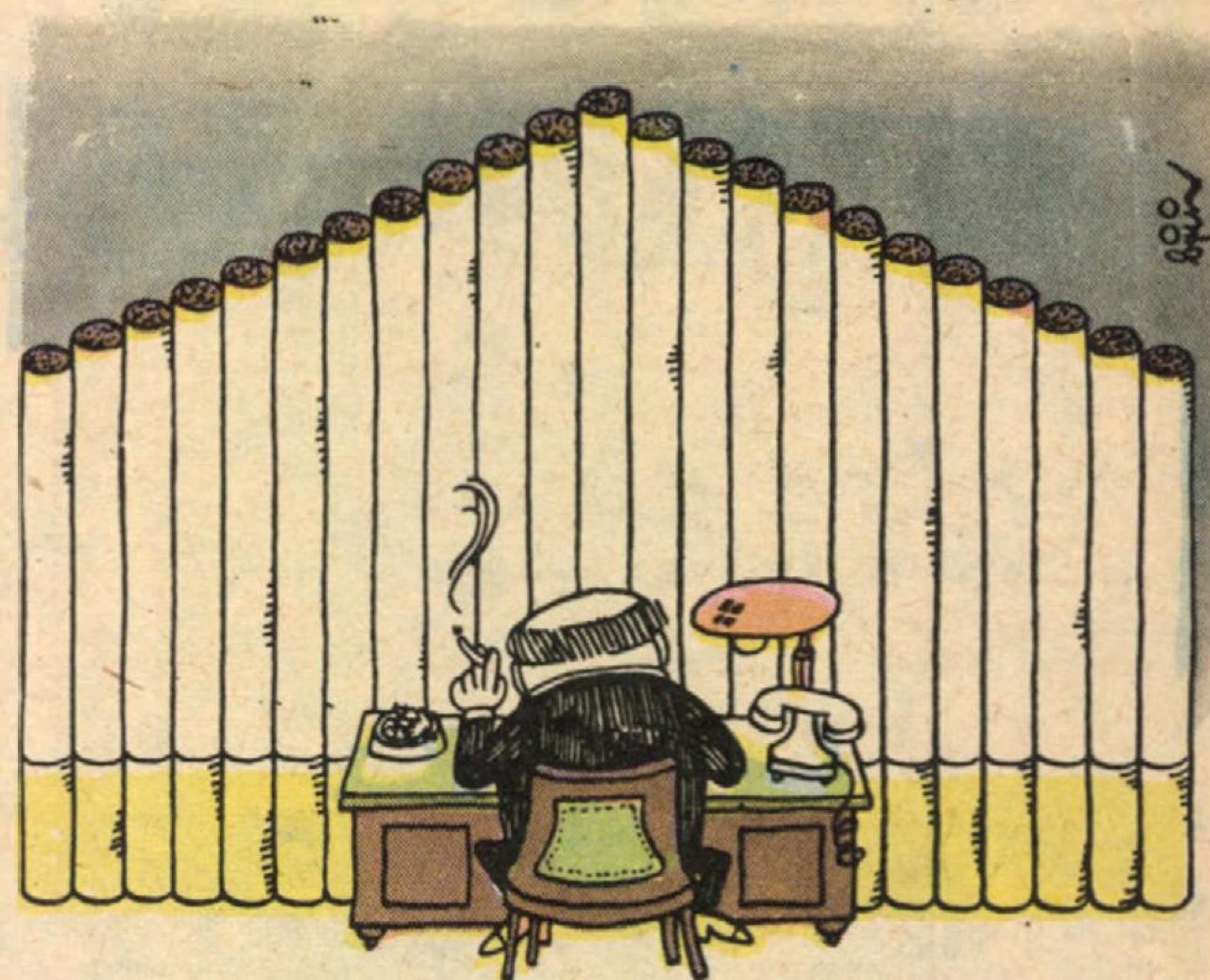

ANYA

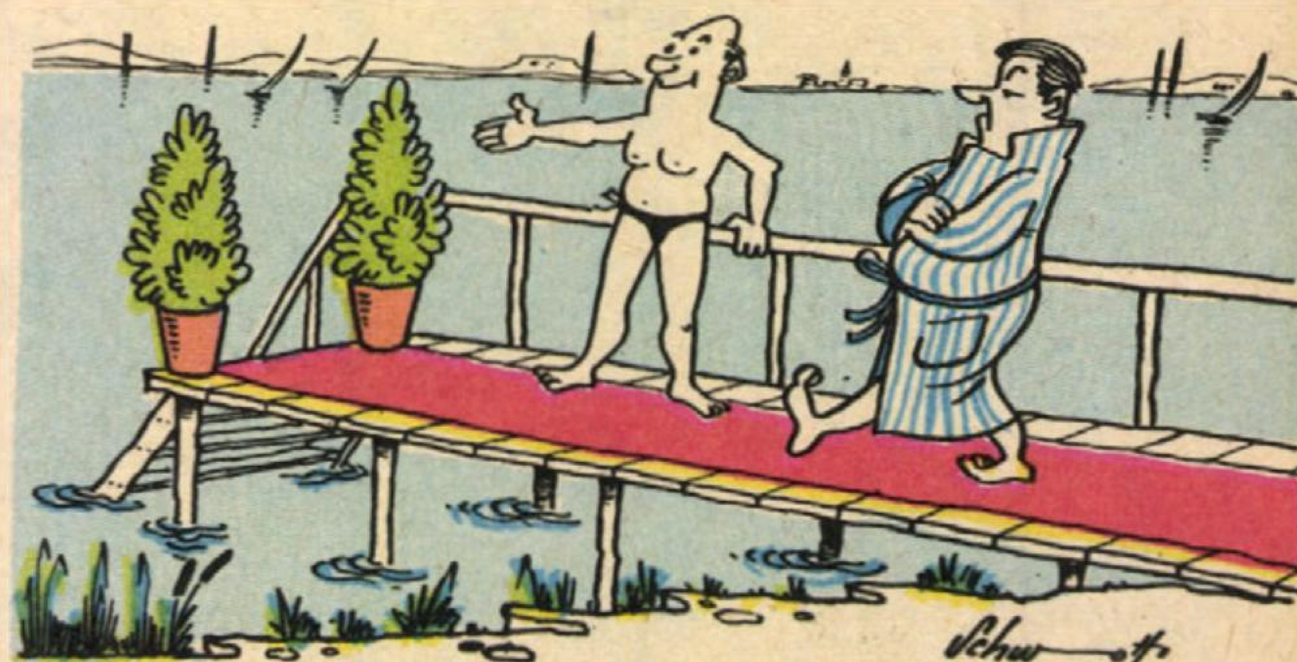
— Anyának érzem magam — mondta Lajos —, mert sajnos, Erzsi semmit sem törődik a gyerekünkkel.

Galambos Szilveszter

ERŐS DOHÁNYOS

VÁLLALATI ÜDÜLŐBEN

— Erre parancsoljon, igazgató kartárs ...

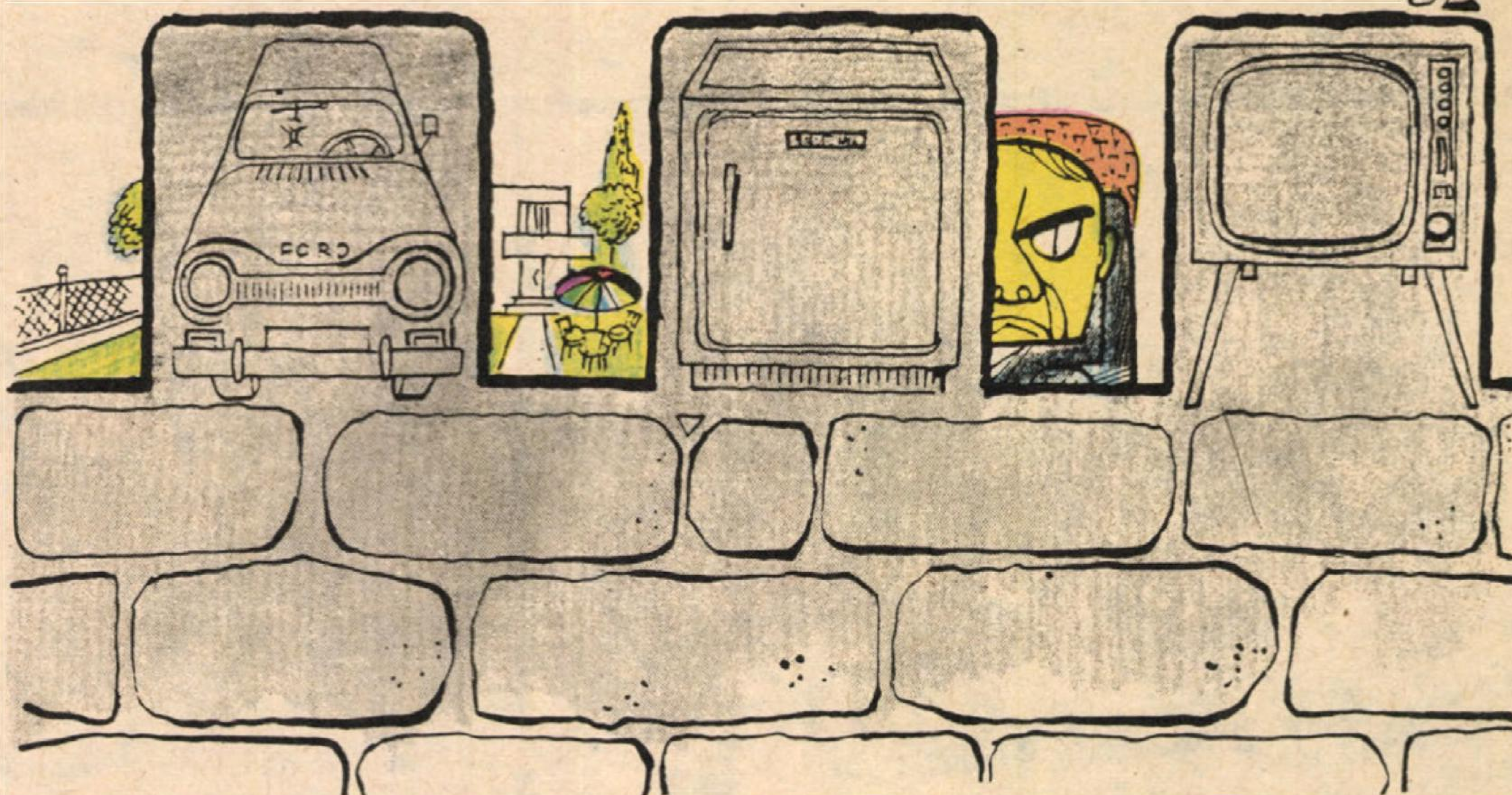
A JÓSZÍVŰ FOGLÁR

Salvatore Gattuso, az olaszországi Budrio kisméretű börtönének egyetlen foglára a maga nemében figyelemre méltó börtönreformot hajtott végre. A fegyencek csekély díjazás ellenében bármikor kint tölthették az éjszakát, a börtönben vendégeket fogadhattak. Gattuso elmondhatta, hogy egyetlen rabja sem szökött meg. Miért szökött volna meg? Egyiket sem vadította el a börtönélet és természetellenes ösztönök sem fejlődtek ki bennük. A börtönreformok iránt teljesen érzéketlen felsőbb hatóság azonban véget vetett a budriói fegyencparadicsomnak. Gattusót egy bárban tartóztatták le, amint egyik szabadnapos fegyencével iddogált. A fegyház új vezetőt kapott, s a rabok száma eggyel megszaporodott: Gattusóval. Hír szerint Gattuso mintaszerűen viselkedik. Hiába, foglárból lesz a legjobb fegyenc.

AZ ÉN HÁZAM, AZ ÉN VÁRAM

Szűr-Szabó József rajza

ÖTLETES LAKÓ

– Tudja, elvesztettem a lakáskulcsomat, és könnyebb volt egy betörőt szerezni, mint egy lakatost...

KÉT SORBAN

SZENVEDÉLY

A nő előtt térdel, esdve néz az égre:
– Magdolna, mondj igent. Hadd váljunk el végre!

EGY MŰVESZ PORTRÉJA

Szereti a tapsot,
Még jobban a snapszot.

BALATONI TELEK

Jövőre is gondol, nem csupán a mára,
Hajnalban telket vett, délre nőtt az ára.

UNALOM

Így mélázott, töprengett a beste:
Délben férjhez megyek, mit csinálok este?...

TRÓJÁBAN

– Van valami elvámolni való?
– Semmi. Ez csak egy üres faló!

G. Sz.

Füredi kaland

Mindenképpen jót tesz a szívének, ha leutazik Balatonfüredre — mondta az orvos, amikor felírta az újabb adag Nitropentont és a Nitromint. — Csak kerülje az izgalmakat. Pihenjen és tegyen nagy sétákat. Ne féljen, ha egy kicsit hevesebben dobog a szíve.

Bólogattam, pedig semmi kedvem nem volt elutazni, mert a lengyelországi kirándulással is megjártam: két hétre utaztam és három hétig voltam beteg. Most azonban a feleségem se hagyott békén:

— Utazz el, utazz el, ha az orvos is javasolja. Legalább két hétre! Meg kell gyógyulnod. Füred a szívesek Mekkája.

A gyermekkórus is ezt énekelte, amibe belekontrázott a három éves és a fél éves is. Mit tehettem hát, becsomagoltam és elutaztam. Kellemes kis szobát találtam egy idős néninél. Csend és nyugalom volt ebben a kis utcában. Délelőtt a kertben üldögéltem, sétáltam, ebéd után jókat szundítottam, aztán, amikor a hőség alábbhagyott, lubickoltam a Balatonban is.

Így telt el egy hét. Könnyűnek, frissnek éreztem magamat. Mintha sohasem lettem volna beteg. De gyógyszerek nélkül azért egy lépést se tettem.

Szombaton, igen, szombaton délután azután minden felborult körülöttem. Kitempóztam a vízből, megálltam a parton, hátra simítottam nedves hajamat, nyújtózkodtam, megropogtattam a csontjaimat. És akkor meghallottam a kiáltást:

— Hahó, hahó!

Egy lány emelkedett ki a vízből, kiáltott és integetett. Körülnéztem. Egyedül álltam a füves parton, távolabb a tömegtől. Csak nekem integethet, gondoltam mellemet domborítva. Aztán tétován felemeltem a kezemet és visszaintettem. A lány újra magasba lendítette karját, ismét integetett.

Semmi kétség: ez nekem szólt. Ütőeremre szorítottam jobb kezem hüvelykujját. Éreztem, hogy gyorsul az érverésem. A szívem meg zakatolni kezdett. Nyugtalanul kapkodtam a zsebembe a gyógyszerért. De elégedett és boldog voltam. Az óvatosság azonban gyorsan felöltöztetett és sétára küldött.

Ám ezen az éjszakán már nyugtalanul aludtam, forgolódtam, álmodtam. Szüntelenül azt a kislányt mentettem ki a vízből, aki délután NEKEM integetett. Ősz haj, beteg szív! Ugyan kérem! A nagy szerelem fütyül az ilyen apróságokra!

Reggel — bár keveset aludtam — nagyon vidáman ébredtem. Ezen a délelőttön nem a kertben sétálgattam, hanem az utcán, közben betértem a presszókba, mintha kerestem volna valakit.

Délután kimentem a strandra, majd az eredménytelen kóborlás után a megszokott helyemre sétáltam, egy kicsit távolabb a nyüzsgő tömegtől. Vasárnap volt és most mintha kétszer annyian lármáztak volna itt, mint máskor.

A nap lemenőben volt, az árnyék elterült a víz szélén és erőszakosan, kitartóan, makacsul kúszott egyre feljebb-feljebb, hogy lassan hatalmába kerítse a Balatont.

Kisétáltam a partra. Tekintetemmel a vizet pásztáztam, de senki se integetett. Hetykén, legényesen álltam, talán soha ilyen délcegen, de hiába! Egyetlen kar sem lendült felém. Lehuppantam a pokrócra. Csalódottan, keserűen. Elfordultam a víztől is. Az égbolt véres foltját bámultam. És akkor ismét felhangzott az ismerős hang:

— Hahó! Hahó!

Felszökkentem. Ő volt. Integetett. És tempózott felém. Ha örömömnek gátat nem vetek, kézen állok, hídat csinálok! De csak néztem, lestem a lányt, mint a sas az áldozatát. Gyorsan közeledett, már csak néhány lépésnyire volt. Kiemelkedett a vízből. Szemüvegem után kapkodtam.

— Misi bácsi — hallottam az ismerős hangot —, apuék amott vannak a fa alatt, tessék odamenni, várják, mert megmondtam, hogy itt tetszik lenni!

Szemüvegemet kezemben szorongattam. Felesleges volt már, tudtam, hogy ki ő.

A meglepetéstől szólni se tudtam. Összeszedtem holmimat és fáradtan, betegen vonszoltam magamat a csenevész fa alá, ahol rokonom heverészett népes családjával és a lányai körül legyeskedő fiatal haddal.

Harmadnap elutaztam Füredről. Beteggé tett ez a kaland. Hiába, még mindig nem vagyok elég óvatos. Nem kímélem magamat a felesleges izgalmaktól. Ez az én nagy bajom. Ezért nem gyógyulok meg sohasem!

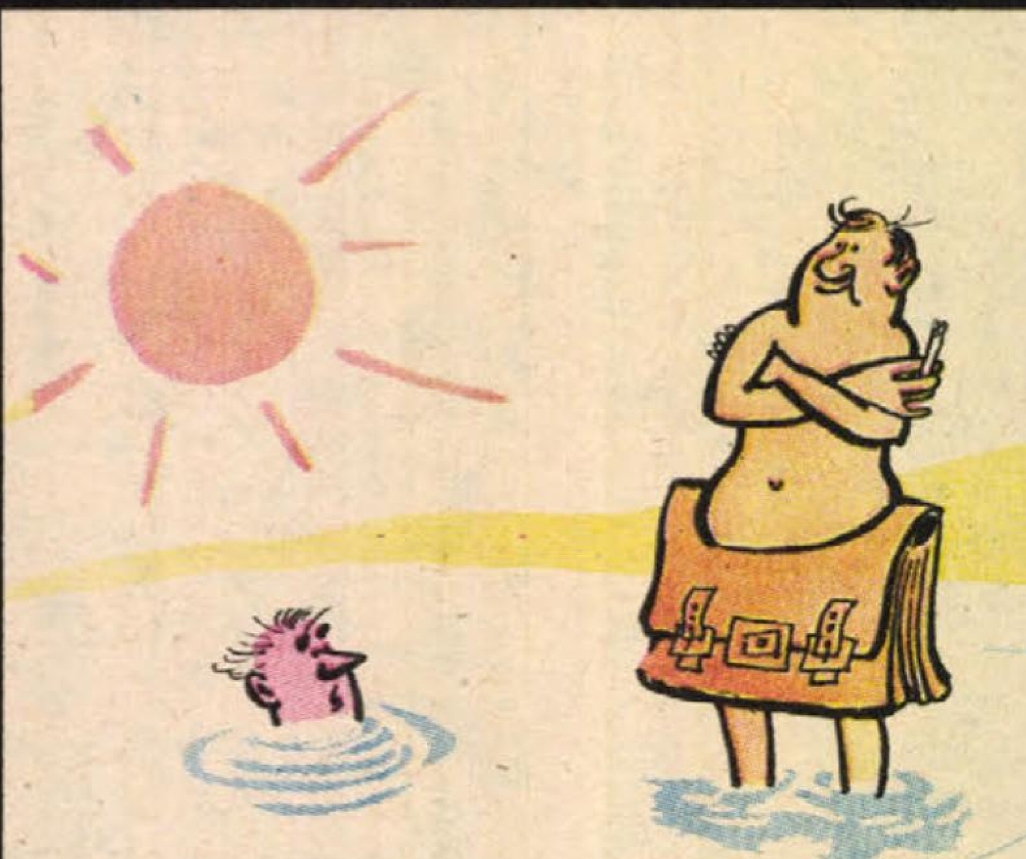
Bába Mihály

IMPORT HUMOR

ESKÜVŐ UTÁN

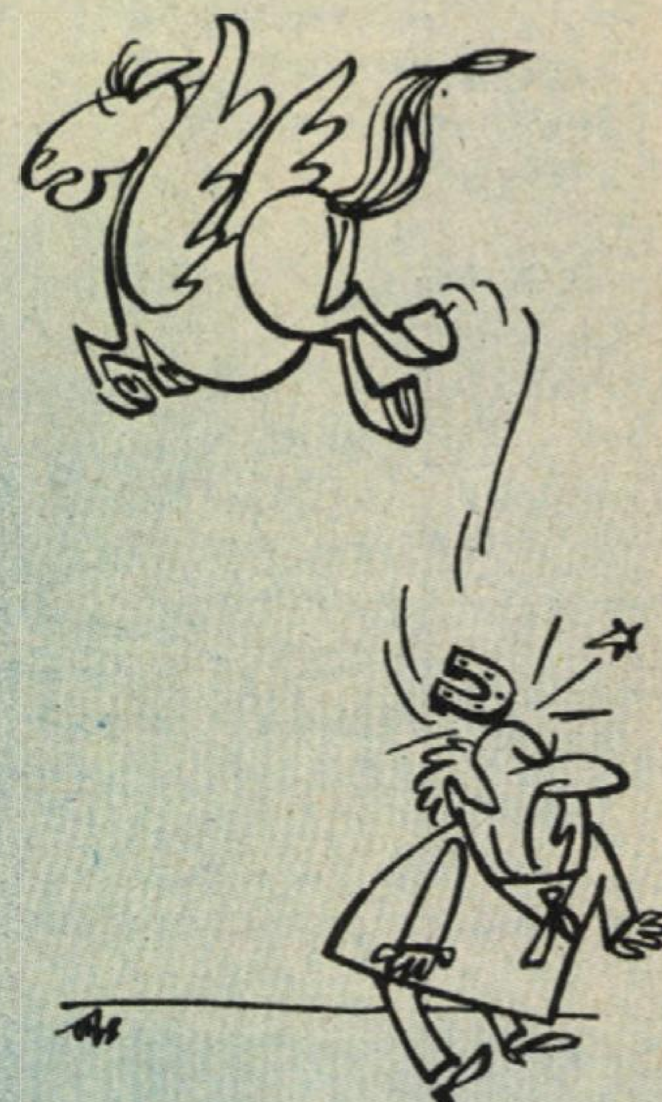
(„Dadzis", Riga)

– Nem nyaralok, kiszállásra jöttem ...

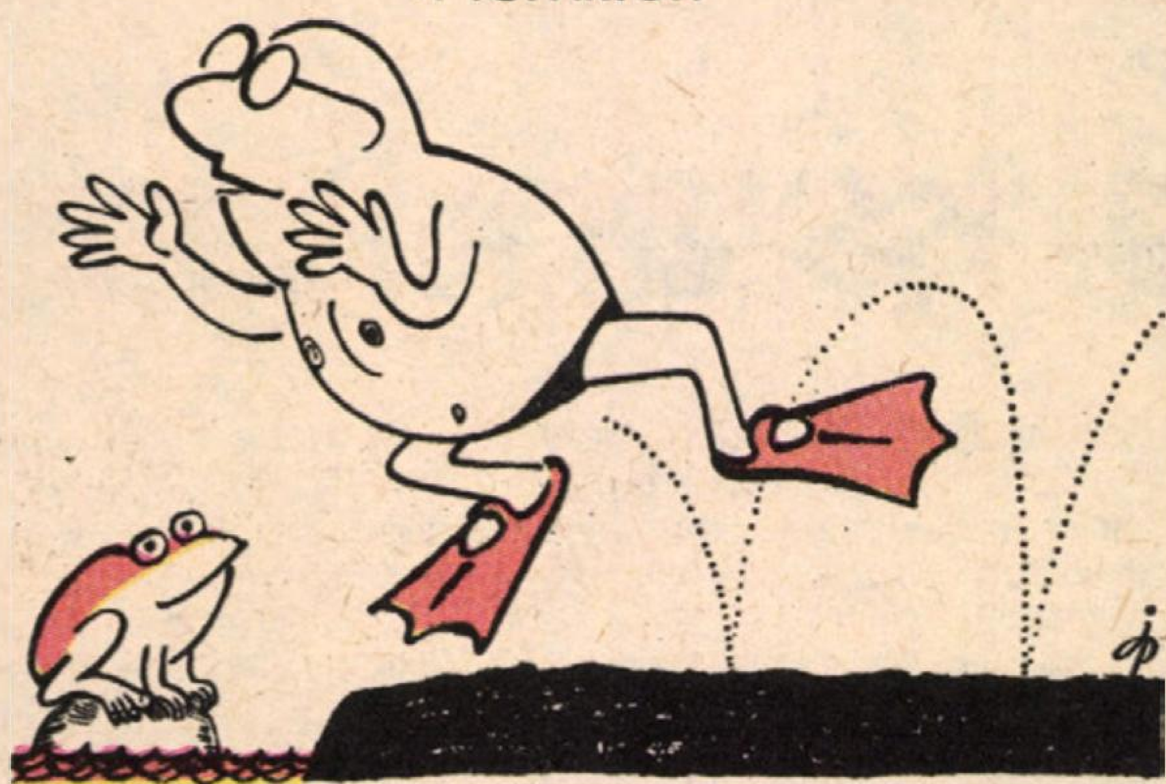
(„Krokodil", Moszkva)

A PEGAZUS BOSSZÚJA

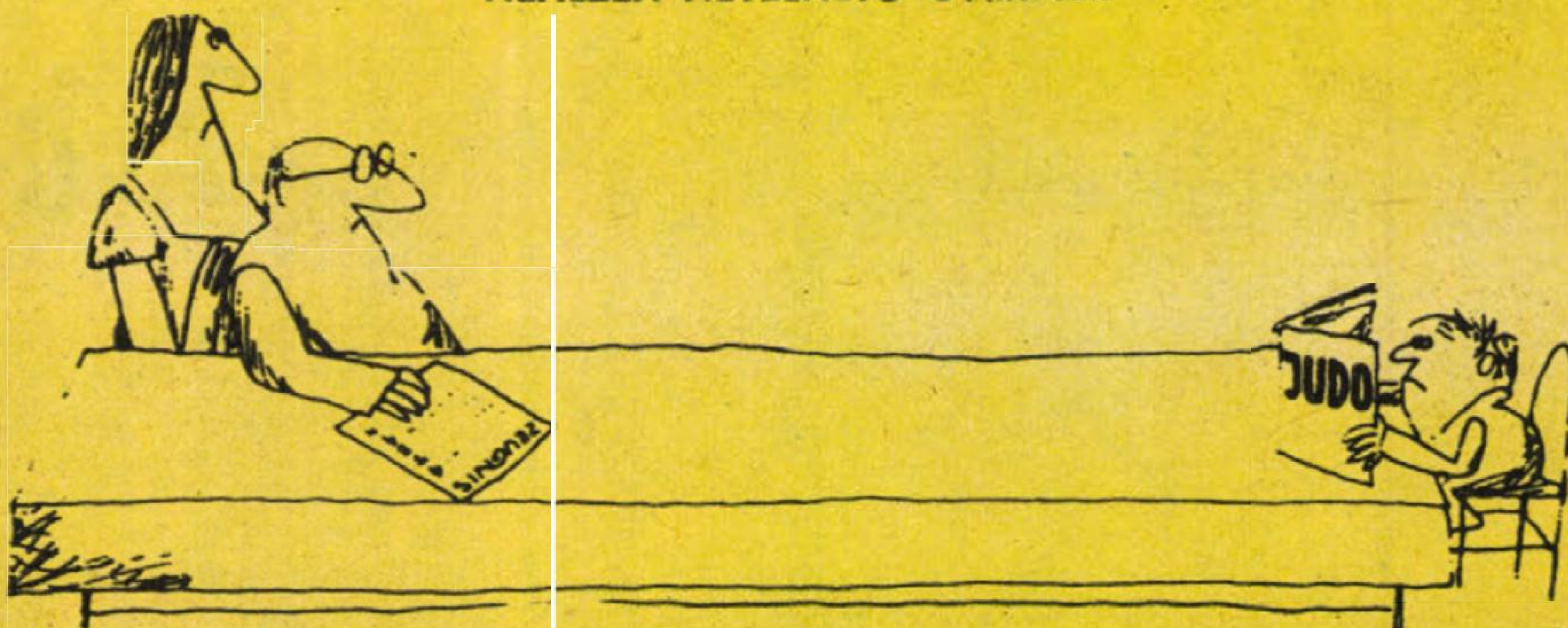
(„Pikker", Tallin)

A TÓPARTON

(„Roháсs", Pozsony)

NEHEZEN NEVELHETŐ GYERMEK

(„Eulenspiegel", Berlin)

EZT OLVASTAM

ARTISTA CSECSEMŐK

Az Esti Hírlapból: „Kiskorúak a forgalmas útvonalakon olyan kerékpárokon ügyeskedik végig magukat, amelynek *nemhogy a nyergét nem érik fel, de néha még a pedálig sem ér le a lábuk.*"

Ezek után rejtély, hogy az említett kiskorúak a kerékpárnak mely részén tartózkodnak ügyeskedés közben. Egyáltalán, hol az a pont egy biciklin, amelyről — legalábbis néha — sem a nyereg, sem a pedál nem érhető el? Azt hiszem, azok a harminccentis, újszülöttnek is törpe gyermekek, akikre a fenti megállapítás vonatkozhat, nem egyszerűen csak ügyeskednek a forgalmas útvonalakon, hanem világraszóló artistabravúrt hajtanak végre, valahol a pumpa magasságában.

PRAKTIKUS SZÍNFOLT

„Kedves színfoltja ennek a gondozott parknak az *évelő bemutató*" — írja a Magyar Nemzet.

Csakugyan kedves, amint egy bemutató évente magától kihajt. Meg aztán színfoltnak is fölöttébb praktikus is.

ELLENŐRT A HÁZTARTÁSOKBA?

Mondat a Magyar Nemzetből: „A történtekből mégsem tanulnak az emberek: *ellenőrizhetetlenül fogyasztják az erdei gombát.*"

Még szerencse, hogy senki sem ellenőrizheti, menynyit fogyasztok az előzetesen ellenőriztetett gombából. Vagy tán hívjak otthonomba társadalmi ellenőrt? Majd ha bolondgombát ettem!

DUPLA VAGY SEMMI

Egy házassági hirdetésből: „Csinos nő *értelmiségi entellektüel* válaszát várja."

Csinos nőnek igaza van. Ha már lúd, legyen kövér. Én sem szeretem az olyan entellektüeleket, akik csak félig értelmiségiek.

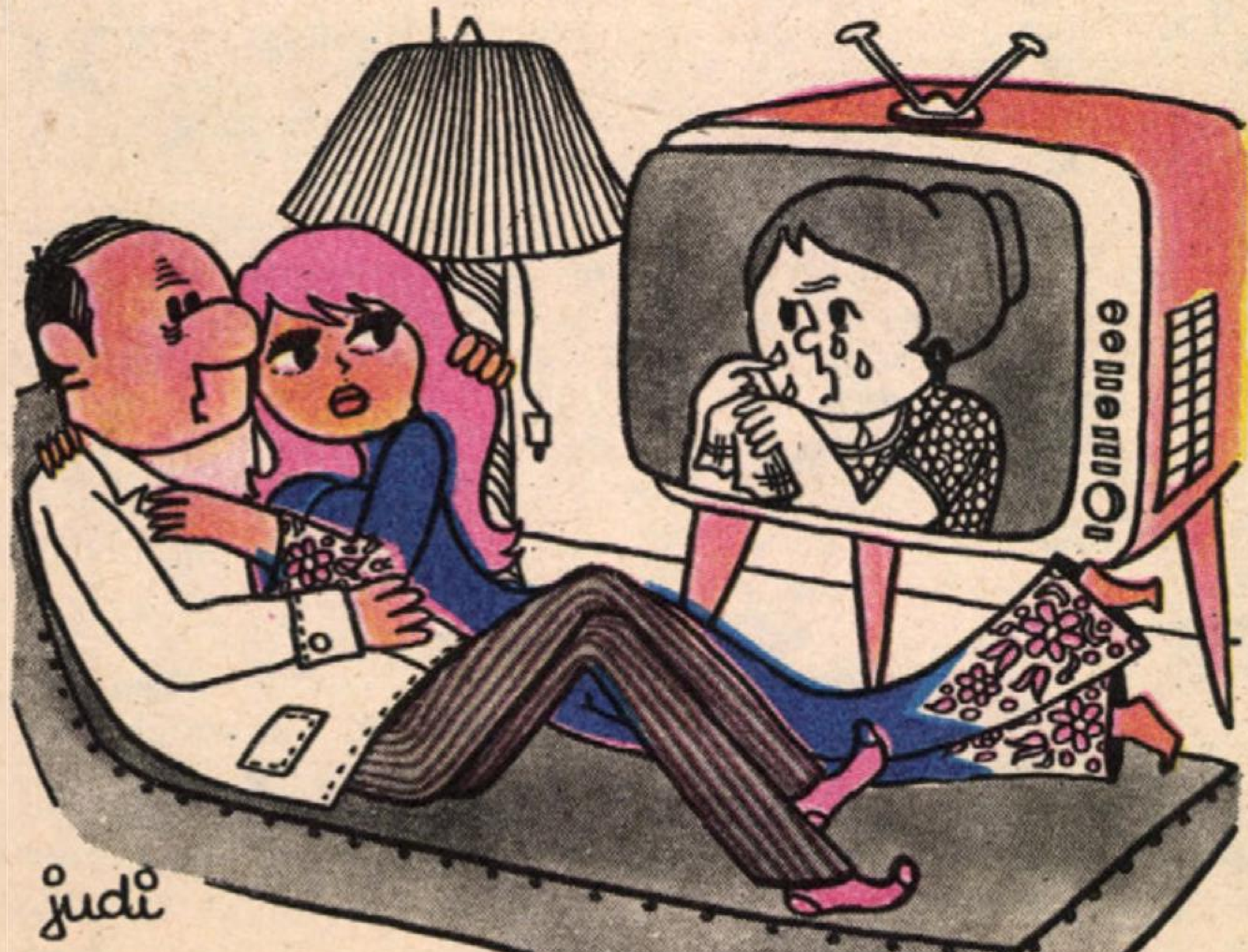
EROTIKUS DESSZERT

Egy új táncdal szövegéből: „*Szerelmünkben szenvedélyes, mint a mákos rétes.*"

Tűnődöm: miként lehetséges, hogy ez a kézenfekvő hasonlat mindeddig senkinek sem jutott az eszébe? Hát csakugyan: van-e tüzesebb, hevesebb csókoló, szerelmesebb és érzékibb tésztaféleség a mákos rétesnél?

Tímár György

FÉLTÉKENY FELESÉG

– Kérem a „Kék fény" kedves nézőit, hogy a következő személyleírás alapján segítsenek megtalálni a férjemet.

BÜSZKE ATYA

– Még csak hathónapos, de már folyékonyan szidja a tévét!

NADRÁGKOSZTÜM

– Gondolj legalább a gyerekeidre!

VADÁSZKALAND

A 82. sz. rejtvényünk megfejtése:

Tökelütött z=c

Hiánycikk

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Guba József, Balassagyarmat, Rákóczi u. 26. Fritűz Béla, Bp. XXII., Promontor u. 96. Molnár Mária, Szombathely, Bem J. u. 11/a.

84. sz. REJTVÉNYÜNK

F N RR

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

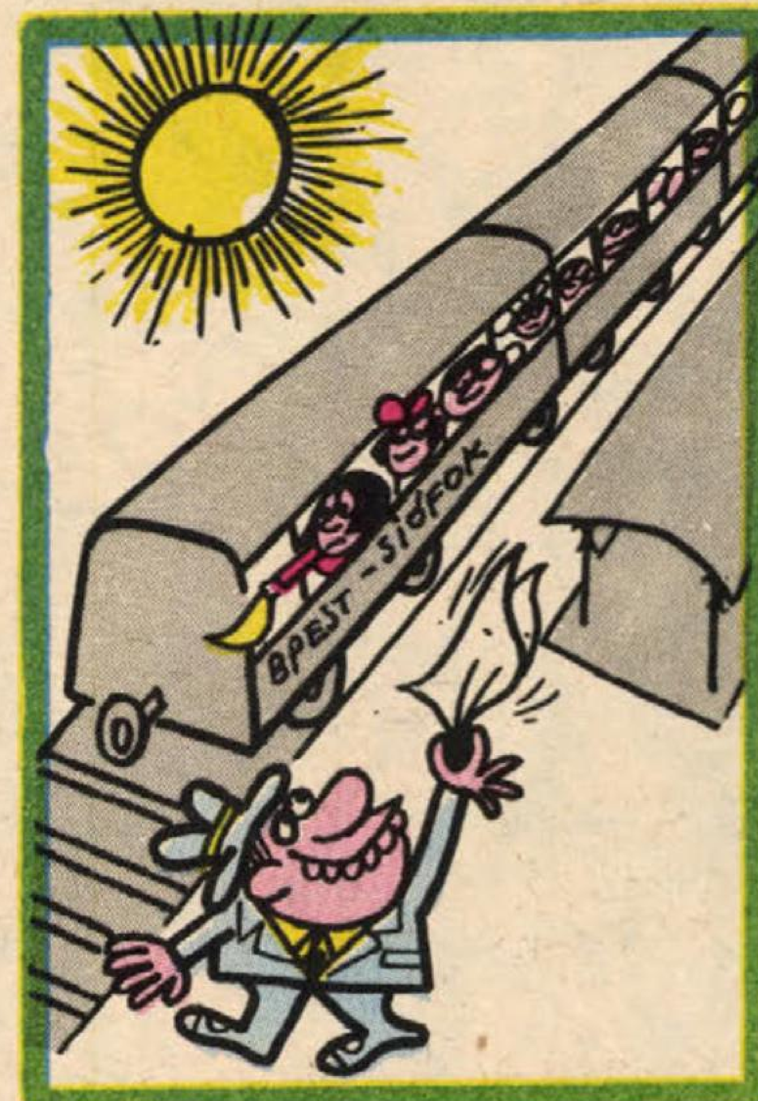
Fülöp György rajzai

mindennapos holdutazás

EGYSZERI HASZNÁLAT UTÁN ELDOBOTT SPECIÁLIS CIPŐK

MAGÁNYOS FÉRFI A NYUGALOM TENGERÉN

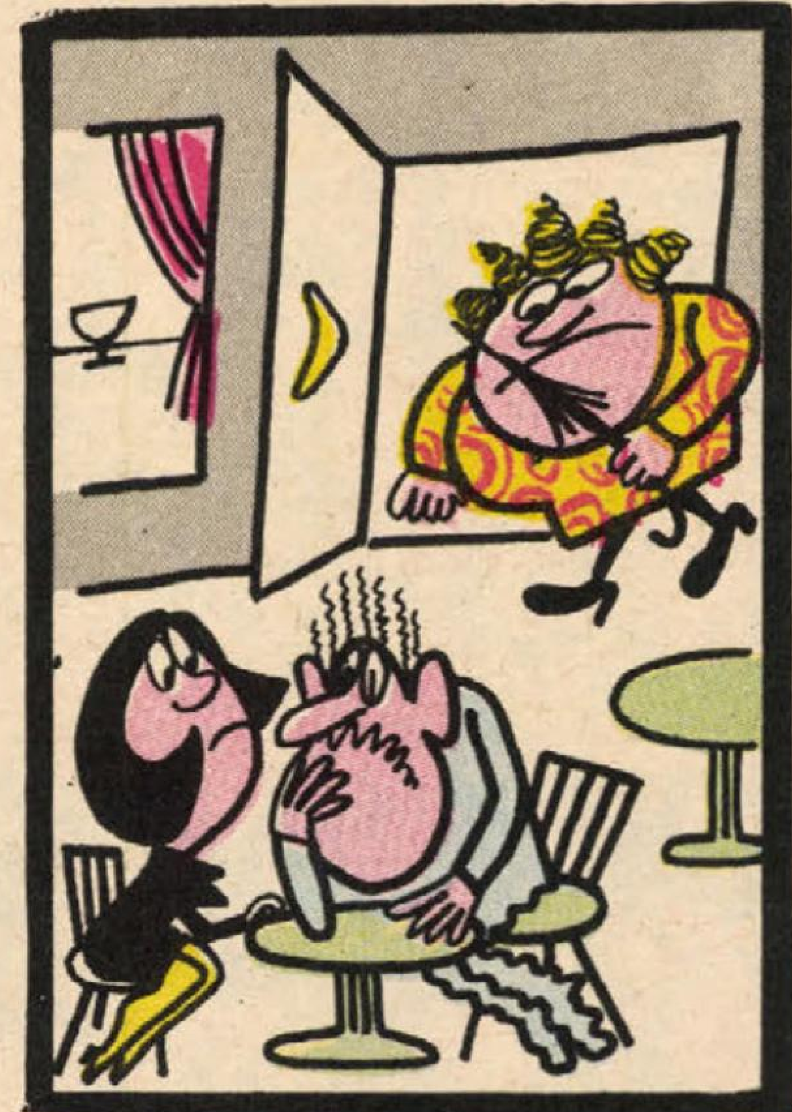
TARTALÉK-OXIGÉN

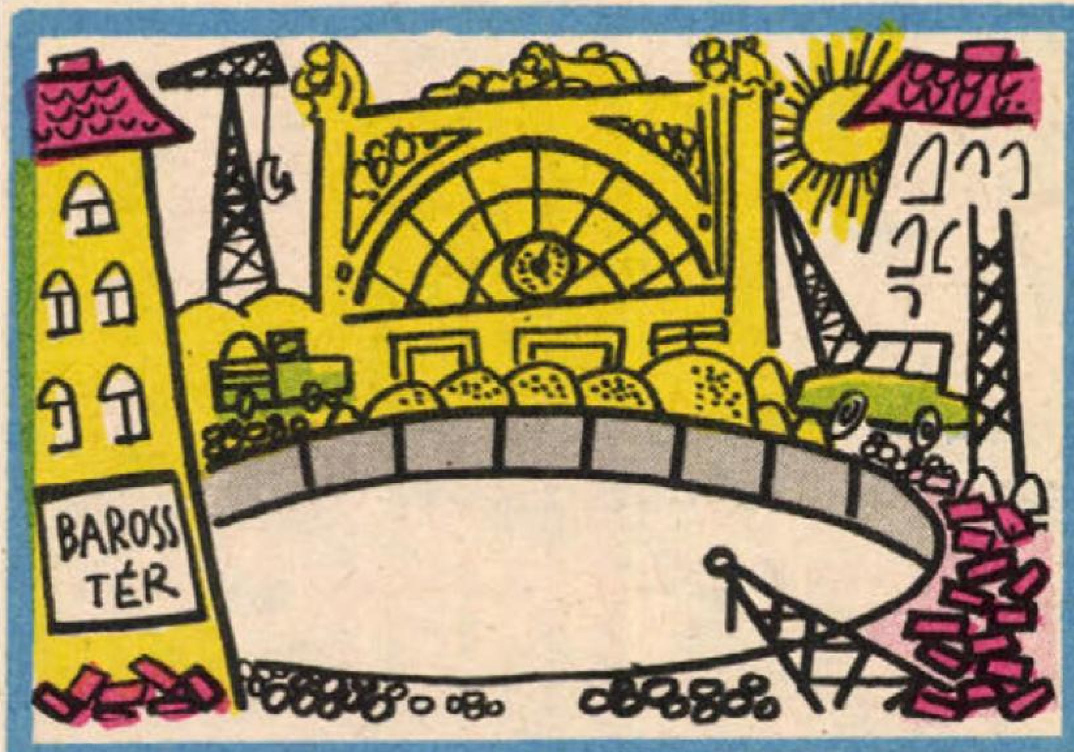
HOLDKŐZETEK

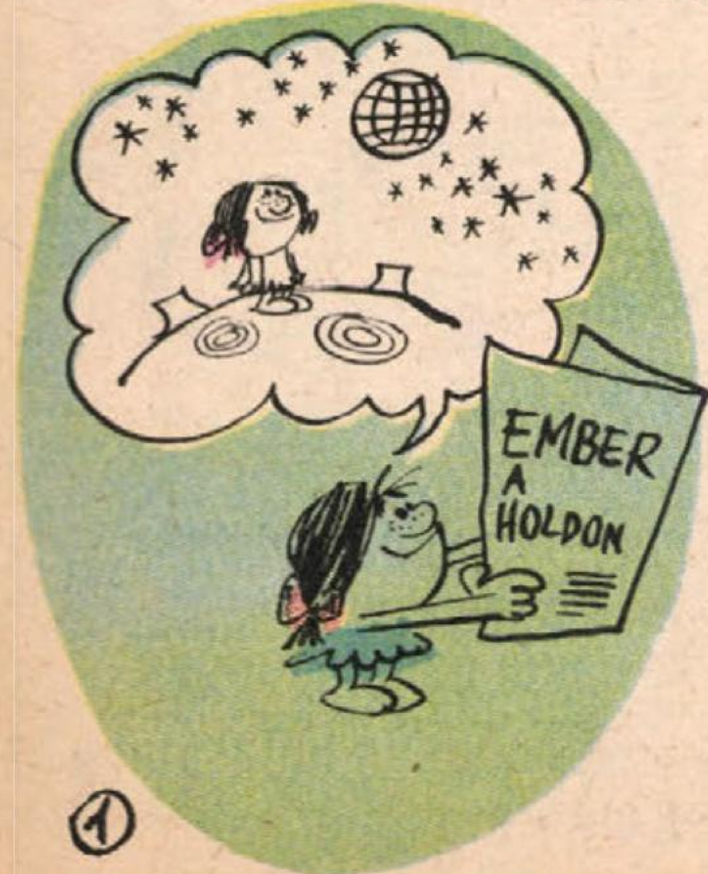
LEVÁLASZTÁSI MŰVELET

A NAGY KRÁTER

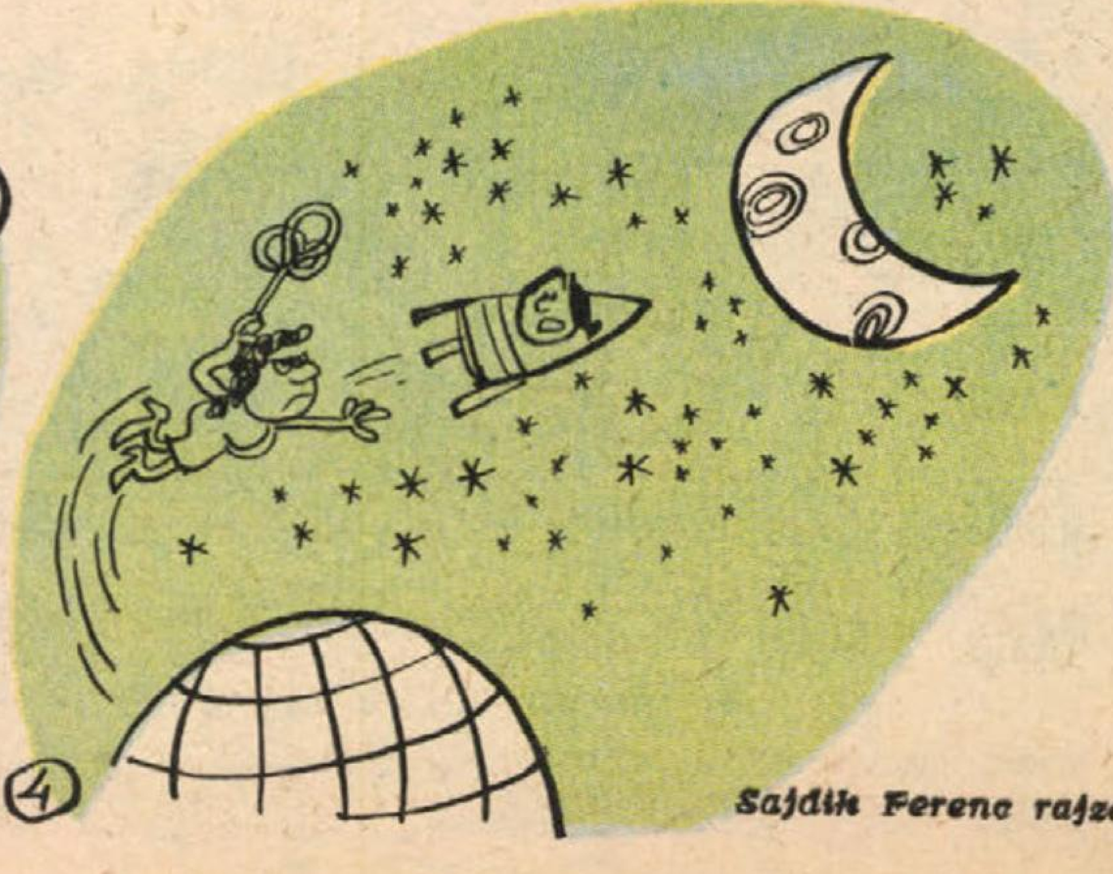

BUKSI MINT ŰRUTAS

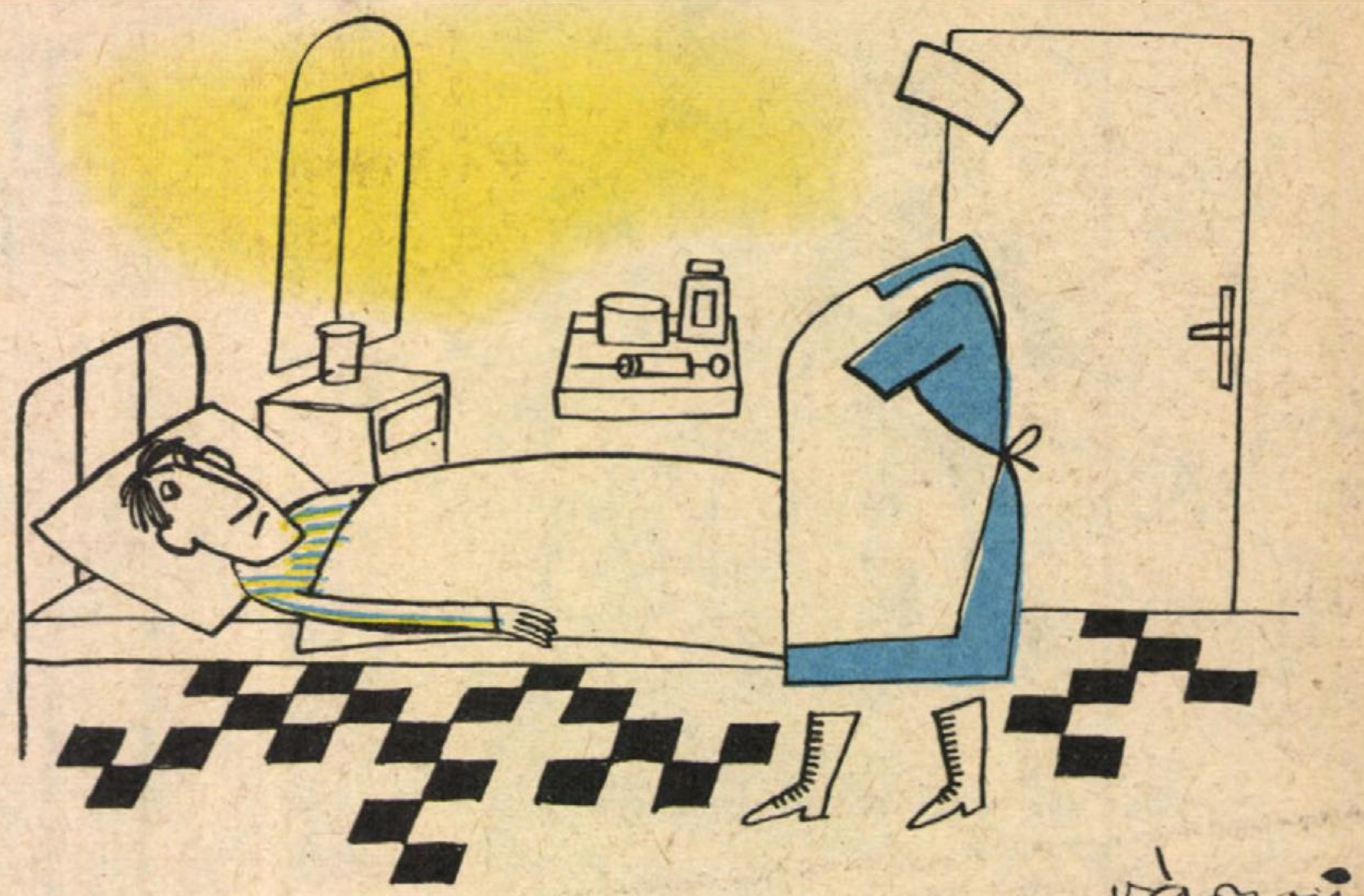
Sajdik Ferenc rajza

NYARALÁS UTÁN

– Jobb, ha nem találkozunk többé, Pista. Olyan szépeket hazudott...

KEVÉS AZ ÁPOLÓNŐ

REKLÁMREPETA

Mozijegyet egyet vegyek?
Vegyél kettőt veled megyek!

Sőt, tudod mit, hármat vegyél,
elhozom a Terus nénit,
az se baj, ha négyet veszel,
meglepjük majd a kis Bénit!

Persze, vehetsz ötöt is, mert
úgy hallottam jó a krimi,
annak pedig rajongója
anya henye menye, Mimi...

Még jobb hogyha hatot veszel,
nyáron úgyis nagy a pára,
hadd hűsöljön a moziban;
ráfér szegény nagyapára...

Bár ha hetet-nyolcat veszel,
velünk jöhet Mami, Lia,
s egymás mellett ülve hűl le
majd az egész família...

Azaz, vegyél kilencet, mert
eszembe jut a családról,
hogy Huba a hathuszassal
ma érkezik Mocsoládról!

De Hubával Helga is jön,
végy hát tízet, édes Teklám,
több nem kell, mert ekképp komplett
a kép és a mozi-reklám...!

Szilágyi György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Magáé ez az autó?
— Csak részben.
— Hogy értsem ezt?
— Ha az autó frissen van mosva és a karosszériája kifogástalan, akkor a feleségem használja. Ha valahol táncmulatság van, a lányom viszi el. Futballmeccsre a fiam robog el vele.
— És mikor a magáé?
— Ha javitani kell vinnem.

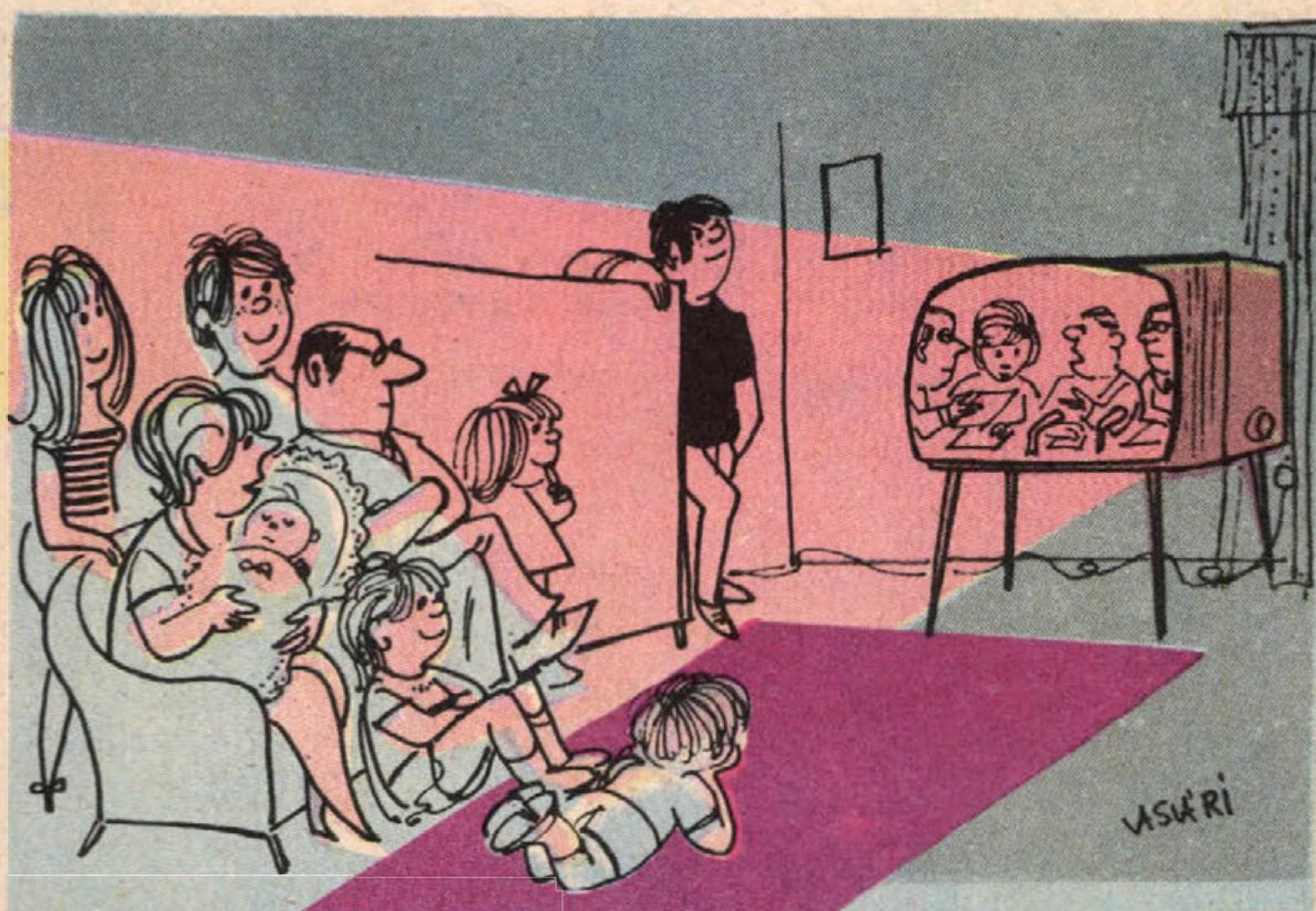
*

Kovács törpeautót vásárolt és első útjára elviszi barátját, aki megkérdi:
— Hol vagyunk? Én ismerem ezt a vidéket, de nem tudok tájékozódni. Ez a fal azelőtt nem volt itt!
— Ez nem fal, ez a járdaszegély!

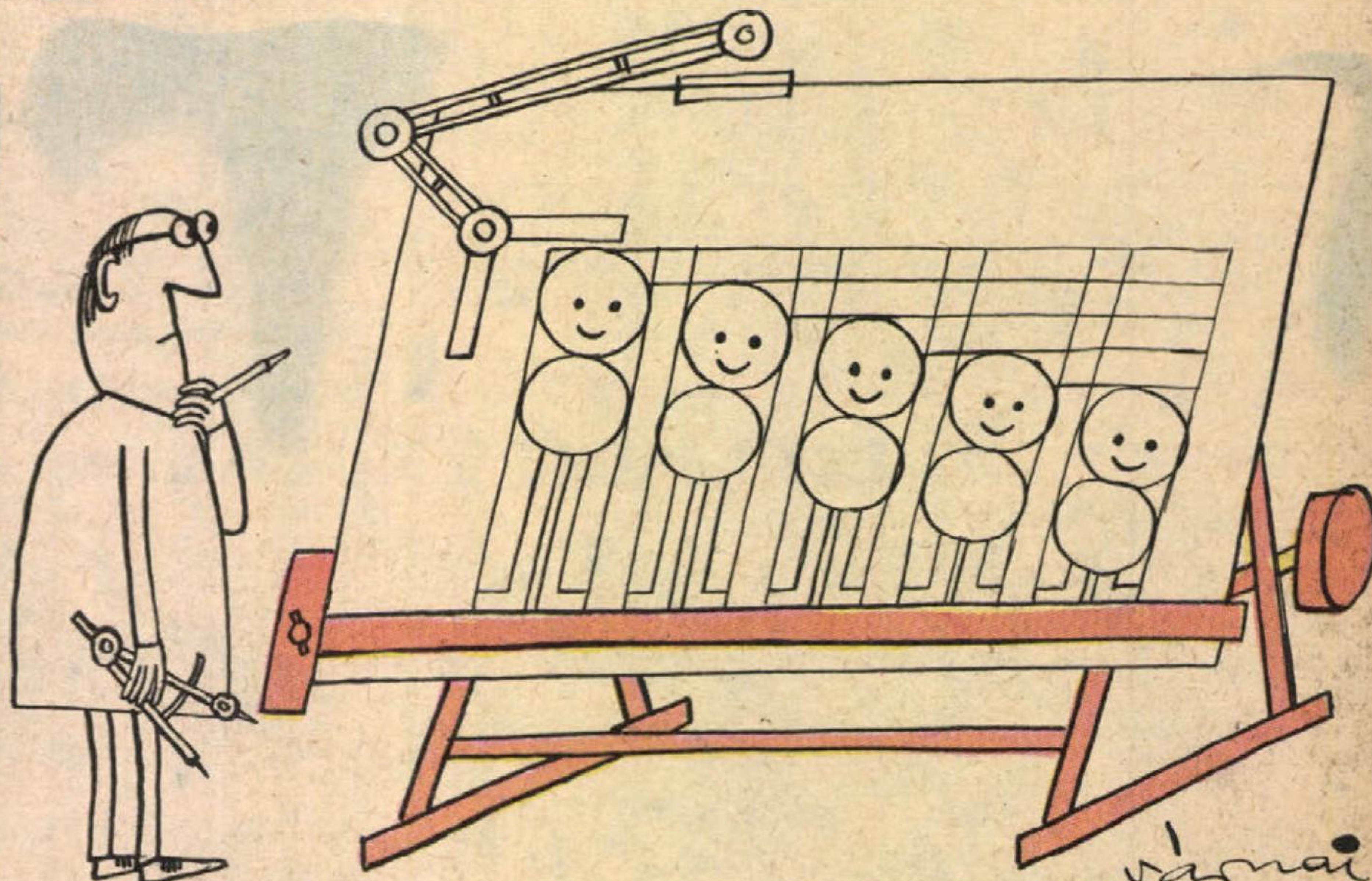
*

Egy gyalogost majdnem baleset ér. Az autó súrolja ruháját, hajszálnyira száguld el mellette. Az autós a nyitott ablakon át ráordít:
— Vigyázzon, maga őrült!
— Csak nem akar visszafelé is erre jönni? — kérdi ijedten a gyalogos.

CSALÁDTERVEZÉS

– Kár, hogy vége. Ez a leghatásosabb védekezés...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718 — Kiadóhivatal VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3506/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre